

I. DISPOSICIONS GENERALS

CAP DE L'ESTAT

8167 *Llei orgànica 7/2015, de 21 de juliol, per la qual es modifica la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial.*

FELIPE VI

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei Orgànica.

Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei orgànica següent i jo la sanciono.

PREÀMBUL

I

La societat actual exigeix un alt grau d'eficiència i agilitat en el sistema judicial, ja que no es pot oblidar que una justícia eficaç, a més de garantir el respecte dels drets fonamentals de tothom i de facilitar amb això la pau social, és un element estratègic per a l'activitat econòmica d'un país i contribueix de manera directa a reforçar la seguretat jurídica i, en paral·lel, a reduir la litigiositat.

En aquesta línia, la modificació de la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial, aprofundeix en la recerca de solucions que donin resposta a alguns dels problemes que afecten el sistema judicial espanyol.

Amb aquesta finalitat, la reforma, en un article únic que conté cent setze apartats, articula un paquet de mesures estructurals i organitzatives encaminades a assolir una millor resposta per als ciutadans que acudeixen a la jurisdicció en defensa dels seus drets i interessos.

II

En primer lloc, s'introdueixen mesures com l'encaix definitiu de la jurisdicció militar en el poder judicial i l'eliminació del privilegi de presentació de ternes de què gaudeix el Ministeri de Defensa per a designar els magistrats de la Sala Militar del Tribunal Suprem procedents del cos jurídic militar.

S'inclou també una previsió respecte de les sentències del Tribunal Europeu de Drets Humans que declarin la vulneració d'algun dels drets reconeguts al Conveni europeu per a la protecció dels drets humans i de les llibertats fonamentals i als seus protocols, i s'estableix que són motiu suficient per interposar el recurs de revisió exclusivament de la sentència ferma recaiguda en el procés «a quo». Amb això s'incrementa, sense cap dubte, la seguretat jurídica en un sector tan sensible com el de la protecció dels drets fonamentals, fonament de l'ordre polític i de la pau social, com proclama l'article 10.1 de la nostra Constitució.

També amb l'objectiu d'intensificar la protecció dels drets, s'aborda un tema, com és la protecció de dades en l'àmbit dels tribunals, que no tenia fins avui una regulació completa i actualitzada. El model distingeix amb claredat entre fitxers jurisdiccionals i no jurisdiccionals. D'aquesta manera, el responsable dels fitxers jurisdiccionals és l'òrgan jurisdiccional, i aquests es regeixen per les lleis processals pel que fa als drets ARCO (accés, rectificació, cancel·lació i oposició). L'autoritat de control d'aquests fitxers és el Consell General del Poder Judicial. D'altra banda, el responsable dels fitxers no jurisdiccionals és l'oficina judicial, al capdavant de la qual hi ha un lletrat de l'Administració de justícia. Aquest tipus de fitxers es regeixen per la normativa existent en matèria de

protecció de dades de caràcter personal, i l'autoritat de control d'aquests fitxers és l'Agència Espanyola de Protecció de Dades.

III

S'inclou també un conjunt de mesures per aconseguir més agilització i especialització en les respostes judicials, que té un objectiu doble: d'una banda, acabar amb els problemes de retard que hi ha en alguns òrgans jurisdiccionals i, de l'altra, incrementar la qualitat de la resposta que s'ofereix al ciutadà. D'aquesta manera, per aconseguir més flexibilitat en l'organització judicial s'introdueixen diferents mesures amb les quals es pretén assolir un repartiment millor d'afers entre jutjats, una resolució especialitzada dels que pel seu volum exigeixen respostes específiques i una agilització de la instrucció de les causes que per la seva complexitat així ho requereixin.

En primer lloc, s'adopten mesures en l'àmbit dels jutjats de violència sobre la dona. La Llei orgànica del poder judicial va establir aquests jutjats com a òrgans especialitzats a fi que coneguessin dels afers de violència sobre la dona amb caràcter exclusiu i exclouent; tanmateix, i malgrat la regulació inicial, en l'actualitat conviuen al nostre territori jutjats que coneixen exclusivament de les matèries que la llei els atribueix amb d'altres que, a més, tramiten i resolen altres procediments civils i penals: 106 jutjats exclusius i 355 jutjats compatibles. A fi de cercar l'equilibri correcte entre el manteniment d'una proximitat raonable del jutjat respecte de la víctima i la resposta especialitzada que exigeix el tractament d'aquest tipus de procediments, es vol potenciar la possibilitat d'estendre la jurisdicció dels jutjats de violència sobre la dona a dos o més partits judicials; això ha de permetre assegurar l'especialització que es pretenia en aquest àmbit i, alhora, descarregar de treball els jutjats de primera instància i instrucció, o d'instrucció si s'escau, de la mateixa província. Amb la reforma, el Govern pot acordar aquesta extensió de la jurisdicció mitjançant un reial decret, amb proposta prèvia del Consell General del Poder Judicial i amb informe de les administracions afectades, sense necessitat de tramitar una modificació de la Llei de demarcació i planta judicial.

En segon lloc, al costat del clàssic motiu relatiu al fet que la bona administració de justícia ho faci necessari, es possibilita ara cercar un equilibri més gran de les càrregues de treball en el cas d'aquells òrgans d'àmbit provincial. Per a això, es preveu que les sales de govern puguin acordar les modificacions necessàries en les normes de repartiment dels jutjats mercantils, penals, de menors, de vigilància penitenciària, contenciosos administratius o socials, per equilibrar la distribució d'afers.

En tercer lloc, s'introdueix un recurs organitzatiu dirigit a donar resposta a totes les causes que, per diferents circumstàncies, generen en poc temps una enorme litigiositat, cosa que dificulta moltíssim que els nostres jutjats donin una resposta àgil i única, a més d'ocasionar retards en la tramitació de la resta de processos.

Així, juntament amb l'especialització de jutjats que ja permetia l'article 98 de la Llei orgànica que es reforma, s'inclou ara un mecanisme que ha de permetre a l'òrgan de govern del poder judicial especialitzar un o diversos òrgans judicials, de manera temporal i amb caràcter exclusiu si així es determina en funció del cúmul d'afers, per enjudiciar i resoldre les causes específiques que es determinin, de manera que es puguin tramitar específicament, i facilitar així la unificació de criteris. La principal novetat radica en el fet que aquests jutjats especialitzats poden tenir àmbit provincial, de manera que se superen les limitacions que l'existència de circumscripcions territorials d'àmbit inferior podria ocasionar. En definitiva, es possibilita la resolució d'aquests afers mitjançant un o diversos òrgans especialitzats i s'allibera del seu coneixement altres jutjats perquè puguin prestar més dedicació al despatx dels afers ordinaris.

La norma exclou que per aquesta via es pugui atribuir als òrgans que s'especialitzin afers que versin sobre matèries que per disposició legal estiguin atribuïts a altres d'una altra classe, encara que dins del mateix ordre jurisdiccional. Igualment s'exclouen els jutjats d'instrucció a fi d'evitar qualsevol ingerència en el seu règim competencial, més quan poden ser objecte de la resta de mesures de reforç que preveu aquesta reforma.

Finalment, amb el propòsit de facilitar la instrucció de causes d'especial complexitat i auxiliar l'instructor, s'introdueix la possibilitat que, com a mesura de suport, el Consell General del Poder Judicial pugui adscriure a l'òrgan instructor un o diversos jutges, magistrats o fins i tot lletrats de l'Administració de justícia, amb o sense rellevament de funcions perquè, sense l'exercici compartit de funcions jurisdiccionals –sense possibilitat, per tant, d'actuar en la causa– i sota la direcció del titular de l'òrgan que conegui d'aquesta causa complexa, puguin dur a terme tasques d'estudi, suport, col·laboració i proposta.

Aquesta mesura de suport s'ha d'ajustar a les previsions reglamentàries en vigor actualment, i requereix la conformitat del Ministeri de Justícia.

La reforma incorpora, a més, una sèrie de modificacions a la regulació dels jutges d'adscripció territorial, a través de les quals es vol introduir elements de més flexibilitat en l'organització judicial. Així, en primer lloc, es ressalta que els jutges d'adscripció territorial estan a disposició del Tribunal Superior de Justícia per a funcions de substitució i reforç, i que la seva designació competeix directament el president, sense perjudici que n'hagi de donar compte a la Sala de Govern. Aquesta previsió s'acompanya de l'obligació de la Sala de Govern d'informar el Consell General del Poder Judicial sobre la situació i les destinacions que en cada moment exerceixin els jutges d'adscripció. En segon lloc, s'aclareix que la tasca del jutge d'adscripció, quan actuï en funcions de substitució, s'exerceix amb plenitud de jurisdicció, de manera que també pot acudir, en aquesta condició, a les juntes de jutges i exercir qualssevol altres actes de representació de l'òrgan judicial, en defecte del seu titular. I, en tercer lloc, s'atribueix a la Sala de Govern la fixació dels objectius del reforç i el repartiment d'afers en cas que el jutge d'adscripció territorial dugui a terme tasques de reforç, per garantir que sigui oït en aquest procés.

Finalment, s'incideix també, en el marc de la transparència i el dret d'accés dels ciutadans a la informació pública i dins dels límits que estableixen les lleis, en l'àmbit de la publicitat de les actuacions judicials, i es regula l'obligació de publicar l'agenda d'assenyalaments dels òrgans judicials, de manera que es pugui conèixer amb antelació la data i l'hora de realització d'un procediment.

IV

Els ciutadans segueixen percebent com un símptoma de falta de seguretat jurídica l'existència de resolucions diverses sobre una mateixa matèria. Per això, en el text s'aprofundeix en la necessitat d'evitar resolucions contradictòries entre seccions d'un mateix òrgan judicial que condueixen a una falta de predictibilitat dels pronunciaments judicials, cosa que, en darrer terme, es projecta sobre el grau de seguretat jurídica del nostre ordenament. Per a això, s'introdueixen modificacions en la regulació dels plens jurisdiccionals per a la unificació de criteri i es preveu, d'una banda, que formin part d'aquests els magistrats que coneguin de la matèria sobre la qual hi ha la discrepància i, de l'altra, que les seccions hagin de motivar les raons per les quals s'aparten del criteri acordat en un d'aquests plens.

V

També s'elimina la responsabilitat civil directa dels jutges i magistrats, escassíssimament utilitzada en la pràctica. Amb això s'alinea la responsabilitat dels jutges amb la de la resta dels empleats públics i es dona compliment a les recomanacions del Consell d'Europa en aquesta matèria. Aquesta exempció de responsabilitat no exclou, lògicament, que l'Administració pugui repetir, en via administrativa, contra el jutge o magistrat si aquest ha incorregut en dol o culpa greu.

Així mateix, es regula la prolongació de la permanència en el servei actiu per als membres de la carrera judicial, de conformitat amb la supressió de la figura del magistrat emèrit.

VI

La progressiva internacionalització de les relacions personals i empresarials dels ciutadans del nostre país exigeix actualitzar els criteris d'atribució de jurisdicció als tribunals espanyols de l'ordre civil. La necessitat d'aquesta actualització es fa evident si es té en consideració que en el moment en què es va redactar l'article 22 vigent de la Llei orgànica del poder judicial, el procés d'internacionalització d'Espanya es trobava en un moment molt inicial. De fet, ni tan sols s'havia culminat la incorporació plena a l'àmbit de la Unió Europea.

Per aquesta mateixa raó, és convenient esmentar a la Llei la vinculació dels jutges i tribunals espanyols al dret de la Unió, en la interpretació que fa d'aquest el Tribunal de Justícia de la Unió Europea. En paral·lel, i com a corol·lari del sistema, es determina la manera en què en el nostre ordenament s'ha de plantejar processalment la principal via de diàleg entre el jutge espanyol i el Tribunal de Justícia de la Unió Europea: la qüestió prejudicial. Amb això, s'aprofundeix en la recerca de més garanties en la protecció dels drets dels ciutadans.

VII

La lluita contra la violència de gènere segueix demanant mesures en tots els àmbits, amb la finalitat d'eradicar aquesta xacra social. A això no pot sostreure's la Llei orgànica del poder judicial, que incorpora una bateria de mesures destinades a incrementar la ferma i contínua lluita des de l'àmbit legislatiu contra la violència de gènere. En aquest sentit, s'amplien les competències del jutge de violència sobre la dona, en primer lloc, als delictes contra la intimitat, el dret a la pròpia imatge i l'honor de la dona. És a dir, ha de conèixer de la instrucció dels processos per exigir responsabilitat penal per delictes en els quals també s'està manifestant la violència de gènere; en concret, els delictes de revelació de secrets i els delictes d'injúries. En segon lloc, també ha de conèixer del delicte de trencament previst i penat a l'article 468 del Codi penal quan la persona ofesa sigui o hagi estat la seva dona o una dona que estigui o hagi estat lligada a l'autor per una relació d'afectivitat anàloga fins i tot sense convivència, així com els descendents, propis o de la dona o convivent, o sobre els menors o les persones amb la capacitat modificada judicialment que convisquin amb ell o que estiguin subjectes a la potestat, tutela, curatela, acolliment o guarda de fet de la dona o convivent. En atribuir la competència per al coneixement de la instrucció d'aquest delicte al jutge de violència sobre la dona, augmenta l'eficàcia a l'hora de protegir al víctima, perquè aquesta té moltes més dades que qualsevol altre jutge per valorar la situació de risc.

Les característiques específiques d'aquesta forma de violència sobre les dones també fan necessària la formació especialitzada de tots els operadors jurídics per exercir amb eficàcia les funcions respectives que tenen encomanades, i això es veu reflectit en les proves selectives per a l'ingrés i la promoció en la carrera judicial, ja que han de preveure l'estudi del principi d'igualtat entre dones i homes, incloent les mesures contra la violència de gènere, i la seva aplicació amb caràcter transversal en l'àmbit de la funció jurisdiccional.

Així mateix, s'assegura una assistència tècnica i professional per part dels equips adscrits a l'Administració de justícia, en especial en l'àmbit dels instituts de medicina legal i ciències forenses, que poden estar integrats per psicòlegs i treballadors socials per garantir, entre d'altres funcions, l'assistència especialitzada a les víctimes de violència de gènere.

Finalment, es garanteix que l'estadística judicial també tingui en compte la variable de sexe.

VIII

Dins de l'apartat dedicat a les reformes institucionals s'aborden, en primer lloc, certes modificacions del règim del Consell General del Poder Judicial. Es tracta d'ajustos fruit de l'experiència de gairebé un any de funcionament del nou model de Consell General del

Poder Judicial. Entre aquestes hi ha l'augment del nombre de membres de la Comissió Permanent, que passen de cinc a set, de manera que les importants atribucions que té encomanades puguin ser exercides amb plena dedicació per un nombre important de vocals.

En l'àmbit del Tribunal Suprem s'introdueix una nova regulació més detallada del seu Gabinet Tècnic, com a òrgan d'assistència a la Presidència i a les seves diferents sales en els processos d'admissió i en l'elaboració d'informes i estudis.

IX

També s'introdueixen modificacions en el llibre V. El cos de secretaris judicials passa a denominar-se cos de lletrats de l'Administració de justícia. Amb això es dona resposta a una demanda històrica d'aquest cos, que considera que la denominació de secretaris judicials condueix a equívocs sobre la funció exercida realment.

En aquest sentit d'adaptació a les funcions actuals exercides pel cos esmentat s'inclou una referència expressa al fet que els seus membres ocupen la direcció de l'oficina judicial; s'afegeixen noves competències com la mediació i la tramitació i, si s'escau, la resolució de procediments monitoris, tot això en el marc del que prevegin les normes processals; s'inclouen els decrets com a tipus de resolució pròpia d'aquests funcionaris i es preveu que el Ministeri de Justícia aprovi anualment el seu escalafó. Així mateix, s'estableix el règim de drets i deures dels lletrats de l'Administració de justícia, de manera que s'aclareix el seu estatus funcional, i s'inclou una clàusula remissòria amb caràcter general al llibre VI i, supletòriament, a l'Estatut bàsic de l'empleat públic i altra normativa de la funció pública, tot això sense perjudici de les especialitats necessàries, pròpies de la naturalesa i les funcions del cos de lletrats de l'Administració de justícia.

Es mantenen, així mateix, les tres categories actuals existents en el cos de secretaris judicials i s'introdueixen millores tècniques que aclareixen la regulació d'aquesta matèria.

D'altra banda, es preveu un sistema de substitucions inspirat en els principis de la Llei orgànica 8/2012, de 27 de desembre, de mesures d'eficiència pressupostària en l'Administració de justícia, per la qual es modifica la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial, amb la finalitat de fomentar i primar les substitucions entre lletrats de l'Administració de justícia, de manera que la crida a lletrats substituïts queda com una cosa excepcional. Es tracta de professionalitzar la justícia en tots els seus àmbits i cercar una reducció important en el cost econòmic que suposa el sistema actual.

Finalment, en la Llei vigent el règim disciplinari dels secretaris judicials és el previst per remissió en el llibre VI (resta de personal al servei de l'Administració de justícia), cosa que ha estat impedit l'adaptació a les peculiaritats pròpies de l'actuació d'aquests. Per això, s'incorpora al llibre de lletrats de l'Administració de justícia un règim disciplinari propi en el qual, entre d'altres aspectes, s'inclou la sanció de multa per facilitar així la graduació de les sancions a imposar i es fa una referència expressa al principi de proporcionalitat entre la gravetat del fet constitutiu de la infracció i la sanció aplicada.

La reforma incideix també en l'àmbit de l'expurgació de documents judicials ja tramitats i resolta la conservació dels quals és innecessària i genera un cost per a l'Administració. Si bé l'expurgació d'arxius judicials és una qüestió que ja preveu la Llei orgànica, es dota de més eficiència el procediment, de manera que l'Administració pugui procedir a la destrucció de les interlocutòries i els expedients judicials quan hagin transcorregut sis anys des de la fermesa de la resolució que hagi posat terme al procediment de manera definitiva. De la regla general queden exclosos, d'una banda, els expedients de la jurisdicció penal, sotmesos amb caràcter general a terminis més llargs de prescripció i, de l'altra, els expedients que es determinin reglamentàriament en atenció al seu valor cultural, social o històric.

En tot cas, la destrucció s'ha d'acordar després de la concessió d'audiència a les parts per si estan interessades en el desglossament de documents originals que hagin aportat o volen exercir els drets que, en aquesta matèria, els atorga la llei.

X

En relació amb les modificacions que s'operen al llibre VI, cal destacar la incorporació de l'exigència de l'especialitat en medicina forense per a l'ingrés en el cos de metges forenses, que es fa efectiva quan ho determini el Ministeri de Justícia una vegada que conclouin la seva formació les primeres promocions que hagin obtingut plaça pel sistema de residència a través de la convocatòria anual corresponent de proves selectives per a l'accés a places de formació sanitària especialitzada. En paral·lel, s'actualitzen les funcions d'aquests professionals i s'adapta el règim dels instituts de medicina legal i ciències forenses, com a òrgans tècnics adscrits al Ministeri de Justícia o a les comunitats autònomes amb competència en la matèria, i que tenen la missió d'auxiliar l'Administració de justícia en l'àmbit de la seva disciplina científica i tècnica.

També com a novetat s'estableix que els instituts de medicina legal i ciències forenses han de disposar d'unitats de valoració forense integral, de les quals poden formar part els psicòlegs i treballadors socials que es determinin per garantir, entre d'altres funcions, l'assistència especialitzada a les víctimes de violència de gènere i domèstica, menors, família i persones amb discapacitat. Així mateix, dins d'aquests instituts es poden integrar la resta de professionals que integren els denominats equips psicosocials, és a dir, psicòlegs, treballadors socials i educadors socials, que presten serveis a l'Administració de justícia, inclosos els equips tècnics de menors; amb tot això es reforça i garanteix la seva actuació.

Igualment important és l'atribució de la condició d'agent de l'autoritat als membres del cos de gestió processal quan exerceixin funcions de documentació en embargaments, llançaments i altres actes la naturalesa dels quals ho requereixi.

Dins del mateix llibre VI s'introdueixen determinades modificacions addicionals en el règim estatutari de la resta dels funcionaris al servei de l'Administració de justícia.

XI

Quant al llibre VII, s'inclouen els graduats socials com a professionals que, en prestar la representació tècnica en l'àmbit social, poden actuar com a col·laboradors de l'Administració de justícia.

XII

Com a complement a l'articulat s'introdueixen sis disposicions addicionals, nou de transitòries i deu de finals.

Entre les disposicions finals destaquen la disposició final quarta, que modifica la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil, per adaptar-la a les noves disposicions de la Llei orgànica del poder judicial en relació amb la informació sobre l'estat de les actuacions judicials, la publicitat de les sentències i l'execució de sentències del Tribunal Europeu de Drets Humans, i la disposició final tercera, que modifica la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, pel que fa al recurs de cassació en aquest ordre jurisdiccional.

En aquest àmbit, i amb la finalitat d'intensificar les garanties en la protecció dels drets dels ciutadans, la llei opta per reforçar el recurs de cassació com a instrument per excel·lència per assegurar la uniformitat en l'aplicació judicial del dret. D'aquesta manera, el recurs de cassació es pot admetre a tràmit quan, invocada una infracció concreta de l'ordenament jurídic, tant processal com substantiva, o de la jurisprudència, la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem estimi que el recurs presenta interès cassacional objectiu per a la formació de jurisprudència.

Amb la finalitat que la cassació no es converteixi en una tercera instància, sinó que compleixi estrictament la seva funció nomofilàctica, es dissenya un mecanisme d'admissió dels recursos basat en la descripció dels supòsits en què un afer pot accedir al Tribunal Suprem per concórrer un interès cassacional. Així, la sala de cassació pot apreciar que en determinats casos hi ha interès cassacional objectiu, i motivar-ho expressament a la interlocutòria d'admissió. El recurs ha de ser admès en determinats supòsits, en els quals hi ha la presumpció que hi ha interès cassacional objectiu.

Article únic. *Modificació de la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial.*

La Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial, queda modificada de la manera següent:

U. Es modifica l'apartat 2 de l'article 3, que queda redactat de la manera següent:

«2. Els òrgans de la jurisdicció militar, integrant del poder judicial de l'Estat, basen la seva organització i funcionament en el principi d'unitat jurisdiccional i administren justícia en l'àmbit estrictament castrense i, si s'escau, en les matèries que estableixi la declaració de l'estat de setge, d'acord amb la Constitució i el que disposen les lleis penals, processals i disciplinàries militars.»

Dos. S'afegeix un nou article 4 bis, que queda redactat de la manera següent:

«Article 4 bis.

1. Els jutges i tribunals han d'aplicar el dret de la Unió Europea de conformitat amb la jurisprudència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea.

2. Quan els tribunals decideixin plantejar una qüestió prejudicial europea, ho han de fer de conformitat amb la jurisprudència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea i, en tot cas, mitjançant una interlocutòria, amb l'audiència prèvia de les parts.»

Tres. S'afegeix un nou article 5 bis, que queda redactat de la manera següent:

«Article 5 bis.

Es pot interposar recurs de revisió davant el Tribunal Suprem contra una resolució judicial ferma, d'acord amb les normes processals de cada ordre jurisdiccional, quan el Tribunal Europeu de Drets Humans hagi declarat que la resolució esmentada s'ha dictat en violació d'algun dels drets reconeguts al Conveni europeu per a la protecció dels drets humans i de les llibertats fonamentals i als seus protocols, sempre que la violació, per la seva naturalesa i gravetat, comporti efectes que persisteixin i no puguin cessar de cap altra manera que no sigui mitjançant aquesta revisió.»

Quatre. Es modifica l'article 21, que queda redactat de la manera següent:

«Article 21.

1. Els tribunals civils espanyols han de conèixer de les pretensions que se suscitin en territori espanyol d'acord amb el que estableixen els tractats i convenis internacionals en els quals Espanya sigui part, les normes de la Unió Europea i les lleis espanyoles.

2. No obstant això, no han de conèixer de les pretensions formulades respecte de subjectes o béns que gaudeixin d'immunitat de jurisdicció o d'execució de conformitat amb les normes del dret internacional públic.»

Cinc. Es modifica l'article 22, que queda redactat de la manera següent:

«Article 22.

Amb caràcter exclusiu, els tribunals espanyols són competents en tot cas i amb preferència de qualsevol altre, per conèixer de les pretensions relatives a les matèries següents:

a) Drets reals i arrendaments de béns immobles que es trobin a Espanya. No obstant això, en matèria de contractes d'arrendament de béns immobles subscrits per a un ús particular durant un termini màxim de sis mesos consecutius, són igualment competents els òrgans jurisdiccional espanyols si el demandat està

domiciliat a Espanya, sempre que l'arrendatari sigui una persona física i que aquest i el propietari estiguin domiciliats en el mateix Estat.

b) Constitució, validesa, nul·litat o dissolució de societats o persones jurídiques que tinguin el seu domicili en territori espanyol, així com respecte dels acords i les decisions dels seus òrgans.

c) Validesa o nul·litat de les inscripcions practicades en un registre espanyol.

d) Inscripcions o validesa de patents, marques, dissenys o dibuixos i models i altres drets sotmesos a dipòsit o registre, quan s'hagi sol·licitat o efectuat a Espanya el dipòsit o registre.

e) Reconeixement i execució en territori espanyol de sentències i altres resolucions judicials, decisions arbitrals i acords de mediació dictats a l'estranger.»

Sis. S'afegeix un nou article 22 bis, que queda redactat de la manera següent:

«Article 22 bis.

1. En aquelles matèries en què una norma ho permeti expressament, els tribunals espanyols són competents quan les parts, independentment del seu domicili, s'hi hagin sotmès de manera expressa o tàcita. No tenen efectes els acords que atribueixin la competència als tribunals espanyols ni les estipulacions similars incloses en un contracte si són contraris al que estableixen els articles 22 quater, 22 quinques, 22 sexies i 22 septies, o si exclouen la competència dels òrgans judicials espanyols exclusivament competents de conformitat amb el que estableix l'article 22; en aquest cas, cal atènyer-se al que estableixen els preceptes esmentats.

La submissió als tribunals espanyols en les matèries que recullen les lletres d) i e) de l'article 22 quinques només és vàlida si es fonamenta en un acord de submissió posterior al sorgiment de la controvèrsia, o si tots dos contractants tinguessin ja el seu domicili o residència habitual a Espanya en el moment de subscriure el contracte o el demandant fos el consumidor, assegurat o prenedor de l'assegurança.

2. S'entén per acord de submissió expressa el pacte pel qual les parts decideixen atribuir als tribunals espanyols el coneixement de certes o totes les controvèrsies que hagin sorgit o puguin sorgir entre elles respecte d'una relació jurídica determinada, contractual o no contractual. La competència establerta per submissió expressa s'estén a la mateixa validesa de l'acord de submissió.

L'acord de submissió expressa ha de constar per escrit, en una clàusula inclosa en un contracte o en un acord independent, o verbalment amb confirmació escrita, així com en alguna forma que s'ajusti als hàbits que les parts tinguin establerts entre elles, o en el comerç internacional sigui conforme als usos que les parts coneixin o hagin de conèixer i que, en el comerç esmentat, siguin àmpliament coneguts i regularment observats per les parts en els contractes del mateix tipus en el sector comercial considerat. S'entén que hi ha un acord escrit quan resulti d'una transmissió efectuada per mitjans electrònics que proporcionin un registre durador.

Es considera igualment que hi ha un acord escrit quan estigui consignat en un intercanvi d'escrits de demanda i contestació dins del procés iniciat a Espanya, en els quals l'existència de l'acord sigui afirmada per una part i no negada per l'altra.

3. Independentment dels casos en què la seva competència resulti d'altres disposicions, són competents els tribunals espanyols quan comparegui davant ells el demandat. Aquesta regla no és aplicable si la compareixença té per objecte impugnar la competència.»

Set. S'afegeix un nou article 22 ter, que queda redactat de la manera següent:

«Article 22 ter.

1. En matèries diferents a les que preveuen els articles 22, 22 sexies i 22 septies, i si no hi ha submissió als tribunals espanyols de conformitat amb l'article 22

bis, aquests són competents quan el demandat tingui el domicili a Espanya o quan estigui determinat així per qualsevol dels fòrums que estableixen els articles 22 quater i 22 quinquies.

2. S'entén, als efectes d'aquest article, que una persona física està domiciliada a Espanya quan hi tingui la seva residència habitual.

S'entén que una persona jurídica està domiciliada a Espanya quan hi radiqui la seva seu social, el seu centre d'administració o administració central o el seu centre d'activitat principal.

3. En cas de pluralitat de demandats, són competents els tribunals espanyols quan almenys un d'ells tingui el domicili a Espanya, sempre que s'exerceixi una sola acció o diverses entre les quals hi hagi un nexe per raó del títol o raó petitòria que n'aconsellin l'acumulació.

4. No obstant això, la competència establerta de conformitat amb el que disposa l'apartat 1 d'aquest article es pot excloure mitjançant un acord d'elecció de fòrum a favor d'un tribunal estranger. En aquest cas, els tribunals han de suspendre el procediment i només poden conèixer de la pretensió deduïda en el supòsit que els tribunals estrangers designats hagin declinat la seva competència.

5. No té efecte l'exclusió de la competència dels tribunals espanyols en les matèries en què no cal sotmetre-s'hi.»

Vuit. S'afegeix un nou article 22 quater, que queda redactat de la manera següent:

«Article 22 quater.

En defecte dels criteris anteriors, els tribunals espanyols són competents:

a) En matèria de declaració d'absència o mort, quan el desaparegut hagi tingut el seu últim domicili en territori espanyol o tingui nacionalitat espanyola.

b) En matèria relacionada amb la capacitat de les persones i les mesures de protecció de les persones majors d'edat o dels seus béns, quan aquests tinguin la seva residència habitual a Espanya.

c) En matèria de relacions personals i patrimonials entre cònjuges, nul·litat matrimonial, separació i divorci i les seves modificacions, sempre que cap altre tribunal estranger tingui competència, quan tots dos cònjuges tinguin la seva residència habitual a Espanya en el moment de la interposició de la demanda o quan hagin tingut a Espanya la seva última residència habitual i un d'ells resideixi allà, o quan Espanya sigui la residència habitual del demandat, o, en cas de demanda de comú acord, quan a Espanya resideixi un dels cònjuges, o quan faci almenys un any que el demandant tingui la seva residència habitual a Espanya des de la interposició de la demanda, o quan el demandant sigui espanyol i tingui la seva residència habitual a Espanya almenys sis mesos abans de la interposició de la demanda, així com quan tots dos cònjuges tinguin nacionalitat espanyola.

d) En matèria de filiació i de relacions paternofilials, protecció de menors i de responsabilitat parental, quan el fill o menor tingui la seva residència habitual a Espanya en el moment de la interposició de la demanda o el demandant sigui espanyol o resideixi habitualment a Espanya o, en tot cas, almenys des de sis mesos abans de la presentació de la demanda.

e) En matèria d'adopció, en els supòsits que regula la Llei 54/2007, de 28 de desembre, d'adopció internacional.

f) En matèria d'aliments, quan el creditor o el demandat d'aquests tingui la seva residència habitual a Espanya o, si la pretensió d'aliments es formula com a accessòria a una qüestió sobre l'estat civil o d'una acció de responsabilitat parental, quan els tribunals espanyols siguin competents per conèixer d'aquesta última acció.

g) En matèria de successions, quan el causant hagi tingut la seva última residència habitual a Espanya o quan els béns es trobin a Espanya i el causant sigui espanyol en el moment de la mort. També són competents quan les parts s'hagin sotmès als tribunals espanyols, sempre que sigui aplicable la llei espanyola a la

successió. Quan cap jurisdicció estrangera sigui competent, els tribunals espanyols ho són respecte dels béns de la successió que es trobin a Espanya.»

Nou. S'afegeix un nou article 22 quinquies, que queda redactat de la manera següent:

«Article 22 quinquies.

Així mateix, en defecte de submissió expressa o tàcita, i encara que el demandat no tingui el seu domicili a Espanya, els tribunals espanyols són competents:

a) En matèria d'obligacions contractuals, quan l'obligació objecte de la demanda s'hagi complert o s'hagi de complir a Espanya.

b) En matèria d'obligacions extracontractuals, quan el fet danyós s'hagi produït en territori espanyol.

c) En les accions relatives a l'explotació d'una sucursal, agència o establiment mercantil, quan aquest es trobi en territori espanyol.

d) En matèria de contractes subscrits per consumidors, aquests poden litigar a Espanya si tenen la seva residència habitual en territori espanyol o si l'hi té l'altra part contractant; aquesta última només pot litigar a Espanya si el consumidor té la seva residència habitual en territori espanyol.

e) En matèria d'assegurances, quan l'assegurat, prenedor o beneficiari de l'assegurança tingui el seu domicili a Espanya; l'assegurador també pot ser demandat davant els tribunals espanyols si el fet danyós es produeix en territori espanyol i es tracta d'un contracte d'assegurança de responsabilitat o d'assegurança relatiu a immobles, o, en el cas d'una assegurança de responsabilitat civil, si els tribunals espanyols són competents per conèixer de l'acció entaulada pel perjudicat contra l'assegurat en virtut del que disposa la lletra b) d'aquest article.

f) En les accions relatives a drets reals sobre béns mobles, si aquests es troben en territori espanyol en el moment de la interposició de la demanda.

Respecte als supòsits que preveuen les lletres d) i e), també són competents els tribunals espanyols quan el consumidor, assegurat o prenedor de l'assegurança sigui demandant i les parts hagin acordat la submissió als tribunals espanyols després de sorgir la controvèrsia, o tots dos contractants tinguessin ja el seu domicili a Espanya en el moment de la subscripció del contracte o el demandant sigui el consumidor, assegurat o prenedor de l'assegurança.»

Deu. S'afegeix un nou article 22 sexies, que queda redactat de la manera següent:

«Article 22 sexies.

Els tribunals espanyols són competents quan es tracti d'adoptar mesures provisionals o d'assegurament respecte de persones o béns que es trobin en territori espanyol i s'hagin de complir a Espanya. També són competents per adoptar aquestes mesures si ho són per conèixer de l'afer principal.»

Onze. S'afegeix un nou article 22 septies, que queda redactat de la manera següent:

«Article 22 septies.

En matèria concursal i altres procediments d'insolvència cal atènyer-se al que disposi la seva legislació reguladora.»

Dotze. S'afegeix un nou article 22 octies, que queda redactat de la manera següent:

«Article 22 octies.

1. No són competents els tribunals espanyols en els casos en què els furs de competència que preveuen les lleis espanyoles no prevegin la competència esmentada.

2. Els tribunals espanyols han d'apreciar, d'ofici o a instància de part, la seva competència de conformitat amb les normes vigents i les circumstàncies concurrents en el moment de la presentació de la demanda, i el procés s'ha de substanciar fins a la seva conclusió encara que les normes o circumstàncies esmentades s'hagin modificat amb posterioritat, llevat que es determini el contrari expressament.

3. Els tribunals espanyols s'han de declarar incompetents si la seva competència no està fonamentada en les disposicions de les lleis espanyoles, de conformitat amb el que preveuen les lleis processals.

Els tribunals espanyols no poden abstenir-se ni declinar la seva competència quan el supòsit litigiós presenti vinculació amb Espanya i els tribunals dels diferents estats connectats amb el supòsit hagin declinat la seva competència. Tampoc ho poden fer quan es tracti del reconeixement i l'execució de resolucions judicials, decisions arbitrals i acords de mediació dictats pels tribunals estrangers.»

Tretze. S'afegeix un nou article 22 nonies, que queda redactat de la manera següent:

«Article 22 nonies.

Les excepcions de litispèndia i de connexitat internacionals s'han d'al·legar i tramitar d'acord amb les normes generals que regulin les lleis processals.»

Catorze. Es modifica l'article 35, que queda redactat de la manera següent:

«Article 35.

1. La demarcació judicial, que determina la circumscripció territorial dels òrgans judicials, s'ha d'establir per llei o, en els casos que recull expressament aquesta norma, per reial decret.

2. Amb aquesta finalitat, les comunitats autònomes han de participar en l'organització de la demarcació judicial dels seus territoris respectius, i remetre al Govern, a sol·licitud d'aquest, una proposta d'aquesta en la qual han de fixar els partits judicials.

3. El Ministeri de Justícia, una vegada vistes les propostes de les comunitats autònomes, ha de redactar la disposició normativa corresponent, sobre la qual ha d'emetre informe el Consell General del Poder Judicial en el termini de dos mesos.

4. Una vegada emesos els informes precitats, el Govern ha de procedir a tramitar el projecte normatiu oportú.

5. La demarcació judicial s'ha de revisar cada cinc anys o abans, si les circumstàncies ho aconsellen, mitjançant una llei elaborada de conformitat amb el procediment establert anteriorment.

6. Les comunitats autònomes, amb l'informe previ del Consell General del Poder Judicial, han de determinar, per llei, la capitalitat dels partits judicials.»

Quinze. S'afegeix un nou article 61 bis, que queda redactat de la manera següent:

«Article 61 bis.

1. Al servei del Tribunal Suprem hi ha d'haver un Gabinet Tècnic, que assisteix la Presidència i les seves diferents sales en els processos d'admissió dels afers dels quals coneguin i mitjançant l'elaboració d'estudis i informes que se li sol·licitin. També presta suport a les sales especials en el despatx d'afers que tinguin atribuïts.

2. El Gabinet ha d'estar integrat per un director i per membres de la carrera judicial i altres juristes que tenen la denominació de lletrats del Gabinet Tècnic.

3. Als efectes anteriors, al Gabinet Tècnic hi ha d'haver tantes àrees com ordres jurisdiccionals. Dins de cada àrea hi pot haver una secció d'admissió i una altra secció d'estudis i informes. A la Sala Cinquena Militar hi pot haver un lletrat del Gabinet Tècnic.

Els lletrats han de prestar els seus serveis en les diferents àrees atenent la seva especialització professional.

4. A cadascuna de les àrees hi ha d'haver un o diversos lletrats del Gabinet Tècnic que assumeixin funcions de coordinació dels membres del Gabinet que en formin part. Han de ser designats pel president del Tribunal Suprem, preferentment d'entre els lletrats que pertanyin a la carrera judicial, i han de tenir una antiguitat mínima de deu anys en l'exercici de la seva professió respectiva.

5. El Ministeri de Justícia, una vegada oïda la Sala de Govern del Tribunal Suprem i amb l'informe previ del Consell General del Poder Judicial i l'informe favorable del Ministeri d'Hisenda i Administracions Públiques, ha de determinar la composició i plantilla del Gabinet Tècnic.

Excepcionalment, per raons conjunturals i degudament justificades, a proposta del Consell General del Poder Judicial i una vegada oïda la Sala de Govern del Tribunal Suprem, el Ministeri de Justícia pot adscriure temporalment, amb el límit màxim d'un any, un nombre addicional de membres al servei del Gabinet Tècnic.»

Setze. S'afegeix un nou article 61 ter, que queda redactat de la manera següent:

«Article 61 ter.

La direcció superior del Gabinet Tècnic ha de ser exercida pel president del Tribunal Suprem o, en cas de delegació d'aquest, pel vicepresident del Tribunal Suprem.»

Disset. S'afegeix un nou article 61 quater, que queda redactat de la manera següent:

«Article 61 quater.

1. El Ple del Consell General del Poder Judicial ha de nomenar el director del Gabinet Tècnic, a proposta vinculant del president del Tribunal Suprem, i ha d'acreditar els requisits exigits legalment per poder accedir a la categoria de magistrat del Tribunal Suprem, i té la consideració esmentada, a efectes representatius, mentre exerceixi el càrrec.

2. Els lletrats que hagin de prestar servei en el Gabinet Tècnic s'han de seleccionar mitjançant concurs de mèrits, i els criteris de selecció s'han d'establir en l'anunci de la convocatòria.

Els lletrats que no pertanyin a la carrera judicial o fiscal han de ser funcionaris del cos de lletrats de l'Administració de justícia o funcionaris de les administracions públiques o òrgans constitucionals, amb titulació en dret, pertanyents a cossos del subgrup A1 o assimilats.

La Comissió Permanent del Consell General del Poder Judicial ha de fer la convocatòria a proposta del president del Tribunal Suprem, qui ha d'oïr prèviament, a l'efecte de fixar els criteris de selecció, la Sala de Govern del Tribunal esmentat.

3. El president del Tribunal Suprem, una vegada oïts els presidents de sala i el director del Gabinet Tècnic, ha de sotmetre a la Sala de Govern, perquè l'aprovi, la proposta de candidats a cobrir les places de lletrat del Gabinet Tècnic.

4. El president del Tribunal Suprem ha d'elevat al Ple del Consell General del Poder Judicial la proposta de la Sala de Govern del Tribunal Suprem, perquè procedeixi al nomenament dels qui hagin d'ocupar les places de lletrat del Gabinet Tècnic.»

Divuit. S'afegeix un nou article 61 quinques, que queda redactat de la manera següent:

«Article 61 quinques.

1. Els lletrats seleccionats es nomenen per un any. Quan s'hagi complert aquest termini, el president del Tribunal Suprem, una vegada oïts el president de

sala respectiu i el director del Gabinet Tècnic, ha de proposar, si s'escau, la pròrroga en la plaça, de conformitat amb el procediment establert per al nomenament inicial. Els lletrats poden ser prorrogats per períodes successius de tres anys. Sense perjudici d'això, els lletrats poden ser cessats pel president del Tribunal Suprem per incompliment greu dels deures de la seva funció.

2. El director del Gabinet Tècnic i els lletrats s'han de declarar en situació administrativa de serveis especials en la carrera o el cos de procedència.

3. Als efectes del còmput de l'antiguitat en la carrera judicial, als jutges o magistrats que ocupin plaça de lletrat al Gabinet Tècnic se'ls ha de tenir en compte els serveis prestats en l'ordre jurisdiccional corresponent a l'àrea del Gabinet Tècnic en què estiguin adscrits.

Aquesta previsió també és aplicable als efectes del còmput de l'antiguitat en el cos als lletrats de l'Administració de justícia que ocupin plaça de lletrat en el Gabinet Tècnic.»

Dinou. S'afegeix un nou article 61 sexies, que queda redactat de la manera següent:

«Article 61 sexies.

La Sala de Govern, a proposta del president del Tribunal Suprem, ha d'aprovar les normes de funcionament del Gabinet Tècnic.»

Vint. Es modifica l'apartat 6 de l'article 73, que queda redactat de la manera següent:

«6. En cas que el nombre d'afers ho aconselli, es pot crear una o més seccions i fins i tot sala penal amb la seva pròpia circumscripció territorial a les capitals que ja siguin seus d'altres sales del Tribunal Superior, només als efectes de conèixer els recursos d'apel·lació als quals es refereix la lletra c) de l'apartat 3 d'aquest article i les altres apel·lacions que les lleis atribueixen al Tribunal Superior de Justícia.

Els nomenaments per a magistrats d'aquestes seccions o sales, a proposta del Consell General del Poder Judicial, han de recaure en els magistrats que tinguin la condició d'especialista en l'ordre penal obtinguda mitjançant la superació de les proves selectives que determini reglamentàriament el Consell General del Poder Judicial i ocupin una posició millor en el seu escalafó. A falta d'aquests, ha de recaure en els magistrats que hagin prestat serveis en l'ordre jurisdiccional penal durant deu anys dins dels quinze anys immediatament anteriors a la data de la convocatòria i ocupin una posició millor en l'escalafó. L'antiguitat en òrgans mixtos es computa igualment a aquests efectes. Si no n'hi ha, s'ha de nomenar qui ocupi la millor posició en l'escalafó.»

Vint-i-u. Es modifica el número 2n de l'apartat 2 de l'article 82, que queda redactat de la manera següent:

«2n Dels recursos que estableixi la llei contra les resolucions dictades en primera instància pels jutjats mercantils, excepte les que es dictin en incidents concursals que resolguin qüestions de matèria laboral, i amb aquesta finalitat s'han d'especialitzar una o diverses de les seves seccions, de conformitat amb el que preveu l'article 98 d'aquesta llei orgànica. Aquestes seccions especialitzades també han de conèixer dels recursos que estableixi la llei contra les resolucions dictades pels jutjats de primera instància en els procediments relatius a concursos de persones físiques i a accions individuals relatives a condicions generals de la contractació.»

Vint-i-dos. S'afegeix un nou apartat 6 a l'article 85, que queda redactat de la manera següent:

«6. Dels concursos de persona natural que no sigui empresari en els termes que preveu la seva llei reguladora.»

Vint-i-tres. Es modifiquen els apartats 1 i 2 de l'article 86 ter, que queden redactats de la manera següent:

«1. Els jutjats mercantils han de conèixer de totes les qüestions que se suscitin en matèria concursal, en els termes que preveu la seva llei reguladora i sense perjudici del que disposa l'article 85.6. En tot cas, la jurisdicció del jutge del concurs és exclusiva i excloent en les matèries següents:

1r Les accions civils amb transcendència patrimonial que es dirigeixin contra el patrimoni del concursat, a excepció de les que s'exerceixin en els processos sobre capacitat, filiació, matrimoni i menors a què es refereix el títol I del llibre IV de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil. Amb el mateix abast ha de conèixer de l'acció a què es refereix l'article 17.1 de la Llei 22/2003, de 9 de juliol, concursal.

2n Les accions socials que tinguin per objecte l'extinció, la modificació o la suspensió col·lectives dels contractes de treball en què sigui ocupador el concursat, així com la suspensió o l'extinció de contractes d'alta direcció, sense perjudici que quan aquestes mesures suposin modificar les condicions establertes en conveni col·lectiu aplicable a aquests contractes es requereix l'acord dels representants dels treballadors. En l'enjudiciament d'aquestes matèries, i sense perjudici de l'aplicació de les normes específiques de la Llei concursal, s'han de tenir en compte els principis inspiradors de l'ordenació normativa estatutària i del procés laboral.

3r Tota execució enfront dels béns i drets de contingut patrimonial del concursat, sigui quin sigui l'òrgan que l'hagi ordenat.

4t Tota mesura cautelar que afecti el patrimoni del concursat, excepte les que s'adoptin en els processos civils que queden exclosos de la seva jurisdicció en el número 1r, i sense perjudici de les mesures cautelars que puguin decretar els àrbitres durant un procediment arbitral.

5è Les que en el procediment concursal ha d'adoptar en relació amb l'assistència jurídica gratuïta.

6è Les accions tendents a exigir responsabilitat civil als administradors socials, als auditors o, si s'escau, als liquidadors, pels perjudicis causats al concursat durant el procediment.

2. Els jutjats mercantils han de conèixer, així mateix, de totes les qüestions que siguin de la competència de l'ordre jurisdiccional civil, respecte de:

a) Les demandes en les quals s'exerceixin accions relatives a competència deslleial, propietat industrial, propietat intel·lectual i publicitat, així com totes les qüestions que dins d'aquest ordre jurisdiccional es promoguin a l'empara de la normativa reguladora de les societats mercantils i cooperatives.

b) Les pretensions que es promoguin a l'empara de la normativa en matèria de transports, nacional o internacional.

c) Les pretensions relatives a l'aplicació del dret marítim.

d) Les accions col·lectives que preveu la legislació relativa a condicions generals de la contractació i a la protecció de consumidors i usuaris.

e) Els recursos contra les resolucions de la Direcció General dels Registres i del Notariat en matèria de recurs contra la qualificació del registrador mercantil, d'acord amb el que disposa la Llei hipotecària per a aquest procediment.

f) Dels procediments d'aplicació dels articles 81 i 82 del Tractat constitutiu de la Comunitat Europea i el seu dret derivat, així com els procediments d'aplicació dels articles que determini la Llei de defensa de la competència.»

Vint-i-quatre. Es modifica l'apartat 2 de l'article 87 bis, que queda redactat de la manera següent:

«2. Sense perjudici del que preveu la legislació vigent sobre demarcació i planta judicial, el Govern, a proposta del Consell General del Poder Judicial i si

s'escau, amb informe de la comunitat autònoma amb competències en matèria de justícia, pot establir mitjançant un reial decret que els jutjats de violència sobre la dona que es determinin estenguin la seva jurisdicció a dos o més partits dins de la mateixa província.»

Vint-i-cinc. Es modifiquen les lletres a) i d) i s'afegeix una nova lletra g) a l'apartat 1 de l'article 87 ter, que queden redactades de la manera següent:

«a) De la instrucció dels processos per exigir responsabilitat penal pels delictes que recullen els títols del Codi penal relatius a homicidi, avortament, lesions, lesions al fetus, delictes contra la llibertat, delictes contra la integritat moral, contra la llibertat i indemnitat sexuals, contra la intimitat i el dret a la pròpia imatge, contra l'honor o qualsevol altre delicte comès amb violència o intimidació, sempre que s'hagin comès contra qui sigui o hagi estat la seva dona, o una dona que estigui o hagi estat lligada a l'autor per relació d'afectivitat anàloga, fins i tot sense convivència, així com dels comesos sobre els descendents, propis o de la dona o convivent, o sobre els menors o les persones amb la capacitat modificada judicialment que convisquin amb ell o que estiguin subjectes a la potestat, tutela, curatela, acolliment o guarda de fet de la dona o convivent, quan també s'hagi produït un acte de violència de gènere.»

«d) Del coneixement i la decisió sobre els delictes lleus que els atribueixi la llei quan la víctima sigui alguna de les persones assenyalades com a tals a la lletra a) d'aquest apartat.»

«g) De la instrucció dels processos per exigir responsabilitat penal pel delicte de trencament previst i penat a l'article 468 del Codi penal quan la persona ofesa pel delicte la condemna, mesura cautelar o mesura de seguretat del qual s'hagi trencat sigui o hagi estat la seva dona, o una dona que estigui o hagi estat lligada a l'autor per una relació d'afectivitat anàloga fins i tot sense convivència, així com els descendents, propis o de la dona o convivent, o sobre els menors o les persones amb la capacitat modificada judicialment que convisquin amb ell o que estiguin subjectes a la potestat, tutela, curatela, acolliment o guarda de fet de la dona o convivent.»

Vint-i-sis. Es modifica l'article 98, que queda redactat de la manera següent:

«Article 98.

1. El Consell General del Poder Judicial pot acordar, amb l'informe previ de les sales de Govern, que en les circumscripcions on hi hagi més d'un jutjat de la mateixa classe, un o diversos d'ells assumeixin amb caràcter exclusiu el coneixement de determinades classes d'affers, o de les execucions pròpies de l'ordre jurisdiccional de què es tracti, sense perjudici de les tasques de suport que puguin prestar els serveis comuns que es constitueixin a l'efecte.

2. El Consell General del Poder Judicial pot acordar de manera excepcional i pel temps que es determini, amb informe favorable del Ministeri de Justícia, una vegada oïda la Sala de Govern i, si s'escau, la comunitat autònoma amb competències en matèria de justícia, que un o diversos jutjats de la mateixa província i del mateix ordre jurisdiccional assumeixin el coneixement de determinades classes o matèries d'affers i, si s'escau, de les execucions que dimanin d'aquests, sense perjudici de les tasques de suport que puguin prestar els serveis comuns constituïts o que es constitueixin.

En aquests casos, l'òrgan o òrgans especialitzats han d'assumir la competència per conèixer de tots els afers que siguin objecte d'aquesta especialització, encara que el seu coneixement inicial estigui atribuït a òrgans radicats en un partit judicial diferent.

No es pot adoptar aquest acord per atribuir als òrgans especialitzats així afers que per disposició legal estiguin atribuïts a altres d'una altra classe. Tampoc poden ser objecte d'especialització per aquesta via els jutjats d'instrucció, sense perjudici

de qualssevol altres mesures d'exempció de repartiment o de reforç que calgui adoptar per necessitats del servei.

3. Aquest acord s'ha de publicar al «Butlletí Oficial de l'Estat» i produeix efectes des de l'inici de l'any següent a l'any en què s'adopti, llevat que raonadament es justifiqui un altre moment anterior per raons d'urgència.

4. Els jutjats afectats han de continuar coneixent de tots els processos pendents davant aquests fins a la seva conclusió.»

Vint-i-set. Se suprimeix l'article 163.

Vint-i-vuit. Es modifica l'article 167, que queda redactat de la manera següent:

«Article 167.

1. On hi hagi dos o més jutjats del mateix ordre jurisdiccional, s'ha de distribuir els afers entre ells d'acord amb normes de repartiment prefixades. Les normes de repartiment les ha d'aprovar la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia, a proposta de la junta de jutges de l'ordre jurisdiccional respectiu. A sol·licitud de l'interessat, la junta de jutges pot proposar que s'alliberi, totalment o parcialment, un jutge del repartiment d'afers, per un temps limitat, quan la bona administració de justícia ho faci necessari. L'acord s'ha de traslladar a la Sala de Govern perquè aquesta, si ho considera pertinent, procedeixi a aprovar-lo. Les modificacions que s'adoptin en les normes de repartiment no poden afectar els procediments en tràmit.

2. La Sala de Govern pot acordar les modificacions necessàries en les normes de repartiment dels jutjats mercantils, penals, de menors, de vigilància penitenciària, contenciosos administratius o socials, per equilibrar la distribució d'afers que correspon a cadascun d'ells per matèria segons la seva classe, encara que algun tingui atribuït, per disposició legal o per acord del Ple del mateix Consell General del Poder Judicial, el despatx d'afers de la seva competència a una circumscripció d'àmbit inferior a la província.

3. El repartiment l'ha de fer el lletrat de l'Administració de justícia sota la supervisió del jutge degà, al qual correspon resoldre amb caràcter governatiu intern les qüestions que es plantegin i corregir les irregularitats que es puguin produir, així com adoptar les mesures necessàries i promoure, si s'escau, l'exigència de les responsabilitats que siguin procedents.»

Vint-i-nou. Es modifica l'apartat 2 de l'article 199, que queda redactat de la manera següent:

«2. A l'Audiència Nacional, quan no hi assisteixin magistrats en nombre suficient per constituir sala, concorren per completar-la altres magistrats que designi el president de la Sala o, si s'escau, del Tribunal, d'acord amb un torn en què es prefereixen els qui estiguin lliures d'assenyalament i, entre aquests, els més moderns. Si no n'hi ha, s'ha de cridar un magistrat suplent de conformitat amb el que preveu l'apartat 2 de l'article següent.»

Trenta. Se suprimeixen els apartats 4 i 5 i es modifica l'apartat 2 de l'article 200, que queda redactat de la manera següent:

«2. Als efectes del que preveu l'article anterior, hi pot haver a l'Audiència Nacional, als tribunals superiors de justícia i a les audiències provincials una relació de magistrats suplents no integrants de la carrera judicial, que són cridats a formar sala segons la prelación que s'estableixi dins de cada ordre o ordres jurisdiccionals per al qual s'hagin nomenat.

Per a aquesta crida s'ha de respectar la disponibilitat pressupostària i la prioritat que estableix l'article anterior, sense que mai pugui concórrer a formar sala més d'un magistrat suplent.»

Trenta-u. S'afegeix un apartat 4 a l'article 216 bis.3, amb la redacció següent:

«4. Excepcionalment, quan les peculiaritats del reforç impedeixin que la comissió de servei pugui ser atesa per un únic jutge durant tota la seva extensió temporal, el Consell General del Poder Judicial pot autoritzar que s'encarreguin del seu desenvolupament els qui participin voluntàriament en els plans de substitució de l'òrgan judicial que calgui reforçar, amb subjecció a la seqüència de crida entre ells que el mateix Consell General del Poder Judicial estableixi.»

Trenta-dos. Es modifica l'article 230, que queda redactat de la manera següent:

«1. Els jutjats i tribunals i les fiscalies estan obligats a utilitzar qualssevol mitjans tècnics, electrònics, informàtics i telemàtics posats a la seva disposició per exercir la seva activitat i les seves funcions, amb les limitacions que a la utilització d'aquests mitjans estableixen el capítol I bis d'aquest títol, la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal i les altres lleis que siguin aplicables.

Les instruccions generals o singulars d'ús de les noves tecnologies que el Consell General del Poder Judicial o la Fiscalia General de l'Estat dirigeixin als jutges i magistrats o als fiscals, respectivament, per determinar la seva utilització són de compliment obligat.

2. Els documents emesos pels mitjans anteriors, sigui quin sigui el suport, gaudeixen de la validesa i l'eficàcia d'un document original sempre que es garanteixi la seva autenticitat i integritat i el compliment dels requisits exigits per les lleis processals.

3. Les actuacions orals i vistes gravades i documentades en suport digital no es poden transcriure.

4. Els processos que es tramitin amb suport informàtic han de garantir la identificació i l'exercici de la funció jurisdiccional per part de l'òrgan que l'exerceix, així com la confidencialitat, privacitat i seguretat de les dades de caràcter personal que continguin en els termes que estableixi la llei.

5. Les persones que demanin la tutela judicial dels seus drets i interessos es poden relacionar amb l'Administració de justícia a través dels mitjans tècnics a què es refereix l'apartat 1 quan siguin compatibles amb els que disposin els jutjats i tribunals i es respectin les garanties i els requisits previstos en el procediment que es tracti.

6. Els programes i les aplicacions informàtiques que s'utilitzin en l'Administració de justícia han de ser objecte d'informe previ per part del Consell General del Poder Judicial.

Els sistemes informàtics que s'utilitzin en l'Administració de justícia han de ser compatibles entre si per facilitar la seva comunicació i integració, en els termes que determini el comitè tècnic estatal de l'Administració de justícia electrònica.»

Trenta-tres. Es modifica l'apartat 2 i s'afegeix un apartat 3 a l'article 232, que queden redactats de la manera següent:

«2. La relació d'assenyalaments de l'òrgan judicial s'ha de fer pública. Els lletrats de l'Administració de justícia han de vetllar perquè els funcionaris competents de l'oficina judicial publiquin en un lloc visible al públic, el primer dia hàbil de cada setmana, la relació d'assenyalaments corresponents al seu òrgan judicial respectiu, amb indicació de la data i l'hora de la seva celebració, tipus d'actuació i número de procediment.

3. Excepcionalment, per raons d'ordre públic i de protecció dels drets i les llibertats, els jutges i tribunals, mitjançant una resolució motivada, poden limitar l'àmbit de la publicitat i acordar el caràcter secret de totes o part de les actuacions.»

Trenta-quatre. Es modifica l'article 234, que queda redactat de la manera següent:

«Article 234.

1. Els lletrats de l'Administració de justícia i funcionaris competents de l'oficina judicial han de facilitar als interessats tota la informació que sol·licitin sobre l'estat de les actuacions judicials, que poden examinar i conèixer, llevat que siguin o hagin estat declarades secretes o reservades de conformitat amb la llei.

2. Les parts i qualsevol persona que acrediti un interès legítim i directe tenen dret a obtenir, tal com disposen les lleis processals i, si s'escau, la Llei 18/2011, de 5 de juliol, reguladora de l'ús de les tecnologies de la informació i la comunicació en l'Administració de justícia, còpies simples dels escrits i documents que constin en les interlocutòries, no declarats secrets ni reservats. També tenen dret que se'ls expedixin els testimoniatges i certificats en els casos i a través de la via que estableixen les lleis processals.»

Trenta-cinc. S'afegeix un nou article 235 bis, que queda redactat de la manera següent:

«Article 235 bis.

Sense perjudici del que estableix el paràgraf segon de l'apartat 1 de l'article 236 quinques i de les restriccions que, si s'escau, puguin establir les lleis processals, l'accés al text de les sentències, o a determinades qüestions d'aquestes, o a altres resolucions dictades en el si del procés, només es pot portar a terme amb la dissociació prèvia de les dades de caràcter personal que aquests continguin i amb ple respecte al dret a la intimitat, als drets de les persones que requereixin un deure especial de tutela o a la garantia de l'anonimat de víctimes o perjudicats, quan sigui procedent.

En tot cas s'han d'adoptar les mesures necessàries per evitar que les sentències i la resta de resolucions dictades en el si del procés es puguin utilitzar amb finalitats contràries a les lleis.»

Trenta-sis. S'afegeix un nou capítol I bis al títol III del llibre III, que comprèn els articles 236 bis a 236 decies, que queda redactat de la manera següent:

«CAPÍTOL I BIS

Protecció de dades de caràcter personal en l'àmbit de l'Administració de justícia

Article 236 bis.

El tractament de dades portat a terme pels tribunals en ocasió de la tramitació dels processos dels quals siguin competents, així com l'efectuat dins de la gestió de l'oficina judicial, està sotmès al que disposen la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal, i la seva normativa de desplegament, sense perjudici de les especialitats que estableix aquest capítol.

Article 236 ter.

1. Els tribunals poden tractar dades de caràcter personal amb finalitats jurisdiccionals o no jurisdiccionals. En el primer cas, el tractament es limita a les dades que estiguin incorporades als processos de què coneguin i que tinguin una finalitat relacionada directament amb l'exercici de la potestat jurisdiccional.

2. Els tribunals han de mantenir, amb ple respecte a les garanties i els drets que estableix la normativa de protecció de dades de caràcter personal, els fitxers que siguin necessaris per tramitar els processos que s'hi segueixen, així com els que es requereixin per portar-ne a terme una gestió adequada.

Aquests fitxers es classifiquen en jurisdiccionals i no jurisdiccionals atenent la naturalesa del tractament de les dades que els integren.

Article 236 quater.

De conformitat amb el que disposa l'article 11.2 de la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, no cal el consentiment de l'interessat perquè els tribunals procedeixin a tractar les dades en l'exercici de la potestat jurisdiccional, tant si aquestes han estat facilitades per les parts o recollides a sol·licitud del mateix Tribunal, sense perjudici del que disposen les normes processals per a la validesa de la prova.

Quan es tracti de dades tractades amb finalitats no jurisdiccionals, cal atènyer-se al que disposa la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre.

Article 236 quinquies.

1. Els jutges i tribunals, i els lletrats de l'Administració de justícia d'acord amb les seves competències processals, poden adoptar les mesures que siguin necessàries per a la supressió de les dades personals dels documents als quals puguin accedir les parts durant la tramitació del procés sempre que no siguin necessàries per garantir el seu dret a la tutela judicial efectiva.

Procedeixen de la mateixa manera respecte de l'accés de les parts a les dades personals que puguin contenir les sentències i altres resolucions dictades en el si del procés, sense perjudici de l'aplicació en els altres supòsits del que estableix l'article 235 bis.

2. En tot cas és aplicable el que disposa la legislació de protecció de dades de caràcter personal al tractament que les parts portin a terme de les dades que se'ls hagin revelat en el desenvolupament del procés.

3. Es poden cedir al Consell General del Poder Judicial i al Ministeri de Justícia, quan sigui procedent, les dades tractades amb fins jurisdiccionals que siguin estrictament necessàries per a l'exercici de les funcions d'inspecció i control que estableix aquesta Llei.

4. Les dades tractades amb fins no jurisdiccionals es poden cedir entre els òrgans jurisdiccionals o per part d'aquests al Consell General del Poder Judicial o al Ministeri de Justícia quan això estigui justificat per la interposició d'un recurs o sigui necessari per a l'exercici de les competències que tinguin atribuïdes legalment.

Article 236 sexies.

1. Als efectes que preveu la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, és responsable dels fitxers jurisdiccionals l'òrgan jurisdiccional o oficina judicial davant el qual es tramitin els processos les dades dels quals s'incorporin al fitxer, i dins d'aquest ha de decidir qui tingui la competència atribuïda per la normativa vigent d'acord amb la sol·licitud que es rebi del ciutadà.

Igualment, és responsable dels fitxers no jurisdiccionals l'oficina judicial corresponent a l'òrgan judicial amb el qual es relacionin les dades que s'incorporin a aquests.

2. El que disposa l'apartat anterior s'entén sense perjudici de la responsabilitat disciplinària que pugui correspondre a qui hagi estat, si s'escau, causant de la comissió d'una infracció en matèria de protecció de dades de caràcter personal, a què es refereix l'article 46.2 de la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre.

3. En tot cas correspon al lletrat de l'Administració de justícia que s'indiqui en l'acord de creació vetllar per l'adopció de les mesures que impedeixin l'alteració, la pèrdua, el tractament o l'accés no desitjat a les dades de caràcter personal incorporades als fitxers, tant jurisdiccionals com no jurisdiccionals, i aquell té la condició de responsable de seguretat als efectes que preveu la legislació de protecció de dades de caràcter personal.

Article 236 septies.

1. Els fitxers de dades de caràcter personal dels tribunals es creen, modifiquen o suprimeixen per acord del Consell General del Poder Judicial, adoptat a proposta de la Sala de Govern del Tribunal Suprem, de l'Audiència Nacional o del Tribunal Superior de Justícia o òrgan de l'administració competent en matèria de justícia corresponent.

L'acord de creació, de modificació o de supressió dels fitxers s'ha d'ajustar al que disposa la legislació vigent en matèria de protecció de dades de caràcter personal i s'ha de publicar al «Butlletí Oficial de l'Estat» i, si s'escau, als diaris oficials de les comunitats autònomes.

2. Una vegada publicat l'acord, el Consell General del Poder Judicial n'ha de donar trasllat per a la seva inscripció en el Registre General de Protecció de Dades de l'Agència Espanyola de Protecció de Dades.

Article 236 octies.

1. Les sol·licituds d'exercici dels drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició en relació amb les dades tractades amb fins jurisdiccionals s'han de tramitar de conformitat amb les normes que siguin aplicables al procés en què es van sol·licitar les dades, i no són aplicables les disposicions establertes a l'efecte per la legislació vigent en matèria de protecció de dades de caràcter personal.

En tot cas es denega l'accés a les dades objecte de tractament amb fins jurisdiccionals quan les diligències judicials en què s'hagi sol·licitat la informació hagin estat declarades secretes o reservades.

2. Si es tracta de dades sotmeses a tractament amb fins no jurisdiccionals, els interessats poden exercir els seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició en els termes que estableix la normativa vigent en matèria de protecció de dades de caràcter personal, dirigint la seva sol·licitud davant el funcionari competent per decidir de conformitat amb la normativa vigent que sigui responsable del fitxer al qual es refereix el paràgraf segon de l'apartat 1 de l'article 236 sexies.

Article 236 nonies.

1. Les competències que la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, atribueix a l'Agència Espanyola de Protecció de Dades les ha d'exercir el Consell General del Poder Judicial, respecte dels tractaments efectuats amb fins jurisdiccionals i els fitxers d'aquesta naturalesa.

2. Els tractaments de dades portats a terme amb fins no jurisdiccionals i els seus corresponents fitxers queden sotmesos a la competència de l'Agència Espanyola de Protecció de Dades, i el Consell General del Poder Judicial presta a aquesta la col·laboració que requereixi a l'efecte.

El Consell General del Poder Judicial pot adoptar les mesures reglamentàries que consideri necessàries per garantir, en els tractaments de dades amb fins no jurisdiccionals i els fitxers no jurisdiccionals, el compliment de les mesures de seguretat que estableix la normativa vigent en matèria de protecció de dades de caràcter personal.

3. Quan en ocasió de la realització d'actuacions d'investigació relacionades amb la possible comissió d'una infracció de la normativa de protecció de dades les autoritats competents a què es refereixen els dos apartats anteriors apreciïn l'existència d'indisicis que impliquin la competència de l'altra autoritat, han de donar trasllat immediatament a aquesta última a fi que prossegueixi amb la tramitació del procediment.

Article 236 decies.

1. Els tractaments de dades portats a terme pel Consell General del Poder Judicial en l'exercici de les seves competències queden sotmesos al que disposa la

legislació vigent en matèria de protecció de dades de caràcter personal. No es considera en cap cas que aquests tractaments s'hagin dut a terme amb fins jurisdiccionals.

2. Els fitxers de dades de caràcter personal del Consell General del Poder Judicial i dels òrgans integrants d'aquest es creen, modifiquen o suprimeixen per acord del Consell General del Poder Judicial, a proposta de la Secretaria General, que té la condició de responsable del tractament respecte d'aquests.

Una vegada publicat l'acord, el Consell General del Poder Judicial n'ha de donar trasllat per a la seva inscripció en el Registre General de Protecció de Dades de l'Agència Espanyola de Protecció de Dades.»

Trenta-set. Es modifica l'article 264, que queda redactat de la manera següent:

«Article 264.

1. Els magistrats de les diverses seccions d'una mateixa sala s'han de reunir per a la unificació de criteris i la coordinació de pràctiques processals, especialment en els casos en què els magistrats de les diverses seccions d'una mateixa sala o tribunal hagin sostingut en les seves resolucions diversitat de criteris interpretatius en l'aplicació de la llei en afers substancialment iguals. A aquests efectes, el president de la sala o tribunal respectiu, per si o a petició majoritària dels seus membres, ha de convocar un ple jurisdiccional perquè conegui d'un o diversos dels afers esmentats amb l'objecte d'unificar el criteri.

2. Formen part d'aquest ple tots els magistrats de la sala corresponent que per repartiment coneguin de la matèria en què s'hagi posat de manifest la discrepància.

3. En tot cas, queda fora de perill la independència de les seccions per a l'enjudiciament i la resolució dels diferents processos de què coneguin, si bé han de motivar les raons per les quals s'apartin del criteri acordat.»

Trenta-vuit. Es modifica l'article 269, que queda redactat de la manera següent:

«Article 269.

1. Els jutjats i tribunals només poden celebrar judicis o vistes d'afers fora de la població de la seva seu quan així ho autoritzi la llei.

2. Tanmateix, el Consell General del Poder Judicial, quan les circumstàncies o el bon servei de l'Administració de justícia ho aconsellin, i a petició de les sales de govern dels tribunals superiors de justícia, pot disposar que els jutjats i les seccions o sales dels tribunals o audiències es constitueixin en una població diferent de la seva seu per despatxar els afers corresponents a un determinat àmbit territorial comprès en la circumscripció d'aquells.

3. Igualment, les sales de govern dels tribunals superiors de justícia, amb la determinació prèvia del nombre de causes que justifiquen els trasllats dels tribunals fora de la seva seu i sempre que el seu desplaçament estigui justificat per una Administració de justícia millor, disposen que els jutges penals, assistits del lletrat de l'Administració de justícia, es constitueixin per celebrar judicis orals a les ciutats on tinguin seu els jutjats que hagin instruït les causes de les quals els correspon conèixer. Els jutjats d'instrucció i els funcionaris que hi servien han de prestar en aquests casos la col·laboració que sigui necessària.»

Trenta-nou. Es modifica l'article 276, que queda redactat de la manera següent:

«Article 276.

Les peticions de cooperació internacional es tramiten de conformitat amb el que preveuen els tractats internacionals, les normes de la Unió Europea i les lleis espanyoles que siguin aplicables.»

Quaranta. Es modifica l'article 277, que queda redactat de la manera següent:

«Article 277.

Els jutjats i tribunals espanyols han de prestar a les autoritats judicials estrangeres la cooperació que els sol·licitin per a l'exercici de la seva funció jurisdiccional, de conformitat amb el que estableixin els tractats i convenis internacionals en els quals Espanya sigui part, les normes de la Unió Europea i les lleis espanyoles sobre aquesta matèria.»

Quaranta-u. Es modifica l'article 278, que queda redactat de la manera següent:

«Article 278.

La prestació de cooperació internacional només pot ser denegada pels jutjats i tribunals espanyols:

1r Quan l'objecte o la finalitat de la cooperació sol·licitada sigui manifestament contrari a l'ordre públic.

2n Quan el procés de què dimani la sol·licitud de cooperació sigui de competència exclusiva de la jurisdicció espanyola.

3r Quan el contingut de l'acte que s'ha de dur a terme no correspongui a les atribucions pròpies de l'autoritat judicial espanyola requerida. En aquest cas, aquesta ha de remetre la sol·licitud a l'autoritat judicial competent, de la qual cosa ha d'informar l'autoritat judicial requeridora.

4t Quan la sol·licitud de cooperació internacional no reuneixi el contingut i els requisits mínims que exigeixen les lleis per a la seva tramitació.»

Quaranta-dos. Es modifica l'article 296, que queda redactat de la manera següent:

«Article 296.

1. Els danys i perjudicis causats pels jutges i magistrats en l'exercici de les seves funcions donen lloc, si s'escau, a responsabilitat de l'Estat per error judicial o per funcionament anormal de l'Administració de justícia sense que, en cap cas, els perjudicats es puguin dirigir directament contra aquells.

2. Si els danys i perjudicis provenen de dol o culpa greu del jutge o magistrat, l'Administració General de l'Estat, una vegada satisfeta la indemnització al perjudicat, pot exigir al jutge o magistrat responsable, per via administrativa a través del procediment establert per reglament, el reembossament del que s'ha pagat sense perjudici de la responsabilitat disciplinària en què aquest pugui incórrer, d'acord amb el que disposa aquesta Llei.

El dol o culpa greu del jutge o magistrat es pot reconèixer en sentència o en resolució dictada pel Consell General del Poder Judicial d'acord amb el procediment que aquest determini. Per a l'exigència de la responsabilitat esmentada es ponderen, entre altres, els criteris següents: el resultat danyós produït i l'existència o no d'intencionalitat.»

Quaranta-tres. Se suprimeix l'article 297.

Quaranta-quatre. Es modifica l'apartat 8 de l'article 301, que queda redactat de la manera següent:

«8. També es reserva en la convocatòria una quota no inferior al cinc per cent de les vacants per ser cobertes entre persones amb discapacitat en grau igual o superior al 33 per cent, sempre que superin les proves selectives i que acreditin el grau de discapacitat i la compatibilitat per a l'exercici de les funcions i tasques corresponents tal com es determini per reglament. L'ingrés de les persones amb

discapacitat en les carreres judicial i fiscal s'inspira en els principis d'igualtat d'oportunitats, no-discriminació i compensació de desavantatges, i es procedeix, si s'escau, a l'adaptació dels processos selectius a les necessitats especials i singularitats d'aquestes persones, mitjançant les adaptacions i els ajustos raonables de temps i mitjans en els processos selectius.

Així mateix, una vegada superats els processos esmentats, es procedeix a les adaptacions i els ajustos raonables per a les necessitats de les persones amb discapacitat de qualsevol tipus en els llocs de treball i a l'entorn laboral del centre o dependència pública on exerceixin la seva activitat.»

Quaranta-cinc. Es modifica l'apartat 3 de l'article 329, que queda redactat de la manera següent:

«3. Els concursos per a la provisió dels jutjats de menors es resolen a favor dels qui tinguin la categoria de magistrat i acreditin la corresponent especialització en matèria de menors a l'Escola Judicial, i tinguin un lloc millor en el seu escalafó. Si no n'hi ha, es cobreixen per magistrats que hagin prestat almenys tres anys de servei, dins dels cinc anteriors a la data de la convocatòria, en la jurisdicció de menors. A falta d'aquests, es cobreixen per l'ordre d'antiguitat que estableix l'apartat 1.

Els qui van obtenir plaça, així com els qui la van obtenir quan les vacants s'havien de cobrir per ascens, abans de prendre possessió de la seva nova destinació han de participar en les activitats d'especialització en matèria de menors i en matèria de violència de gènere que estableixi el Consell General del Poder Judicial.»

Quaranta-sis. Es modifica l'article 339, que queda redactat de la manera següent:

«Article 339.

El president de l'Audiència Nacional i els presidents dels tribunals superiors de justícia, quan cessin en el càrrec, queden adscrits, a elecció seva, al Tribunal o l'Audiència en què cessin o a aquell del qual provenien en la seva última destinació, fins a l'adjudicació de la plaça corresponent de la que van elegir. Si han esgotat la totalitat del primer període per al qual van ser nomenats, tenen preferència, a més, durant els tres anys següents al cessament, a qualsevol plaça de la seva categoria de les quals s'han de proveir per concurs voluntari i per a les quals no es reconegui cap preferència especial o reserva a especialista.»

Quaranta-set. Es modifica l'article 340, que queda redactat de la manera següent:

«Article 340.

Els presidents de sala de l'Audiència Nacional, els presidents de sala dels tribunals superiors de justícia i els presidents de les audiències provincials que hagin cessat en el seu càrrec queden adscrits, a elecció seva, al Tribunal o l'Audiència en què cessin o a aquell del qual provenien en la seva última destinació, fins a l'adjudicació de la plaça corresponent de la que van elegir. Si han esgotat la totalitat del primer període per al qual van ser nomenats, tenen preferència, a més, durant els dos anys següents al cessament, a qualsevol plaça de la seva categoria de les quals s'han de proveir per concurs voluntari i per a les quals no es reconegui cap preferència especial o reserva a especialista.»

Quaranta-vuit. S'afegeix un nou article 344 bis, que queda redactat de la manera següent:

«Article 344 bis.

1. Els magistrats procedents del cos jurídic militar són nomenats per ocupar places a la Sala Militar del Tribunal Suprem per Reial decret, ratificat pel ministre de

Justícia i a proposta del Consell General del Poder Judicial, entre generals consellers togats i generals auditors amb aptitud per a l'ascens en situació de servei actiu.

2. Als efectes de motivació de la proposta de nomenament, el Consell General del Poder Judicial sol·licita als aspirants amb caràcter previ una exposició dels seus mèrits en els termes d'aquesta Llei, així com al Ministeri de Defensa la documentació que, si s'escau, consideri necessària.»

Quaranta-nou. Es modifica l'article 347 bis, que queda redactat de la manera següent:

«Article 347 bis.

1 En cada Tribunal Superior de Justícia, i per a l'àmbit territorial de la província, es creen les places de jutges d'adscripció territorial que determini la Llei 38/1988, de 28 de desembre, de demarcació i de planta judicial.

2. Els jutges d'adscripció territorial exerceixen les seves funcions jurisdiccionals a les places que estiguin vacants, com a reforç d'òrgans judicials o a les places el titular de les quals estigui absent per qualsevol circumstància.

La designació per a aquestes funcions correspon al president del Tribunal Superior de Justícia del qual depenguin, que posteriorment ha de donar compte a la respectiva Sala de Govern.

La Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia ha d'informar el Consell General del Poder Judicial de la situació i les destinacions dels jutges d'adscripció territorial del seu respectiu territori.

3. En les comunitats autònomes pluriprovincials i quan les raons del servei ho requereixin, el president del Tribunal Superior de Justícia pot fer crides per a òrgans judicials d'una altra província que pertanyi a l'àmbit territorial del tribunal esmentat.

4. Quan el jutge d'adscripció territorial exerceixi funcions de substitució, ho ha de fer amb plenitud de jurisdicció en l'òrgan corresponent. També li correspon assistir a les juntes de jutges i altres actes de representació de l'òrgan judicial en què substitueixi, en absència del seu titular.

5. Quan el jutge d'adscripció territorial exerceixi funcions de reforç, correspon a la Sala de Govern fixar els objectius d'aquest reforç i l'adequat repartiment d'afers, amb audiència prèvia del jutge d'adscripció i del titular o els titulars de l'òrgan judicial reforçat.

6. Els desplaçaments del jutge d'adscripció territorial donen lloc a les indemnitzacions que per raó del servei es determinin per reglament.

7. A les comunitats autònomes en què existeixi més d'una llengua oficial o que tinguin dret civil propi s'apliquen, per a la provisió d'aquestes places, les previsions que estableix a aquest efecte la present Llei.»

Cinquanta. Es modifica l'apartat 1 i s'afegeix un apartat 3 a l'article 386, que queden redactats de la manera següent:

«1. La jubilació per edat dels jutges i magistrats és forçosa i s'ha de decretar amb l'antelació suficient perquè el cessament en la funció es produeixi efectivament en complir l'edat de setanta anys.

No obstant això, poden sol·licitar amb dos mesos d'antelació al moment esmentat la prolongació de la permanència en el servei actiu fins que compleixin com a màxim setanta-dos anys d'edat. Aquesta sol·licitud vincula el Consell General del Poder Judicial, que només la pot denegar quan el sol·licitant no compleixi el requisit d'edat o si ha presentat la sol·licitud fora del termini indicat.»

«3. Els jutges i magistrats conserven els honors i tractaments corresponents a la categoria assolida en el moment de la jubilació.»

Cinquanta-u. Se suprimeixen els articles 411, 412 i 413.

Cinquanta-dos. Es modifica l'apartat 2 de l'article 416, que queda redactat de la manera següent:

«2. Les faltes molt greus prescriuen al cap de dos anys; les greus, al cap d'un any, i les lleus, al cap de sis mesos.

El termini de prescripció es comença a comptar des que s'ha comès la falta. No obstant això, en el supòsit que preveu l'article 417.5, el termini de prescripció s'inicia a partir de la fermesa de la sentència o de la resolució dictada pel Consell General del Poder Judicial que declari la responsabilitat civil del jutge o magistrat.»

Cinquanta-tres. Es modifica el número 5 de l'article 417, que queda redactat de la manera següent:

«5. Les accions i omissions que, en sentència ferma o en resolució ferma dictada pel Consell General del Poder Judicial, hagin donat lloc a una declaració de responsabilitat civil concreta en l'exercici de la funció per dol o culpa greu de conformitat amb l'apartat 2 de l'article 296.»

Cinquanta-quatre. Es modifica l'apartat 2 de l'article 420, que queda redactat de la manera següent:

«2. Les faltes lleus només es poden sancionar amb advertència o multa de fins a 500 euros o amb totes dues; les greus, amb una multa de 501 a 6.000 euros, i les molt greus, amb suspensió, trasllat forçós o separació.»

Cinquanta-cinc. Es modifica l'apartat 3 de l'article 438, que queda redactat de la manera següent:

«3. El Ministeri de Justícia i les comunitats autònomes en els seus respectius territoris són competents per al disseny, la creació i l'organització dels serveis comuns processals, amb funcions de registre i repartiment, actes de comunicació, auxili judicial, execució de resolucions judicials, jurisdicció voluntària, mediació i ordenació del procediment. Les sales de govern i les juntes de jutges poden sol·licitar al Ministeri i a les comunitats autònomes la creació de serveis comuns, d'acord amb les necessitats específiques.

Així mateix, poden crear serveis comuns processals que assumeixin altres funcions diferents de les esmentades en aquest número; en aquest cas és necessari l'informe favorable del Consell General del Poder Judicial.»

Cinquanta-sis. Es modifica l'article 440, que queda redactat de la manera següent:

«Article 440.

Els lletrats de l'Administració de justícia són funcionaris públics que constitueixen un cos superior jurídic, únic, de caràcter nacional, al servei de l'Administració de justícia, dependent del Ministeri de Justícia, i que exerceixen les seves funcions amb el caràcter d'autoritat, i s'encarreguen de la direcció de l'oficina judicial.»

Cinquanta-set. Es modifica l'article 441, que queda redactat de la manera següent:

«Article 441.

1. Els llocs de treball l'exercici dels quals estigui reservat al cos de lletrats de l'Administració de justícia es classifiquen en tres categories, i l'ingrés a aquest té lloc per la tercera categoria.

2. Tot lletrat de l'Administració de justícia té una categoria personal.

La consolidació de la categoria personal exigeix l'exercici de llocs de treball corresponents a la categoria esmentada almenys durant cinc anys continuats o set amb interrupció.

3. No es pot començar a consolidar una categoria superior sense haver consolidat la categoria inferior prèviament, si bé el temps d'exercici d'un lloc de categoria superior és computable als efectes de la consolidació de la inferior.

4. No és possible utilitzar el mateix període de temps per consolidar categories diferents.

5. En cap cas un lletrat de l'Administració de justícia de la tercera categoria pot optar a una plaça de la primera.

6. La categoria consolidada només actua com a garantia de la percepció del sou corresponent a aquesta, quan s'ocupi un lloc de categoria inferior.

7. El Ministeri de Justícia estableix els tres grups en què es classifiquen els llocs de treball que han d'exercir els lletrats de l'Administració de justícia.»

Cinquanta-vuit. Es modifica l'apartat 2 de l'article 442, que queda redactat de la manera següent:

«2. S'ha de reservar el trenta per cent de les places vacants per a la seva provisió, amb autorització prèvia per part del Ministeri d'Hisenda i Administracions Públiques, per promoció interna mitjançant el sistema de concurs oposició pels funcionaris de carrera del cos de gestió processal i administrativa que portin, almenys, dos anys de serveis efectius en aquest. A aquests efectes es computen els serveis prestats en el cos d'oficials de l'Administració de justícia del qual, si s'escau, procedeixin.

Les vacants restants, augmentades per les que no es cobreixin per promoció interna, si n'hi ha, es cobreixen en torn lliure mitjançant oposició o, si s'escau, concurs oposició, sempre d'acord amb les previsions pressupostàries vigents en matèria d'oferta d'ocupació pública.

Si no hi ha oferta d'ocupació pública, el Ministeri de Justícia, amb caràcter extraordinari i autorització prèvia del Ministeri d'Hisenda i Administracions Públiques, pot convocar un procés de promoció interna específic quan les circumstàncies a l'Administració de justícia ho aconsellin. El nombre de places convocades per aquest sistema no pot ser superior al quinze per cent de les places vacants. En aquest cas, les places que no es cobreixin no es poden oferir perquè ho siguin per torn lliure.»

Cinquanta-nou. Es modifica l'apartat 1 de l'article 443, que queda redactat de la manera següent:

«1. L'ingrés al cos de lletrats de l'Administració de justícia es produeix pel compliment de les condicions següents:

- a) Compliment dels requisits i les condicions exigits en la convocatòria.
- b) Superació dels processos selectius.
- c) Nomenament expedit pel ministre de Justícia i publicat al «Butlletí Oficial de l'Estat».
- d) Jurament o promesa de complir fidelment les obligacions del càrrec i guardar i fer guardar la Constitució com a norma fonamental.
- e) Presa de possessió dins del termini establert.»

Seixanta. S'afegeix un nou article 443 bis, que queda redactat de la manera següent:

«Article 443 bis.

El Ministeri de Justícia aprova cada any l'escalafó del cos de lletrats de l'Administració de justícia, que es publica al «Butlletí Oficial de l'Estat» i comprèn les dades personals i professionals que s'estableixin per reglament.»

Seixanta-u. Es modifica l'article 444, que queda redactat de la manera següent:

«Article 444.

1. Els funcionaris del cos de lletrats de l'Administració de justícia tenen els mateixos drets individuals, col·lectius i deures que els que estableix el llibre VI d'aquesta Llei, i regeix amb caràcter supletori el que disposen l'Estatut bàsic de l'empleat públic i la resta de la normativa estatal sobre funció pública.

2. Sense perjudici del seu desplegament i concreció en el reglament orgànic, es reconeixen els drets professionals següents:

a) Lliurances, en els casos en què es presti una dedicació o servei no retribuït, en els termes que es determinin per reglament.

b) Especialització professional en els àmbits, ordres i matèries que es determinin per reglament.

c) Lliure associació professional.

d) Que les seves associacions professionals siguin oïdes en totes les matèries que afectin el seu estatut orgànic.

3. El règim que estableixen els apartats anteriors és aplicable als lletrats de l'Administració de justícia substituïts, en la mesura que la naturalesa del dret ho permeti.»

Seixanta-dos. Es modifica l'apartat 1 de l'article 445, que queda redactat de la manera següent:

«1. Les situacions administratives en què puguin estar els lletrats de l'Administració de justícia, així com la seva jubilació, són iguals i és procedent la seva declaració en els supòsits i amb els efectes que estableix aquesta Llei orgànica per a jutges i magistrats.

No obstant això, els lletrats de l'Administració de justícia que es presentin com a candidats per accedir a càrrecs públics representatius al Parlament Europeu, Congrés dels Diputats, Senat, assemblees legislatives de les comunitats autònomes o corporacions locals, poden ser dispensats, amb sol·licitud prèvia, de la prestació del servei en les seves respectives oficines judicials, durant el temps de durada de la campanya electoral. Aquest permís el pot concedir el secretari general de l'Administració de justícia.

Així mateix, poden estar en situació de serveis especials els lletrats de l'Administració de justícia que siguin designats encarregats del Registre Civil de conformitat amb el que disposen la Llei del Registre Civil i les seves normes de desplegament.»

Seixanta-tres. Es modifica l'article 446, que queda redactat de la manera següent:

«Article 446.

1. Els lletrats de l'Administració de justícia s'han d'abstenir en els casos establerts per als jutges i magistrats i, si no ho fan, poden ser recusats.

2. L'abstenció s'ha de formular per escrit motivat dirigit al secretari coordinador provincial, qui ha de decidir la qüestió.

En cas que es confirmi l'abstenció, el lletrat de l'Administració de justícia que s'hagi abtingut s'ha de reemplaçar pel seu substitut legal; en cas que es denegui, aquell ha de continuar actuant en l'afer.

3. Són aplicables a la recusació dels lletrats de l'Administració de justícia les prescripcions que estableix aquesta Llei per a jutges i magistrats a l'article 223, amb les excepcions següents:

a) Els lletrats de l'Administració de justícia no poden ser recusats durant la pràctica de qualsevol diligència o actuació de què estiguin encarregats.

- b) La peça de recusació l'ha de resoldre el secretari de Govern.
- c) Un cop presentat l'escrit de recusació, el lletrat de l'Administració de justícia recusat ha d'informar detalladament per escrit sobre si reconeix o no com a certa i legítima la causa al·legada.
- d) Quan el recusat reconegui com a certa la causa de la recusació, el secretari de Govern el considera recusat mitjançant decret, si considera que la causa és legal. Si considera que la causa no és de les tipificades a la llei, ha de declarar que no escau la recusació. Contra el decret sobre recusació no es dóna cap recurs.
- e) Quan el recusat negui la certesa de la causa al·legada com a fonament de la recusació, l'instructor, si admet a tràmit la recusació proposada, en el termini de deu dies ordena la pràctica de la prova sol·licitada que sigui pertinent i la que consideri necessària, i es dóna trasllat d'aquestes al Ministeri Fiscal per a informe per termini de tres dies. Un cop transcorregut aquest termini, amb informe o sense del Ministeri Fiscal, es decideix la recusació dins dels cinc dies següents. Contra aquesta resolució no es pot donar cap recurs.
- f) El lletrat de l'Administració de justícia recusat, des del moment en què es presenti l'escrit de recusació, ha de ser reemplaçat pel seu substitut legal.»

Seixanta-quatre. Es modifica el primer paràgraf de l'apartat 5 de l'article 447, que queda redactat de la manera següent:

«5. Els lletrats de l'Administració de justícia substituïts perceben les retribucions corresponents al lloc de treball exercit.»

Seixanta-cinc. Es modifica l'apartat 1 de l'article 450, que queda redactat de la manera següent:

«1. La provisió de llocs de treball s'ha de portar a terme pel procediment de concurs, que és el sistema ordinari de provisió.

Quan es tracti de llocs de caràcter directiu o d'una responsabilitat especial, es poden cobrir pel procediment de lliure designació.

Els llocs de treball de lletrat de l'Administració de justícia en el Tribunal Suprem es cobreixen pel sistema de lliure designació entre els candidats que pertanyin a la primera o segona categoria, amb una antiguitat d'almenys vint anys en una d'elles o entre les dues i quinze anys de servei en l'ordre jurisdiccional corresponent.

El nomenament de lletrats de l'Administració de justícia per a llocs de treball radicats en l'àmbit territorial d'una comunitat autònoma amb competències assumides, que s'hagin de cobrir per aquest procediment, requereix l'informe previ de l'òrgan competent de la comunitat esmentada. En tot cas, el sistema de provisió ha d'estar determinat en les corresponents relacions de llocs de treball.»

Seixanta-sis. Es modifica l'article 451, que queda redactat de la manera següent:

«Article 451.

1. Les suplències per absència, malaltia, suspensió o vacant de lletrats de l'Administració de justícia són cobertes per qui designi el seu superior jeràrquic immediat.

2. Aquesta designació ha de recaure en un altre lletrat de l'Administració de justícia, que es denomina lletrat suplent. A aquest efecte els secretaris de Govern han d'elaborar una relació dels membres del cos de lletrats de l'Administració de justícia que voluntàriament vulguin participar en els plans anuals de suplències. Si no hi ha cap voluntari, s'ha de designar, amb caràcter forçós, el suplent ordinari que es designi de conformitat amb el que preveu el número anterior. Els nomenaments que tinguin lloc de conformitat amb el que estableix aquest precepte són retribuïts en els casos i la quantia que es determinin per reglament.

3. Excepcionalment, quan no hi hagi un nombre suficient de lletrats de l'Administració de justícia, en els supòsits d'entrades i registres en llocs tancats

acordats per un únic òrgan judicial de l'Audiència Nacional i que hagin de ser realitzats de manera simultània, els funcionaris del cos de gestió processal i administrativa, en substitució del lletrat de l'Administració de justícia, poden intervenir en qualitat de fedataris i estendre l'acta corresponent.

4. Quan no sigui possible procedir a la suplència de conformitat amb el que preveuen els apartats 1 i 2, i existeixi disponibilitat pressupostària, es pot procedir al nomenament d'un lletrat de l'Administració de justícia substituït, sempre que compleixi els requisits de titulació que s'exigeix per a l'ingrés en el cos de lletrats de l'Administració de justícia.

5. Als lletrats de l'Administració de justícia substituïts se'ls aplica el mateix règim jurídic que als titulars, en la mesura que la seva naturalesa ho permeti, i queden integrats en el règim general de la Seguretat Social.

6. Si hi ha funcionaris pertanyents al cos de gestió processal i administrativa inclosos en la borsa corresponent, han de ser nomenats com a lletrats de l'Administració de justícia substituïts amb preferència sobre la resta de substituïts, i la seva inclusió obligatòria s'ha de mantenir tant en el règim de la Seguretat Social que sigui aplicable com en el mutualisme judicial.»

Seixanta-set. Es modifica l'article 455, que queda redactat de la manera següent:

«Article 455.

És responsabilitat del lletrat de l'Administració de justícia organitzar la dació de compte, que s'ha de dur a terme en els termes que estableixen les lleis processals.»

Seixanta-vuit. Es modifica l'article 456, que queda redactat de la manera següent:

«Article 456.

1. El lletrat de l'Administració de justícia ha d'impulsar el procés en els termes que estableixen les lleis processals.

2. A aquest efecte, ha de dictar les resolucions necessàries per a la tramitació del procés, excepte aquelles que les lleis processals reservin a jutges o tribunals. Aquestes resolucions es denominen diligències, que poden ser d'ordenació, de constància, de comunicació o d'execució.

3. S'anomena decret la resolució que dicti el lletrat de l'Administració de justícia amb la finalitat d'admetre la demanda, posar terme al procediment del qual tingui atribuïda competència exclusiva, o quan sigui necessari o convenient raonar la seva decisió. Sempre ha de ser motivat i ha de contenir, en paràgrafs separats i numerats, els antecedents de fet i els fonaments de dret en què es basa.

4. Les diligències d'ordenació i els decrets són recurribles en els casos i les formes previstos a les lleis processals.

5. Les resolucions de caràcter governatiu dels lletrats de l'Administració de justícia es denominen acords.

6. Els lletrats de l'Administració de justícia, quan així ho prevegin les lleis processals, tenen competències en les matèries següents:

a) Execució, llevat de les competències que exceptuïn les lleis processals perquè estan reservades a jutges i magistrats.

b) Jurisdicció voluntària, assumint la seva tramitació i resolució, sense perjudici dels recursos que calgui interposar.

c) Conciliació, portant a terme la tasca mediadora que els sigui pròpia.

d) Tramitació i, si s'escau, resolució dels procediments monitoris.

e) Mediació.

f) Qualsevol altre que es prevegi expressament.»

Seixanta-nou. Es modifica l'apartat 2 de l'article 458, que queda redactat de la manera següent:

«2. Per mitjà d'un reial decret s'han d'establir les normes reguladores de l'ordenació i arxivament d'interlocutòries i expedients que no estiguin pendents de cap actuació, així com de l'expurgació dels arxius judicials.

Amb caràcter general s'ha de procedir a la destrucció d'interlocutòries i expedients judicials un cop hagin transcorregut sis anys des de la fermesa de la resolució que de manera definitiva va posar terme al procediment que va donar lloc a la seva formació. S'exceptuen de l'anterior aquells formats per a la instrucció de causes penals seguides per delictes, així com els supòsits que es puguin preveure per reglament, especialment tenint en compte el valor cultural, social o històric del que s'ha arxivat.

Prèviament, el lletrat de l'Administració de justícia ha de concedir audiència per un temps no inferior a quinze dies a les parts que es van personar perquè sol·licitin, si s'escau, el desglossament dels documents originals que hagin aportat o exerceixin els drets que aquesta Llei els reconeix en els articles 234 i 235.»

Setanta. Es modifica l'apartat 3 de l'article 461, que queda redactat de la manera següent:

«3. La Comissió Nacional d'Estadística Judicial, integrada pel Ministeri de Justícia, una representació de les comunitats autònomes amb competències en la matèria, el Consell General del Poder Judicial i la Fiscalia General de l'Estat, ha d'aprovar els plans estadístics, generals i especials de l'Administració de justícia i ha d'establir criteris uniformes que, si s'escau, tinguin en compte la perspectiva de gènere i la variable de sexe, i siguin de compliment obligat per a tots sobre l'obtenció, el tractament informàtic, la transmissió i l'explotació de les dades estadístiques del sistema judicial espanyol.

L'estructura, la composició i les funcions de la Comissió Nacional d'Estadística Judicial les estableix per reglament el Govern, mitjançant un reial decret, amb l'informe previ del Consell General del Poder Judicial, del fiscal general de l'Estat, de l'Agència de Protecció de Dades i de les comunitats autònomes amb competències en la matèria.

Els sistemes informàtics de gestió processal de l'Administració de justícia han de permetre en tot cas l'extracció automatitzada de la totalitat de les dades exigides en els butlletins estadístics corresponents.»

Setanta-u. Es modifica l'apartat 2 de l'article 463, que queda redactat de la manera següent:

«2. Els òrgans superiors de govern del cos de lletrats de l'Administració de justícia són, per ordre jeràrquic, els següents:

- a) El secretari general de l'Administració de justícia.
- b) Els secretaris de Govern.
- c) Els secretaris coordinadors provincials.»

Setanta-dos. Es modifiquen els apartats 3 i 5 de l'article 464, que queden redactats de la manera següent:

«3. És nomenat i remogut lliurement pel Ministeri de Justícia. Aquest nomenament s'ha de fer a proposta de l'òrgan competent de les comunitats autònomes quan aquestes tinguin competències assumides en matèria d'Administració de justícia, que també poden proposar-ne el cessament.

En tot cas, per al seu nomenament s'ha de sol·licitar un informe sobre el candidat que ha de ser nomenat pel Ministeri de Justícia, de la Sala de Govern del Tribunal respectiu, així com del Consell del Secretariat. Per al de les ciutats de Ceuta i Melilla l'informe ha de ser emès per la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia.

No es pot ocupar més de deu anys el mateix lloc de secretari de Govern.»

«5. Als lletrats de l'Administració de justícia que siguin nomenats secretaris de Govern se'ls ha de reservar, durant el temps que ocupin el càrrec esmentat, la plaça que estiguin ocupant abans del nomenament esmentat.

Durant el seu mandat, aquesta plaça pot ser coberta en règim de comissió de serveis.»

Setanta-tres. Es modifiquen els apartats 9 i 10 i s'afegeixen els apartats 11 i 12 a l'article 465, que queden redactats de la manera següent:

«9. Concessió de permisos i llicències als lletrats de l'Administració de justícia del seu territori, que es pot delegar en el secretari coordinador.

10. Conèixer dels incidents de recusació dels lletrats de l'Administració de justícia.

11. Elaborar els plans anuals de suplències de lletrats de l'Administració de justícia i proposar al Ministeri de Justícia la llista de candidats considerats idonis per exercir com a lletrats de l'Administració de justícia substituïts en l'àmbit territorial de cada comunitat autònoma.

12. Les altres que preveu el reglament orgànic del cos de lletrats de l'Administració de justícia.»

Setanta-quatre. Es modifiquen els apartats 1 i 4 de l'article 466, que queden redactats de la manera següent:

«1. En cada província hi ha un secretari coordinador, nomenat pel Ministeri de Justícia pel procediment de lliure designació, a proposta del secretari de Govern, d'acord amb les comunitats autònomes amb competències assumides, d'entre tots els qui es presentin a la convocatòria pública.

Abans del nomenament s'ha d'escoltar el Consell del Secretariat sobre el candidat que ha de ser nomenat pel Ministeri de Justícia.

A més, a la Comunitat Autònoma d'Illles Balears hi ha un secretari coordinador a les illes de Menorca i Eivissa, i a la Comunitat Autònoma de Canàries un altre a les illes de Lanzarote i de La Palma.

A les comunitats autònomes uniprovincials, les funcions del secretari coordinador són assumides pel secretari de Govern, excepte en aquelles que, per raó del servei, sigui aconsellable la seva existència.

No es pot ocupar més de deu anys el mateix lloc de secretari coordinador.»

«4. Als lletrats de l'Administració de justícia que siguin nomenats secretaris coordinadors se'ls reserva, durant el temps que ocupin aquest càrrec, la plaça que ocupin abans d'aquest nomenament.

Durant el seu mandat, la plaça esmentada pot ser coberta en règim de comissió de serveis.»

Setanta-cinc. Es modifiquen els apartats 7 i 8 i s'afegeixen nous apartats 9 i 10 a l'article 467, que queden redactats de la manera següent:

«7. Resoldre les suplències i substitucions dels lletrats de l'Administració de justícia del seu àmbit.

8. Resoldre els incidents d'abstenció dels lletrats de l'Administració de justícia que d'ell depenguin d'acord amb el que preveu aquesta Llei.

9. Concedir, per delegació del secretari de Govern, els permisos i les llicències als lletrats de l'Administració de justícia del seu territori.

10. Les altres que estableixin les lleis i el seu propi reglament orgànic.»

Setanta-sis. Es modifiquen els apartats 1, 2 i 3 de l'article 468, que queden redactats de la manera següent:

«1. Els lletrats de l'Administració de justícia estan subjectes a responsabilitat disciplinària, en els supòsits i d'acord amb els principis que estableix aquest Llibre.

2. No es pot imposar una sanció per la comissió d'una falta greu o molt greu, sinó en virtut d'un expedient disciplinari instruït a aquest efecte, mitjançant el procediment que estableixi el reglament orgànic del cos de lletrats de l'Administració de justícia que es dicti en desplegament d'aquesta Llei.

Per a la imposició de sancions per faltes lleus, no és preceptiva la instrucció prèvia de l'expedient, llevat del tràmit d'audiència a l'interessat.

A més dels autors, són responsables disciplinàriament els superiors que, tenint coneixement dels fets, els consentin, així com els qui indueixin o encobreixin les faltes molt greus i greus quan dels actes esmentats es derivin danys greus per a l'Administració o els ciutadans.

3. Les comunitats autònomes amb competències assumides poden posar en coneixement dels superiors jeràrquics dels lletrats de l'Administració de justícia amb destinació en oficines judicials radicades en el seu territori, les conductes d'aquests que puguin anar en detriment del deure de col·laboració establert en aquesta Llei orgànica amb les comunitats autònomes.

L'autoritat competent per a la incoació i tramitació dels expedients disciplinaris ha de donar compte a aquelles de les decisions que s'adoptin.»

Setanta-set. S'afegeix un nou article 468 bis, que queda redactat de la manera següent:

«Article 468 bis.

Les faltes poden ser molt greus, greus i lleus.

1. Es consideren faltes molt greus:

a) L'incompliment del deure de fidelitat a la Constitució en l'exercici de la funció pública.

b) Tota actuació que suposi discriminació per raó de naixement, origen racial o ètnic, gènere, sexe o orientació sexual, religió o conviccions, opinió, discapacitat, edat o qualsevol altra condició o circumstància personal o social.

c) L'abandonament del servei.

d) L'adopció d'acords o resolucions manifestament il·legals, quan es causi un perjudici greu a l'interès públic o es lesionin drets fonamentals dels ciutadans.

e) La revelació o utilització per part del lletrat de l'Administració de justícia de fets o dades conegudes en l'exercici de la seva funció o en ocasió d'aquesta, quan es causi un perjudici a la tramitació d'un procés o a qualsevol persona.

f) La utilització indeguda de la documentació o informació a què tinguin o hagin tingut accés per raó del seu càrrec o funció.

g) La negligència en la custòdia de documents que doni lloc a la seva difusió o coneixement indegut.

h) El retard, la desatenció o l'incompliment reiterats de les funcions inherents al lloc de treball o funcions encomanades.

i) La utilització de les facultats que tingui atribuïdes per influir en processos electorals de qualsevol naturalesa i àmbit.

j) L'incompliment greu de les decisions judicials l'execució de les quals tingui encomanades.

k) La desobediència greu o reiterada de les ordres o instruccions verbals o escrites d'un superior emeses per aquest en l'exercici de les seves competències, referides a funcions o tasques pròpies del lloc de treball de l'interessat, llevat que siguin manifestament il·legals.

l) La utilització de la condició de lletrat de l'Administració de justícia per a l'obtenció d'un benefici indegut per a si o per a un tercer.

m) La realització d'activitats declarades incompatibles per llei.

n) La inobservança del deure d'abstenció, sabent que concorre alguna de les causes previstes legalment.

o) Els actes que impedeixin l'exercici dels drets fonamentals, de les llibertats públiques i dels drets sindicals.

p) L'incompliment del deure d'atendre els serveis essencials en cas de vaga.

q) L'assetjament sexual.

r) L'agressió greu a qualsevol persona amb la qual es relacionin en l'exercici de les seves funcions.

s) L'arbitrarietat en l'ús d'autoritat que causi un perjudici greu als subordinats o al servei.

t) Les accions i omissions que hagin donat lloc en sentència ferma a una declaració de responsabilitat civil contraeta en l'exercici de la funció per dol o culpa greu.

u) La comissió d'una falta greu quan hagi estat anteriorment sancionat per dues de greus que hagin adquirit fermesa, sense que hagin estat cancel·lades les anotacions corresponents o n'hagi estat procedent la cancel·lació.

2. Es consideren faltes greus:

a) La desobediència expressa de les ordres o instruccions d'un superior, emeses per aquest en l'exercici de les seves competències, referides a funcions o tasques pròpies del lloc de treball de l'interessat, llevat que siguin manifestament il·legals.

b) L'incompliment de les decisions judicials l'execució de les quals els ha estat encomanada, quan no constitueixi una falta molt greu.

c) L'arbitrarietat en l'ús d'autoritat en l'exercici de les seves funcions quan no constitueixi falta molt greu.

d) La negligència en la custòdia de documents, així com la utilització indeguda d'aquests o de la informació que coneguin per raó del càrrec, quan aquestes conductes no constitueixin una falta molt greu.

e) La tercera falta injustificada d'assistència en un període de tres mesos.

f) La negligència, la desatenció o el retard injustificat en el compliment de les funcions inherents al lloc de treball o les funcions encomanades quan no constitueixi una falta molt greu.

g) L'exercici de qualsevol activitat susceptible de compatibilitat, de conformitat amb el que disposa la Llei 53/1984, de 26 de desembre, d'incompatibilitats del personal al servei de les administracions públiques, sense obtenir l'autorització pertinent o havent-la obtingut amb falta de veracitat en els pressupòsits al·legats.

h) La falta de consideració greu amb els superiors, iguals o subordinats, així com amb els professionals o ciutadans.

i) Causar un dany greu en els documents o el material de treball, així com en els locals destinats a la prestació del servei.

j) La utilització inadequada dels mitjans informàtics i materials utilitzats en l'exercici de les seves funcions i l'incompliment de les instruccions facilitades per a la seva utilització, així com la indeguda utilització de les claus d'accés als sistemes informàtics.

k) Les accions o omissions dirigides a eludir els sistemes de control d'horaris o a impedir que siguin detectats els incompliments injustificats de la jornada de treball.

l) Deixar de promoure l'exigència de la responsabilitat disciplinària que escaigui al personal que integri la seva oficina, quan conegui o hagi de conèixer l'incompliment greu per aquest dels deures que li corresponguin.

m) Obstaculitzar les tasques d'inspecció.

n) Promoure la seva abstenció de forma clarament injustificada.

o) L'incompliment reiterat de l'horari de treball sense causa justificada.

p) La comissió d'una falta de caràcter lleu si ha estat sancionat anteriorment per una resolució ferma per dues de lleus, sense que hagin estat cancel·lades les anotacions corresponents o n'hagi estat procedent la cancel·lació.

3. Es consideren faltes lleus:

a) La falta de consideració amb els superiors, iguals o subordinats, així com amb els professionals o ciutadans, quan no constitueixi una infracció més greu.

b) L'incompliment dels deures propis del seu càrrec o lloc de treball o la negligència en el seu exercici, sempre que aquestes conductes no constitueixin una infracció més greu.

c) La desatenció o el retard injustificat en el compliment de les seves funcions, quan no constitueixi una falta més greu.

d) L'absència injustificada per un dia.

e) L'incompliment de l'horari de treball sense causa justificada quan no constitueixi una falta greu.»

Setanta-vuit. S'afegeix un nou article 468 ter, que queda redactat de la manera següent:

«Article 468 ter.

1. En la imposició de sancions per part dels òrgans competents s'ha d'observar la deguda adequació o proporcionalitat entre la gravetat del fet constitutiu de la infracció i la sanció aplicada, i s'han de considerar especialment els criteris següents per a la graduació de la sanció a aplicar:

a) Intencionalitat.

b) Perjudici causat a l'Administració o als ciutadans.

c) Grau de participació en la comissió de la falta.

d) Reiteració o reincidència.»

Setanta-nou. S'afegeix un nou article 468 quater, que queda redactat de la manera següent:

«Article 468 quater.

1. Les sancions que es poden imposar als lletrats de l'Administració de justícia per les faltes comeses en l'exercici del seu càrrec són:

a) Advertiment.

b) Multa de fins a 3.000 euros.

c) Suspensió de sou i feina.

d) Trasllet forçós fora del municipi de destinació.

e) Separació del servei.

f) Cessament en el lloc de treball.

2. Les sancions previstes a les lletres c) i d) de l'apartat anterior es poden imposar per la comissió de faltes greus i molt greus, i la seva durada es gradua en funció de les circumstàncies que concorrin en el fet objecte de sanció.

La sanció de separació de servei només es pot imposar per faltes molt greus.

La suspensió de funcions imposada per la comissió d'una falta molt greu no pot ser superior a tres anys ni inferior a un any. Si s'imposa per una falta greu, no ha d'excedir un any.

Els lletrats de l'Administració de justícia als quals se sancioni amb trasllet forçós no poden obtenir una nova destinació en el municipi d'origen durant tres anys, quan hagi estat imposada per una falta molt greu, i durant un, quan hagi correspost a la comissió d'una falta greu.

La sanció de cessament en el lloc de treball només és aplicable als lletrats de l'Administració de justícia suplents per comissió de faltes greus o molt greus.

La sanció de multa només es pot imposar per la comissió de faltes greus.

La sanció d'advertència només es pot imposar per la comissió de faltes lleus.»

Vuitanta. Se suprimeix l'apartat 2 i es modifica l'apartat 3 de l'article 469, que passa a ser l'apartat 2 i queda redactat de la manera següent:

«2. Per a la imposició de les sancions són competents:

a) El secretari general de l'Administració de justícia, el secretari de Govern i el secretari coordinador provincial, per a la sanció d'advertència respecte dels qui en depenguin.

b) El secretari general de l'Administració de justícia, per a la sanció de multa.

c) El ministre de Justícia, per a la sanció de suspensió, trasllat forçós, separació del servei i cessament en el lloc de treball.»

Vuitanta-u. S'afegeix un nou article 469 bis, que queda redactat de la manera següent:

«Article 469 bis.

1. Les faltes molt greus prescriuen al cap de dos anys, les greus al cap d'un any i les lleus al cap de sis mesos.

2. El termini de prescripció comença a comptar des que la falta s'hagi comès.

En els casos en què un mateix fet doni lloc a l'obertura d'una causa penal i a un procediment disciplinari, els terminis de prescripció de la falta disciplinària no comencen a computar sinó des de la conclusió de la causa penal.

3. El termini de prescripció s'interromp en el moment de notificació de l'acord d'iniciació de l'expedient disciplinari, i el termini torna a computar si el procediment roman paralitzat durant més de dos mesos per causes no imputables a l'expedientat.

4. Les sancions imposades per faltes molt greus prescriuen al cap de dos anys; les imposades per faltes greus al cap d'un any, i les imposades per faltes lleus al cap de sis mesos. El termini de prescripció comença a computar des de l'endemà del dia en què adquireixi fermesa la resolució en què s'imposi la sanció.»

Vuitanta-dos. Es modifica l'apartat 1 de l'article 470, que queda redactat de la manera següent:

«1. Aquest Llibre té per objecte la determinació de l'estatut jurídic, de conformitat amb el que preveu l'article 122 de la Constitució espanyola, dels funcionaris que integren els cossos de metges forenses, de facultatius de l'Institut Nacional de Toxicologia i Ciències Forenses, de gestió processal i administrativa, de tècnics especialistes de l'Institut Nacional de Toxicologia i Ciències Forenses, de tramitació processal i administrativa, d'auxili judicial i d'ajudants de laboratori de l'Institut Nacional de Toxicologia i Ciències Forenses.»

Vuitanta-tres. Es modifica el tercer paràgraf de l'apartat b) de l'article 475, que queda redactat de la manera següent:

«El cos de metges forenses. Per accedir al cos de metges forenses s'exigeix tenir els títols oficials de llicenciat o graduat en medicina i d'especialista en medicina forense.»

Vuitanta-quatre. Es modifica l'article 476, que queda redactat de la manera següent:

«Article 476.

1. Correspon al cos de gestió processal i administrativa col·laborar en l'activitat processal de nivell superior, així com la realització de tasques processals pròpies.

Amb caràcter general, sota el principi de jerarquia, i sense perjudici de les funcions concretes del lloc de treball que exerceixin, li correspon:

a) Gestionar la tramitació dels procediments, de la qual ha de donar compte al lletrat de l'Administració de justícia, en particular quan determinats aspectes exigeixin una interpretació de llei o de normes processals, sense perjudici d'informar el titular de l'òrgan judicial quan sigui requerit per a això.

b) Practicar i signar les compareixences que efectuïn les parts en relació amb els procediments que se segueixin en l'òrgan judicial, respecte a les quals té capacitat de certificació.

c) Documentar els embargaments, llançaments i altres actes la naturalesa dels quals ho requereixi, amb el caràcter i la representació que li atribueixin les lleis, llevat que el lletrat de l'Administració de justícia consideri necessària la seva intervenció, i en els actes esmentats té la consideració d'agent de l'autoritat.

d) Estendre les notes que tinguin per objecte unir al procediment dades o elements que no constitueixin prova en aquest, a fi de garantir la seva deguda constància i posterior tramitació, i n'ha de donar compte, a aquest efecte, a l'autoritat superior, així com elaborar notes, que poden ser de referència, de resum de les interlocutòries i d'examen del tràmit a què es refereixin.

e) Dur a terme les tasques de registre, recepció i distribució d'escrits i documents, relatius a afers que s'estiguin tramitant en jutjats i tribunals.

f) Expedir, amb coneixement del lletrat de l'Administració de justícia, i a costa de l'interessat, còpies simples d'escrits i documents que constin en interlocutòries no declarades secretes ni reservades.

g) Ocupar, d'acord amb el que s'estableix a les relacions de llocs de treball, les prefectures en què s'estructuren les unitats de suport directe i serveis comuns processals, en què, sense perjudici d'exercir les funcions assignades al lloc concret, han de gestionar la distribució de les tasques del personal i respondre del seu exercici.

h) Col·laborar amb els òrgans competents en matèria de gestió administrativa, exercint funcions relatives a la gestió del personal i mitjans materials de la unitat de l'oficina judicial en què es prestin els serveis, sempre que les funcions esmentades estiguin previstes expressament en la descripció que la relació de llocs de treball efectuï del lloc de treball.

i) Exercir la Secretaria de l'Oficina judicial de les agrupacions de secretaries de jutjats de pau, de jutjats de pau de més de 7.000 habitants i de jutjats de pau de menys de 7.000 habitants en els quals la càrrega de treball en justifiqui l'establiment, així com la resta de llocs de treball dels centres de destinació esmentats adscrits al cos de gestió processal i administrativa, tot això de conformitat amb el que es determini a les relacions de llocs de treball corresponents, així com exercir llocs de les unitats administratives, quan les relacions de llocs de treball de les unitats esmentades així ho estableixin, sempre que es reuneixin els requisits de coneixement i preparació exigits per al seu desenvolupament.

j) Exercir totes les funcions que puguin assumir amb vista a la protecció i el suport de les víctimes, així com de suport a actuacions de justícia restaurativa i de solució extraprocessal.

k) Exercir totes aquelles funcions que legalment o reglamentàriament s'estableixin i qualssevol altres funcions de naturalesa anàloga a les anteriors que, inherents al lloc de treball que s'exerceixi, siguin encomanades pels superiors jeràrquics, orgànics o funcionals, en l'exercici de les seves competències.

2. Els funcionaris del cos de gestió processal i administrativa poden ser nomenats lletrats de l'Administració de justícia substituïts, sempre que es reuneixin els requisits de titulació i altres que s'exigeixin, i de conformitat amb el procediment i amb la retribució que s'estableixi per reglament.»

Vuitanta-cinc. Es modifica la lletra g) i s'introdueix una nova lletra h) a l'article 477, que queden redactades de la manera següent:

«g) Totes les funcions que puguin assumir amb vista a la protecció i el suport a les víctimes, així com de suport a actuacions de justícia restaurativa i de solució extraprocessal.

h) La realització de totes les funcions que legalment o reglamentàriament s'estableixin i de qualssevol altres funcions de naturalesa anàloga a les anteriors que, inherents al lloc de treball que s'exerceixi, siguin encomanades pels superiors jeràrquics, orgànics o funcionals, en l'exercici de les seves competències.»

Vuitanta-sis. Es modifica l'article 479, que queda redactat de la manera següent:

«Article 479.

1. Els instituts de medicina legal i ciències forenses són òrgans tècnics adscrits al Ministeri de Justícia, o si s'escau a aquelles comunitats autònomes amb competència en la matèria, la missió principal dels quals és auxiliar l'Administració de justícia en l'àmbit de la seva disciplina científica i tècnica.

2. Existeix un institut de medicina legal i ciències forenses a cada ciutat on tingui la seva seu oficial un tribunal superior de justícia.

No obstant això, el Govern, a proposta del Ministeri de Justícia, amb la petició prèvia, si s'escau, d'una comunitat autònoma amb competència en la matèria, pot autoritzar que la seu esmentada sigui la de la capitalitat administrativa de la comunitat autònoma de què es tracti, quan sigui diferent de la del Tribunal Superior de Justícia.

Així mateix, el Govern pot autoritzar, amb la petició prèvia, si s'escau, d'una comunitat autònoma amb competència en la matèria, l'establiment d'instituts de medicina legal i ciències forenses a la resta de ciutats de l'àmbit territorial del Tribunal Superior de Justícia de què es tracti, amb l'àmbit d'actuació que es determini.

Amb seu a Madrid existeix un institut de medicina legal i ciències forenses que ha de prestar servei als diversos òrgans de jurisdicció estatal.

3. Mitjançant un reial decret, a proposta del ministre de Justícia i amb l'informe previ del Consell General del Poder Judicial i de les comunitats autònomes que han rebut els traspassos de mitjans per al funcionament de l'Administració de justícia, s'han de determinar les normes generals d'organització i funcionament dels instituts de medicina legal i ciències forenses i d'actuació dels metges forenses i de la resta del personal funcionari o laboral que hi està adscrit, i el Ministeri de Justícia o l'òrgan competent de la comunitat autònoma pot dictar, en l'àmbit de les seves competències respectives, les disposicions pertinents per al seu desplegament i aplicació. En tot cas els instituts de medicina legal i ciències forenses han de disposar d'unitats de valoració forense integral, de les quals poden formar part els psicòlegs i treballadors socials que es determinin per garantir, entre altres funcions, l'assistència especialitzada a les víctimes de violència de gènere i el disseny de protocols d'actuació global i integral en casos de violència de gènere. Així mateix, dins dels instituts es pot integrar la resta d'equips psicosocials que presten serveis a l'Administració de justícia, inclosos els equips tècnics de menors, el personal dels quals ha de tenir una formació especialitzada en família, menors, persones amb discapacitat i violència de gènere i domèstica. La seva formació ha d'estar orientada des de la perspectiva de la igualtat entre homes i dones.

4. Els metges forenses són funcionaris de carrera que constitueixen un cos nacional de titulats superiors al servei de l'Administració de justícia.

5. Són funcions dels metges forenses:

a) L'assistència tècnica a jutjats, tribunals i fiscalies en les matèries de la seva disciplina professional, i l'emissió d'informes i dictàmens en el marc del procés judicial o en les actuacions d'investigació criminal que aquells sol·licitin.

b) L'assistència o vigilància facultativa dels detinguts, lesionats o malalts que estiguin sota la jurisdicció de jutjats, tribunals i fiscalies, en els supòsits i en la forma que determinin les lleis.

c) L'emissió d'informes i dictàmens a sol·licitud del Registre Civil, en els supòsits i les condicions que determini la seva legislació específica.

d) L'emissió d'informes i dictàmens, a sol·licitud de particulars en les condicions que es determinin per reglament.

e) La realització de funcions de docència, pericials o d'investigació, per motius d'interès general, d'acord amb les instruccions que estableixi el Ministeri de Justícia o la comunitat autònoma amb competències en matèria de justícia, en el marc de possibles acords o convenis.

f) L'exercici de funcions d'investigació i col·laboració que derivin de la seva pròpia funció, en els termes previstos per reglament.

6. En el curs de les actuacions processals o d'investigació de qualsevol naturalesa incoades pel Ministeri Fiscal, el personal destinat als instituts de medicina legal i ciències forenses està a les ordres dels jutges i fiscals, i exerceix les seves funcions amb plena independència i sota criteris estrictament científics.

7. Els metges forenses estan destinats en un institut de medicina legal i ciències forenses o en l'Institut Nacional de Toxicologia i Ciències Forenses. Així mateix, en els instituts de medicina legal i ciències forenses hi està destinat el personal funcionari que es determini en les relacions de llocs de treball. També poden prestar serveis en els instituts esmentats els psicòlegs, treballadors socials i resta de personal laboral que es determini.»

Vuitanta-set. Es modifica l'article 480, que queda redactat de la manera següent:

«Article 480.

1. L'Institut Nacional de Toxicologia i Ciències Forenses és un òrgan tècnic adscrit al Ministeri de Justícia, la missió principal del qual és auxiliar l'Administració de justícia i contribuir a la unitat de criteri científic, a la qualitat de la perícia analítica i al desenvolupament de les ciències forenses. A més, exerceix les funcions següents:

a) Emetre els informes i dictàmens que sol·licitin les autoritats judicials i el Ministeri Fiscal.

b) Practicar les anàlisis i investigacions toxicològiques que ordenin les autoritats judicials, les governatives, el Ministeri Fiscal i els metges forenses en el curs de les actuacions judicials o en les diligències prèvies d'investigació efectuades pel Ministeri Fiscal.

c) Realitzar igualment les anàlisis i investigacions sol·licitades per organismes o empreses públiques en qüestions que afectin l'interès general, en els supòsits que es prevegin segons instruccions del Ministeri de Justícia o en els termes dels acords o convenis subscrits a aquest efecte.

d) Elaborar els informes, les anàlisis i les investigacions sol·licitats per particulars en el curs de processos judicials, o fins i tot al marge d'aquests en les condicions que es determinin.

e) Difondre els coneixements en matèria toxicològica, contribuir a la prevenció de les intoxicacions i atendre totes les consultes que se li formulin sobre aquestes.

f) Actuar com a centre de referència en matèries pròpies de la seva activitat en relació amb els instituts de medicina legal, així com amb altres organismes nacionals i estrangers.

g) Efectuar estudis de toxicologia i ciències forenses, en les condicions que es determinin per reglament.

h) Poden col·laborar amb les universitats i les institucions sanitàries i amb organismes nacionals i internacionals en totes aquelles matèries que contribueixin al

desenvolupament de la toxicologia i les ciències forenses, d'acord amb les instruccions del Ministeri de Justícia o els acords o convenis subscrits a aquest efecte.

2. L'organització i supervisió de l'Institut Nacional de Toxicologia i Ciències Forenses correspon al Ministeri de Justícia. Té la seva seu a Madrid i el seu àmbit d'actuació s'estén a tot el territori nacional.

La seva estructura orgànica es determina mitjançant un reial decret.

Hi presten serveis funcionaris dels cossos especials a què es refereixen els apartats següents d'aquest article. A més, poden prestar serveis funcionaris dels cossos restants al servei de l'Administració de justícia, així com d'altres administracions, en les condicions i amb els requisits que s'estableixin en les corresponents relacions de llocs de treball, així com, si s'escau, professionals o experts que siguin necessaris per a l'exercici de les seves funcions o altre personal per dur a terme activitats pròpies d'oficis o de caràcter instrumental, contractats en règim laboral.

3. Els facultatius de l'Institut Nacional de Toxicologia i Ciències Forenses són funcionaris de carrera que constitueixen un cos nacional de titulats superiors al servei de l'Administració de justícia. Atenent l'activitat tècnica i científica de l'Institut, dins del cos esmentat es poden establir especialitats.

Són funcions del cos de facultatius de l'Institut Nacional de Toxicologia i Ciències Forenses l'assistència tècnica en les matèries de les seves disciplines professionals a autoritats judicials, governatives, al Ministeri Fiscal i als metges forenses, en el curs de les actuacions judicials o en les diligències prèvies d'investigació. A aquest efecte han de portar a terme les anàlisis i la investigació que els siguin sol·licitats, han d'emetre els dictàmens i informes pertinents i han d'evacuar les consultes que plantegin les autoritats esmentades, així com els particulars en el curs de processos judicials i organismes o empreses públiques que afectin l'interès general, i han de contribuir a la prevenció d'intoxicacions.

Presten els seus serveis en l'Institut Nacional de Toxicologia i Ciències Forenses, així com en els instituts de medicina legal i ciències forenses, en els supòsits i les condicions que es determinin en les corresponents relacions de llocs de treball.

4. Els tècnics especialistes de l'Institut Nacional de Toxicologia i Ciències Forenses són funcionaris de carrera que constitueixen un cos nacional d'auxili especialitzat al servei de l'Administració de justícia.

Són funcions del cos de tècnics especialistes de l'Institut Nacional de Toxicologia i Ciències Forenses aquelles d'auxili tècnic especialitzat en les activitats científiques i d'investigació pròpies de l'Institut Nacional de Toxicologia i Ciències Forenses.

Presten els seus serveis en l'Institut Nacional de Toxicologia i Ciències Forenses, així com en els instituts de medicina legal i ciències forenses, en els supòsits i les condicions que es determinin en les corresponents relacions de llocs de treball.

5. Els ajudants de laboratori de l'Institut Nacional de Toxicologia i Ciències Forenses són funcionaris de carrera que constitueixen un cos nacional al servei de l'Administració de justícia, per a l'exercici de funcions de suport pròpies de la seva formació, en les activitats científiques i d'investigació d'aquest Institut, així com dels instituts de medicina legal i ciències forenses, en la forma i amb els requisits i les condicions que s'estableixin en les relacions de llocs de treball dels organismes esmentats.

6. Els funcionaris dels cossos especials de l'Institut Nacional de Toxicologia i Ciències Forenses depenen jeràrquicament del director d'aquest Institut o, si s'escau, del director de l'Institut de Medicina Legal i Ciències Forenses en què prestin serveis.»

Vuitanta-vuit. S'afegeix un nou apartat 5 a l'article 481, que queda redactat de la manera següent:

«5. Els funcionaris de carrera de l'Administració de justícia figuren en l'escalafó per ordre d'ingrés en el cos amb menció, almenys, de les dades següents:

a) Document nacional d'identitat.

- b) Nom i cognoms.
- c) Temps de serveis en el cos.»

Vuitanta-nou. Es modifica l'apartat 5 de l'article 482, que queda redactat de la manera següent:

«5. En les ofertes d'ocupació pública s'ha de reservar una quota no inferior al set per cent de les vacants per ser cobertes entre persones amb discapacitat, considerades com a tals les definides a l'apartat 2 de l'article 4 del Reial decret legislatiu 1/2013, de 29 de novembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei general de drets de les persones amb discapacitat i de la seva inclusió social, sempre que superin les proves selectives i que acreditin el grau de discapacitat i la compatibilitat per a l'exercici de les funcions i tasques corresponents en la forma que es determini per reglament.»

Noranta. Es modifica l'apartat 1 de l'article 485, que queda redactat de la manera següent:

«1. Els processos de selecció poden incloure la realització d'un curs teoricopràctic o d'un període de pràctiques, que poden tenir caràcter selectiu. La qualificació obtinguda serveix per fixar l'ordre de prelación. No obstant això, si tenen caràcter selectiu, els aspirants que no el superin el poden repetir en el següent, al qual s'han d'incorporar amb la nova promoció. Si tampoc superen aquest curs perden el dret al nomenament com a funcionaris de carrera.»

Noranta-u. Es modifica l'apartat 2 i s'afegeix un nou apartat 6 a l'article 490, que queden redactats de la manera següent:

«2. A més de les places que s'incloguin per a la incorporació de nou personal en l'oferta d'ocupació pública de conformitat amb el que preveu l'article 482, el Ministeri de Justícia ha de convocar anualment processos de promoció interna per a la cobertura d'un nombre de places equivalent al trenta per cent de les vacants que, per a cada cos, siguin objecte de l'oferta d'ocupació pública esmentada.

Independentment del que assenyalava el paràgraf anterior, el Ministeri de Justícia, amb caràcter extraordinari i amb l'autorització prèvia del Ministeri d'Hisenda i Administracions Públiques, pot convocar processos de promoció interna específics quan les circumstàncies en l'Administració de justícia ho aconsellin.

En tots dos casos, les places convocades pel torn de promoció interna que no resultin cobertes no poden en cap cas acréixer les convocades per torn lliure ni incorporar-se a l'oferta d'ocupació pública.»

«6. Els funcionaris del cos de tècnics especialistes de l'Institut Nacional de Toxicologia i Ciències Forenses poden accedir mitjançant una promoció interna al cos de facultatius de l'Institut Nacional de Toxicologia i Ciències Forenses, sempre que reuneixin els requisits.»

Noranta-dos. Es modifica l'apartat 1 de l'article 495, que queda redactat de la manera següent:

«1. Els funcionaris de carrera tenen els drets professionals següents:

a) Al manteniment de la seva condició funcional, a l'exercici efectiu de tasques o funcions pròpies del seu cos i a no ser remoguts del lloc de treball que exerceixin sinó en els supòsits i les condicions establerts legalment.

b) A percebre la retribució i les indemnitzacions per raó del servei que estableix la normativa vigent.

c) A la carrera professional, a través dels mecanismes de promoció professional que s'estableixin d'acord amb els principis d'igualtat, mèrit, capacitat i publicitat.

d) A rebre per part de l'Administració la formació necessària, inicial i continuada, amb la finalitat de millorar les seves capacitats professionals de manera que els permeti una adaptació millor i més ràpida als seus llocs de treball i els possibiliti la seva promoció professional.

Amb la finalitat d'assegurar l'homogeneïtat i que les accions formatives que estableixin les diferents administracions públiques competents en matèria de gestió de personal no representin obstacles en la promoció i en la mobilitat del personal al servei de l'Administració de justícia en el territori de l'Estat, s'han d'adoptar mesures de coordinació i homologació en matèria de formació contínua.

e) A ser informats pels seus caps o superiors de les tasques o comeses que s'han d'exercir i a participar en la consecució dels objectius atribuïts a la unitat on prestin els seus serveis.

f) Al respecte de la seva intimitat i a la consideració deguda a la seva dignitat, compresa la protecció enfront d'ofenses verbals o físiques de naturalesa sexual.

g) A la no-discriminació per raó de naixement, origen racial o ètnic, gènere, sexe o orientació sexual, religió o conviccions, opinió, discapacitat, edat o qualsevol altra condició o circumstància personal o social.

h) A vacances, permisos i llicències.

i) A rebre protecció en matèria de seguretat i salut en el treball, per a la qual cosa les administracions competents han d'adoptar aquelles mesures que siguin necessàries per a l'aplicació efectiva de la normativa vigent sobre prevenció de riscos i salut laboral, per procedir a l'avaluació dels riscos inicials i a l'establiment de plans d'emergència, així com a la creació de serveis de prevenció i d'un comitè central de seguretat i salut.

j) A la jubilació.

k) A un règim de Seguretat Social, que per als funcionaris de carrera i funcionaris en pràctiques està integrat pel règim general de la Seguretat Social o el règim de classes passives de l'Estat, en funció de la data en què hagin adquirit aquesta condició, i el mutualisme judicial, regulat pel Reial decret legislatiu 3/2000, de 23 de juny, i les disposicions de desplegament.

l) Als drets que preveu l'article 444.2 d'aquesta Llei.»

Noranta-tres. Es modifica la lletra l) de l'article 497, que queda redactada de la manera següent:

«l) Tractar amb correcció i consideració els superiors jeràrquics, companys i subordinats, així com advocats, procuradors i graduats socials.»

Noranta-quatre. Es modifica la lletra b) de l'apartat 3 de l'article 498, que queda redactada de la manera següent:

«b) Pel que fa a cossos generals:

1r L'exercici de l'advocacia, procuradoria o de la professió de graduat social i ocupacions al servei d'advocats, procuradors i graduats socials o qualsevol altra professió que habiliti per actuar davant jutjats i tribunals.

2n El desenvolupament de tot tipus d'assessorament jurídic, tant si és retribuït com si no.

3r La condició d'agents d'assegurances i la d'empleat d'aquests o d'una companyia d'assegurances.

4t L'exercici dels càrrecs de gerents, consellers o assessors d'empreses que persegueixin fins lucratiu.

5è El desenvolupament de serveis de gestoria administrativa, ja sigui com a titular o com a empleat d'aquestes oficines.

6è L'exercici de funcions pericials privades davant els tribunals i jutjats.»

Noranta-cinc. Es modifica l'apartat 4 de l'article 500, que queda redactat de la manera següent:

«4. La distribució de la jornada i la fixació dels horaris es determina a través del calendari laboral que, amb caràcter anual, aprova l'òrgan competent del Ministeri de Justícia i de les comunitats autònomes amb competències assumides, en els seus àmbits respectius, amb l'informe previ del Consell General del Poder Judicial i la negociació amb les organitzacions sindicals. El calendari laboral es determina en funció del nombre d'hores anuals de treball efectiu. Es poden establir flexibilitats horàries a l'entrada i sortida del treball, i s'ha de garantir en tot cas un nombre d'hores d'obligada concurrència continuada.

Els horaris que s'estableixin han de respectar en tot cas l'horari d'audiència pública.»

Noranta-sis. Es modifica l'apartat 1 de l'article 502, que queda redactat de la manera següent:

«1. Els funcionaris tenen dret a gaudir, durant cada any natural, d'unes vacances retribuïdes en les mateixes condicions que les previstes per als funcionaris de l'Administració General de l'Estat en la seva normativa.»

Noranta-set. Es modifiquen els paràgrafs segon i últim de l'apartat 5 de l'article 504, que queden redactats de la manera següent:

«Sense perjudici de l'obligació de comunicar, en la forma que es determini per reglament, la impossibilitat d'assistència al treball per raó de malaltia durant la jornada laboral del dia en què aquesta es produeixi, els funcionaris han de sol·licitar a l'autoritat competent la llicència per malaltia en el quart dia consecutiu des que es va produir l'absència en el lloc de treball.»

«L'absència al treball per causa de malaltia o accident que no doni lloc a una situació d'incapacitat temporal comporta l'aplicació del descompte en nòmina en els termes i les condicions que estableixi la normativa específica que es dicti a aquest efecte.»

Noranta-vuit. Es modifica el paràgraf tercer de l'apartat 3 de l'article 509, que queda redactat de la manera següent:

«El temps de permanència en aquesta situació és computable als efectes de triennis, carrera i drets en el règim de Seguretat Social que sigui aplicable. El lloc desenvolupat es reserva almenys dos anys. Un cop transcorregut aquest període, la reserva ho és a un lloc en la mateixa localitat i d'igual retribució. Els funcionaris en aquesta situació poden participar en els cursos de formació que convoqui l'Administració.»

Noranta-nou. Es modifica la lletra A) de l'apartat 3 de l'article 521, que queda redactada de la manera següent:

«A) Centre gestor. Centre de destinació.

Als efectes de l'ordenació dels llocs de treball i de la seva ocupació per part del personal funcionari, tenen la consideració de centres gestors els òrgans competents del Ministeri de Justícia o l'òrgan competent de les comunitats autònomes per a la gestió del personal, als quals correspon la formulació de la relació de llocs de treball en els seus àmbits territorials respectius.

S'entén per centre de destinació:

Cadascun dels serveis comuns processals.

El conjunt d'unitats processals de suport directe a òrgans judicials que radiquin en el mateix municipi.

El Registre Civil Central i els registres civils únics de cada localitat, on n'hi hagi. Cadascuna de les fiscalies o adscripcions de fiscalies.

En els instituts de medicina legal, aquells que la seva norma de creació estableixi com a tals.

En l'Institut Nacional de Toxicologia i Ciències Forenses, aquells que la seva norma de creació estableixi com a tals.

La Mutualitat General Judicial.

Cada oficina judicial de suport directe a jutjats de pau de més de 7.000 habitants o de menys de 7.000 habitants, dotats de plantilla funcional per raó de la seva càrrega de treball.

El Gabinet Tècnic del Tribunal Suprem.

Les secretaries de Govern.»

Cent. Es modifica el paràgraf primer de l'apartat 2 de l'article 527, que queda redactat de la manera següent:

«Amb caràcter excepcional es poden cobrir temporalment mitjançant substitució els llocs de treball que estiguin vacants o quan el seu titular estigui absent.»

Cent u. S'afegeix un nou apartat 5 a l'article 531, que queda redactat de la manera següent:

«5. Amb caràcter excepcional, es poden convocar amb antelació suficient concursos de trasllats sense conseqüències per als òrgans judicials de nova creació per tal que a la seva entrada en funcionament estiguin dotats de personal.»

Cent dos. Es modifica l'article 536, que queda redactat de la manera següent:

«Article 536.

Les faltes poden ser molt greus, greus i lleus.

a) Es consideren faltes molt greus:

1. L'incompliment del deure de fidelitat a la Constitució en l'exercici de la funció pública.

2. Tota actuació que suposi discriminació per raó de sexe, raça, religió, llengua, opinió, lloc de naixement o veïnatge o qualsevol altra condició o circumstància personal o social.

3. L'abandonament del servei.

4. L'emissió d'informes o adopció d'acords o resolucions manifestament il·legals, quan es causi perjudici greu a l'interès públic o es lesionin drets fonamentals dels ciutadans.

5. La utilització indeguda de la documentació o informació a què tinguin o hagin tingut accés per raó del seu càrrec o funció.

6. La negligència en la custòdia de documents que doni lloc a la seva difusió o coneixement indeguts.

7. L'incompliment reiterat de les funcions inherents al lloc de treball o funcions encomanades.

8. La utilització de les facultats que tingui atribuïdes, per influir en processos electorals de qualsevol naturalesa i àmbit.

9. L'incompliment greu de les decisions judicials l'execució de les quals tinguin encomanades.

10. La desobediència greu o reiterada de les ordres o instruccions verbals o escrites d'un superior emeses per aquest en l'exercici de les seves competències, referides a funcions o tasques pròpies del lloc de treball de l'interessat, llevat que siguin manifestament il·legals.

11. La utilització de la condició de funcionari per a l'obtenció d'un benefici indegut per a ell o per a un tercer.

12. La realització d'activitats declarades incompatibles per llei.

13. La inobservança del deure d'abstenció, sabent que concorre alguna de les causes legalment previstes.

14. Els actes que impedeixin l'exercici dels drets fonamentals, de les llibertats públiques i dels drets sindicals.

15. L'incompliment del deure d'atendre els serveis essencials en cas de vaga.

16. L'assetjament sexual.

17. L'agressió greu a qualsevol persona amb la qual es relacionin en l'exercici de les seves funcions.

18. L'arbitrarietat en l'ús d'autoritat que causi un perjudici greu als subordinats o al servei.

19. Les accions i omissions que hagin donat lloc en sentència ferma a una declaració de responsabilitat civil concreta en l'exercici de la funció per dol o culpa greu.

20. La comissió d'una falta greu quan hagi estat anteriorment sancionat per dues de greus que hagin adquirit fermesa, sense que hagin estat cancel·lades les anotacions corresponents o n'hagi estat procedent la cancel·lació.

b) Es consideren faltes greus:

1. La desobediència expressa a les ordres o instruccions d'un superior, emeses per aquest en l'exercici de les seves competències, referides a funcions o tasques pròpies del lloc de treball de l'interessat, llevat que siguin manifestament il·legals.

2. L'incompliment de les decisions judicials l'execució de les quals els ha estat encomanada, quan no constitueixi una falta molt greu.

3. L'abús d'autoritat en l'exercici de les seves funcions quan no constitueixi una falta molt greu.

4. La negligència en la custòdia de documents, així com la utilització indeguda dels documents o de la informació que coneguin per raó del càrrec, quan aquestes conductes no constitueixin una falta molt greu.

5. La tercera falta injustificada d'assistència en un període de tres mesos.

6. La negligència o retard injustificat en el compliment de les funcions inherents al lloc de treball o les funcions encomanades quan no constitueixi un incompliment notori d'aquestes.

7. L'exercici de qualsevol activitat susceptible de compatibilitat, d'acord amb el que disposa la Llei 53/1984, de 26 de desembre, d'incompatibilitats del personal al servei de les administracions públiques, sense obtenir l'autorització pertinent o havent-la obtingut amb falta de veracitat en els pressupostos al·legats.

8. La falta de consideració greu amb els superiors, iguals o subordinats, així com amb els professionals o ciutadans.

9. Causar un dany greu en els documents o material de treball, així com en els locals destinats a la prestació del servei.

10. La utilització inadequada dels mitjans informàtics i materials utilitzats en l'exercici de les seves funcions i l'incompliment de les instruccions facilitades per a la seva utilització, així com la indeguda utilització de les claus d'accés als sistemes informàtics.

11. Les accions o omissions dirigides a eludir els sistemes de control d'horaris o a impedir que siguin detectats els incompliments injustificats de la jornada de treball.

12. Deixar de promoure l'exigència de la responsabilitat disciplinària que escaigui al personal que integri la seva oficina, quan conegui o hagi de conèixer l'incompliment greu per aquest dels deures que li corresponguin.

13. Obstaculitzar les tasques d'inspecció.

14. Promoure la seva abstenció de forma clarament injustificada.

15. L'incompliment reiterat de l'horari de treball sense causa justificada.

16. La comissió d'una falta de caràcter lleu si ha estat sancionat anteriorment per resolució ferma per dues de lleus, sense que hagin estat cancel·lades les anotacions corresponents o n'hagi estat procedent la cancel·lació.

c) Es consideren faltes lleus:

1. La falta de consideració amb els superiors, iguals o subordinats, així com amb els professionals o ciutadans, quan no constitueixi una infracció més greu.

2. L'incompliment dels deures propis del seu càrrec o lloc de treball o la negligència en el seu exercici, sempre que aquestes conductes no constitueixin una infracció més greu.

3. El retard injustificat en el compliment de les seves funcions quan no constitueixi una falta més greu.

4. L'absència injustificada per un dia.

5. L'incompliment de l'horari de treball sense causa justificada quan no constitueixi una falta greu.»

Cent tres. Es modifica el paràgraf primer de l'article 538, que queda redactat de la manera següent:

«Les sancions que es poden imposar als funcionaris per les faltes comeses en l'exercici del seu càrrec són:

- a) Advertiment.
- b) Suspensió de sou i feina.
- c) Trasl·lat forçós fora del municipi de destinació.
- d) Separació del servei.
- e) Cessament en el lloc de treball.

Les sancions dels paràgrafs b) i c) es poden imposar per la comissió de faltes greus i molt greus, i la seva durada es gradua en funció de les circumstàncies que concorrin en el fet objecte de sanció.

La sanció de separació de servei només es pot imposar per faltes molt greus.

La suspensió de funcions imposada per la comissió d'una falta molt greu no pot ser superior a tres anys ni inferior a un any. Si s'imposa per una falta greu, no ha d'excedir un any.

Els funcionaris als quals se sancioni amb el trasllat forçós no poden obtenir nova destinació en el municipi d'origen durant tres anys, quan hagi estat imposada per una falta molt greu, i durant un any quan hagi correspost a la comissió d'una falta greu.

La sanció de cessament en el lloc de treball només és aplicable als funcionaris interins per comissió de faltes greus o molt greus.

Les faltes lleus només es poden corregir amb advertència.»

Cent quatre. Es modifica la rúbrica del títol II del llibre VII, que queda redactada de la manera següent:

«TÍTOL II

Dels advocats, procuradors i graduats socials»

Cent cinc. Es modifica l'article 544, que queda redactat de la manera següent:

«Article 544.

1. Els advocats, procuradors i graduats socials, abans d'iniciar el seu exercici professional, han de prestar jurament o promesa d'acatament de la Constitució i de la resta de l'ordenament jurídic.

2. La col·legiació dels advocats, procuradors i graduats socials és obligatòria per actuar davant els jutjats i tribunals en els termes previstos en aquesta Llei i per la legislació general sobre col·legis professionals, llevat que actuïn al servei de les administracions públiques o entitats públiques per raó de dependència funcional o laboral.»

Cent sis. Es modifica l'article 545, que queda redactat de la manera següent:

«Article 545.

1. Llevat que la llei disposi una altra cosa, les parts poden designar lliurement els seus representants i defensors entre els procuradors i advocats que reuneixin els requisits exigits per les lleis.

2. En els procediments laborals i de Seguretat Social la representació tècnica la pot exercir un graduat social, al qual són aplicables les obligacions inherents a la seva funció, d'acord amb el que disposen el seu ordenament jurídic professional, aquest títol i especialment els articles 187, 542.3 i 546.

3. S'han de designar d'ofici, d'acord amb el que estableixin les lleis, a qui ho sol·liciti o es negui a nomenar-los, i és preceptiva la seva intervenció. La defensa o representació d'ofici té caràcter gratuït per a qui acrediti insuficiència de recursos per litigar en els termes que estableixi la llei.»

Cent set. Es modifiquen els apartats 1 i 2 de l'article 546, que queden redactats de la manera següent:

«1. És obligació dels poders públics garantir la defensa i l'assistència d'advocat o la representació tècnica de graduat social en els termes establerts en la Constitució i en les lleis.

2. Els advocats, procuradors i graduats socials estan subjectes en l'exercici de la seva professió a responsabilitat civil, penal i disciplinària, segons escaigui.»

Cent vuit. Es modifica l'apartat 1 de l'article 551, que queda redactat de la manera següent:

«1. La representació i defensa de l'Estat i dels seus organismes autònoms, així com la representació i defensa dels òrgans constitucionals les normes internes dels quals no estableixin un règim especial propi, correspon als advocats de l'Estat integrats en el Servei Jurídic de l'Estat. Els advocats de l'Estat poden representar i defensar la resta d'organismes i entitats públiques, societats mercantils estatals i fundacions amb participació estatal, en els termes que contenen la Llei 52/1997, de 27 de novembre, d'assistència jurídica a l'Estat i institucions públiques, i les disposicions de desplegament.

La representació i defensa de les entitats gestores, serveis comuns i altres organismes o entitats de naturalesa pública, que d'acord amb la llei integren l'Administració de la Seguretat Social, sense incloure, en conseqüència, la de les mútues col·laboradores de la Seguretat Social, correspon als lletrats de l'Administració de la Seguretat Social, integrats en el Servei Jurídic de l'Administració de la Seguretat Social, sense perjudici que, d'acord amb el que es determini per reglament, aquestes funcions puguin ser encomanades a un advocat col·legiat especialment designat a aquest efecte.»

Cent nou. Es modifiquen els apartats 2 i 3 de l'article 561 i s'inclou un nou apartat 4, amb la redacció següent:

«2. El Consell General del Poder Judicial ha d'emetre el seu informe en el termini improrrogable de trenta dies. Si en l'ordre de remissió es fa constar la urgència de l'informe, el termini és de quinze dies. Excepcionalment l'òrgan remitent pot concedir la pròrroga del termini atenent les circumstàncies del cas. La durada de

la pròrroga és de quinze dies, excepte en els casos en què en l'ordre de remissió s'hagi fet constar la urgència de l'informe, cas en el qual és de deu dies.

3. Quan no s'hagi emès un informe en els terminis previstos en l'apartat anterior, es considera complert el tràmit esmentat.

4. El Govern ha de remetre l'informe esmentat a les Corts Generals en cas que es tracti d'avantprojectes de llei.»

Cent deu. S'afegeix un nou apartat 6 a l'article 567, que queda redactat de la manera següent:

«6. El còmput dels terminis en els procediments de designació de vocals del Consell General del Poder Judicial i d'elecció del president del Tribunal Suprem i del Consell General del Poder Judicial, així com del vicepresident del Tribunal Suprem, s'ha de fer per dies hàbils quan el termini s'assenyali per dies, i es comença a computar des de l'endemà, i de data a data quan es fixi en mesos o anys. Quan en el mes del venciment no hi hagi un dia equivalent a l'inicial del còmput s'entén que el termini expira l'últim del mes.»

Cent onze. Es modifica l'apartat 1 de l'article 577, que queda redactat de la manera següent:

«1. Contra la proclamació definitiva de candidatures es pot interposar un recurs contenciós administratiu en el termini de dos dies des de la publicació de l'acord. En el mateix acte d'interposició s'han de presentar les alegacions que es considerin pertinents, acompanyades dels elements de prova oportuns.»

Cent dotze. S'afegeix un nou apartat 5 a l'article 579, redactat de la manera següent:

«5. El president, els vocals i el secretari general del Consell General del Poder Judicial estan subjectes al deure d'efectuar una declaració de béns i drets i al control i la gestió d'actius financers dels quals siguin titulars en els termes previstos als articles 17 i 18 de la Llei 3/2015, de 30 de març, reguladora de l'exercici de l'alt càrrec de l'Administració General de l'Estat, amb les adaptacions que siguin necessàries a l'organització del Consell que s'han d'establir en el seu Reglament d'organització i funcionament.»

Cent tretze. Es modifica l'apartat 2 de l'article 601, que queda redactat de la manera següent:

«2. La Comissió Permanent està composta pel president del Tribunal Suprem i del Consell General del Poder Judicial, que la presideix, i set vocals: quatre dels nomenats pel torn judicial i tres dels designats pel torn de juristes de reconeguda competència. A excepció dels membres de la Comissió Disciplinària, s'ha de procurar, amb la proposta prèvia del president, la rotació anual de la resta dels vocals en la composició anual de la Comissió Permanent.»

Cent catorze. Es modifiquen els apartats 2 i 3 de l'article 609, que queden redactats de la manera següent:

«2. La Comissió d'Afers Econòmics està integrada per tres vocals.

3. La Comissió d'Afers Econòmics ha d'actuar amb l'assistència de tots els seus components.»

Cent quinze. Es modifiquen els apartats 1 i 2 de l'article 610, que queden redactats de la manera següent:

«1. El Ple del Consell General del Poder Judicial ha d'elegir anualment, entre els seus vocals, i segons el principi de presència equilibrada entre dones i homes,

els components de la Comissió d'Igualtat i ha de designar, entre ells, el seu president.

2. La Comissió d'Igualtat està integrada per tres vocals.»

Cent setze. S'afegeix una nova disposició addicional vint-i-unena, que queda redactada de la manera següent:

«Disposició addicional vint-i-unena. *Suport judicial en la instrucció de causes complexes.*

A més del que disposa el capítol IV bis del títol II del llibre III d'aquesta Llei, dins de les mesures excepcionals de suport judicial, el Consell General del Poder Judicial pot acordar, per a la millor instrucció de causes complexes i amb la proposta prèvia del seu titular, l'adscripció a un òrgan determinat d'un altre o altres jutges o magistrats que, sense funcions jurisdiccionals i sota la direcció del titular d'aquell, exerceixin exclusivament tasques de col·laboració, assistència o assessorament. Per a idèntic fi i iguals condicions, es pot sol·licitar l'adscripció d'un o diversos lletrats de l'Administració de justícia.

A aquest efecte el Consell General del Poder Judicial ha de proposar un programa concret d'actuació i especificar, en tot cas, el seu objecte, àmbit d'aplicació, durada i el tipus de comissions pel que fa al rellevament de funcions. La seva aprovació requereix l'autorització del Ministeri de Justícia.

En cas que se sol·liciti l'adscripció de lletrats de l'Administració de justícia, el Consell General del Poder Judicial ha d'adreçar la seva petició al Ministeri per a l'aprovació de les comissions corresponents.»

Disposició addicional primera. *Referències en les normes de data anterior.*

A partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, totes les referències que es continguin en la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial, així com en altres normes jurídiques, a secretaris judicials, secretaris substituïts professionals, l'Institut de Medicina Legal i l'Institut Nacional de Toxicologia, s'han d'entendre fetes, respectivament, a lletrats de l'Administració de justícia, lletrats de l'Administració de justícia suplents, l'Institut de Medicina Legal i Ciències Forenses i l'Institut Nacional de Toxicologia i Ciències Forenses.

Disposició addicional segona. *Elaboració de l'escalafó del cos de lletrats de l'Administració de justícia.*

En el termini de sis mesos a partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, el Ministeri de Justícia ha d'elaborar l'escalafó del cos de lletrats de l'Administració de justícia.

Disposició addicional tercera. *Proves d'especialització.*

El Consell General del Poder Judicial pot convocar, a més de les que preveu expressament aquesta Llei, altres proves d'especialització entre membres de carrera judicial en les quals es valorin coneixements específics dins de les diferents branques del dret. La seva superació es considera com un mèrit en els concursos que no es resolguin exclusivament per criteris d'antiguitat. S'ha de determinar per reglament el nombre, contingut i desenvolupament d'aquestes proves, que pot comprendre el reconeixement i la valoració de les realitzades amb anterioritat a l'entrada en vigor d'aquesta Llei. Si d'aquesta especialització es deriva algun increment de despesa, és necessari l'informe favorable de l'Administració competent per suportar aquesta despesa.

Disposició addicional quarta. *Ús obligatori de les noves tecnologies.*

1. La utilització dels sistemes informàtics posats al servei de l'Administració de justícia és d'ús obligatori per a jutges i magistrats.

2. El Consell General del Poder Judicial, en l'àmbit de les seves competències, pot dictar instruccions de compliment obligatori amb la finalitat de garantir la utilització adequada dels recursos materials que les administracions posin a disposició de jutjats i tribunals per a l'exercici de les seves funcions.

3. No es pot exigir a ciutadans, professionals o administracions que aportin la documentació que els sigui requerida o de la qual es pretenguin valer en suport paper, llevat que això sigui necessari per determinar l'autenticitat del seu contingut o quan s'autoritzi legalment o reglamentàriament de manera expressa.

Disposició addicional cinquena. *Pensió de jubilació.*

Als jutges, magistrats, advocats fiscals, fiscals, lletrats de l'Administració de justícia, docents universitaris i registradors de la propietat, mercantils i de béns mobles inclosos en el règim de classes passives de l'Estat que causin o que hagin causat pensió de jubilació a partir de l'1 de gener de 2015 i que en el moment del fet causant esmentat tinguin, almenys, seixanta-cinc anys d'edat complerts, els és aplicable el que estableix la disposició addicional vint-i-cinquena de la Llei 36/2014, de 26 de desembre, de pressupostos generals de l'Estat per a l'any 2015.

En aquests supòsits s'ha de reconèixer als interessats un percentatge addicional per cada any complet de serveis efectius a l'Estat entre la data en què van fer seixanta-cinc anys i la del fet causant de la pensió, la quantia de la qual està en funció dels anys de servei acreditats en la primera de les dates indicades, segons l'escala prevista en la disposició addicional esmentada al paràgraf anterior.

Disposició addicional sisena. *Pròrroga de servei actiu de fiscals i lletrats de l'Administració de justícia.*

La referència feta en l'article 386 de la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial, al Consell General del Poder Judicial s'ha d'entendre efectuada al Ministeri de Justícia quan siguin fiscals o lletrats de l'Administració de justícia els que sol·licitin la prolongació de la permanència en el servei actiu.

Disposició transitòria primera. *Normativa aplicable als procediments judicials ja iniciats.*

1. Els procediments que es regeixin per normes de competència judicial internacional en l'ordre civil iniciats amb anterioritat a l'entrada en vigor d'aquesta Llei, s'han de continuar substanciant de conformitat amb les normes que regien en la data de la seva incoació.

2. Els procediments iniciats abans de l'entrada en vigor d'aquesta Llei que amb anterioritat eren competència dels jutjats d'instrucció i d'acord amb aquesta són competència dels jutjats de violència sobre la dona, s'han de continuar substanciant d'acord amb les normes que regien en la data de la seva incoació.

3. Els procediments de responsabilitat civil directa de jutges i magistrats que s'estiguin tramitant en el moment d'entrada en vigor de la Llei s'han de continuar tramitant d'acord amb les normes processals i substantives vigents en el moment de la seva incoació.

Disposició transitòria segona. *Règim del Gabinet Tècnic del Tribunal Suprem.*

1. El procediment per al nomenament dels membres del Gabinet Tècnic del Tribunal Suprem previst en aquesta Llei s'aplica a partir del moment d'entrada en vigor de la Llei.

2. Els membres de la plantilla del Gabinet Tècnic del Tribunal Suprem passen a la situació administrativa que correspongui a partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei.

3. Les places de lletrats coordinadors en el Gabinet Tècnic del Tribunal Suprem es creen per transformació de les places actualment existents de magistrats en el Gabinet esmentat, a l'entrada en vigor d'aquesta Llei. Qualsevol modificació de la plantilla de

lletrats coordinadors s'ha d'ajustar al procediment previst al primer paràgraf de l'apartat 5 de l'article 61 bis de la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial.

Els qui actualment exerceixin les funcions de magistrat del Gabinet Tècnic passen a tenir la consideració de lletrats coordinadors pel temps pel qual van ser nomenats.

4. Els lletrats del Gabinet Tècnic que no pertanyin a la carrera judicial estan sotmesos al règim estatutari dels lletrats de l'Administració de justícia, en allò que sigui aplicable, fins a l'entrada en vigor de la llei que reguli l'estatut bàsic dels lletrats del Gabinet Tècnic del Tribunal Suprem.

Disposició transitòria tercera. *Magistrats i fiscals emèrits.*

1. Els qui a l'entrada en vigor de la present Llei estiguin prestant serveis com a magistrats emèrits o magistrats emèrits del Tribunal Suprem, poden continuar prestant els seus serveis com a tals durant un període de dos anys a partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, i conservar el seu actual règim retributiu. No obstant això, en cap cas poden romandre en aquesta situació un cop hagin complert els setanta-cinc anys.

El mateix règim és aplicable als qui a l'entrada en vigor d'aquesta Llei reuneixin els requisits previstos per poder ser nomenats com a magistrats emèrits o magistrats emèrits del Tribunal Suprem i així ho hagin sol·licitat.

2. El que disposa l'apartat anterior regeix per als fiscals que estiguin en les mateixes situacions que s'hi descriuen.

Disposició transitòria quarta. *Secretaris de Govern i secretaris coordinadors.*

1. A l'entrada en vigor d'aquesta Llei els secretaris de Govern o coordinadors nomenats poden concursar per obtenir plaça i incorporar-se així al règim que estableix la present Llei; per a això tenen preferència absoluta en els dos primers concursos que es realitzin en els quals s'ofereixin places a la seva ciutat de procedència o a la de la seva destinació actual.

Una vegada obtinguda la plaça se'ls aplica el règim general.

2. Als que no hagin concursat d'acord amb l'apartat anterior els és aplicable el règim transitori següent:

a) Els que cessin en el seu càrrec o no renovin, queden adscrits, a elecció seva, al tribunal o a l'audiència provincial de la ciutat de procedència o d'aquella en què cessin.

b) Durant els dos anys posteriors a la data del seu cessament o no-renovació, poden optar amb caràcter preferent a qualsevol plaça de qualsevol categoria que tinguin consolidada de les quals s'hagin de proveir per concurs voluntari, i es posa fi així a la situació d'adscripció provisional que es regula a l'apartat anterior.

c) Si no s'ha concursat dins del termini esmentat en la forma indicada, malgrat l'oferta de llocs de treball a la ciutat d'adscripció que s'hagin inclòs en aquests concursos, i una vegada transcorreguts els dos anys d'adscripció, se'ls adjudica amb caràcter definitiu el primer lloc de treball vacant en aquesta ciutat. El còmput dels dos anys comença a comptar des del primer concurs que es faci amb posterioritat al seu cessament o no-renovació.

En concursos successius, si tenen consolidada la primera categoria, el temps prestat en aquesta se'ls computa als efectes de trasllats conforme s'indiqui en les normes de desplegament o en les mateixes convocatòries.

3. Els secretaris de Govern i coordinadors que a l'entrada en vigor d'aquesta Llei estiguin exercint el seu segon o posterior mandat, no poden optar a la renovació per al mateix lloc.

Disposició transitòria cinquena. *Plans anuals de suplències i substitucions.*

Després de l'entrada en vigor de la present Llei i mentre no s'aprovin els plans anuals següents de suplències i substitucions de lletrats de l'Administració de justícia, el secretari de Govern ha de vetllar perquè les substitucions i nomenaments que sigui necessari fer s'ajustin als criteris que estableix aquesta Llei, quan sigui possible.

Disposició transitòria sisena. *Instituts de medicina legal.*

A les comunitats autònomes o ciutats autònomes en què no estiguin constituïts els instituts de medicina legal i ciències forenses, i fins al moment en què es constitueixin, la regulació de l'article 479 s'entén aplicable a les agrupacions de forensies.

Disposició transitòria setena. *Dilació del requisit d'especialitat en medicina forense per a l'accés al cos de metges forenses.*

L'especialitat en medicina forense, exigida a l'article 475 d'aquesta Llei per accedir al cos de metges forenses, no és un requisit obligatori fins que així ho determini el Ministeri de Justícia, una vegada concloguin la seva formació pel sistema de residència almenys la primera promoció d'aquests especialistes i s'hagi desenvolupat la via transitòria d'accés al títol esmentat per als qui acreditin una experiència professional, com a funcionari del cos de metges forenses, no inferior a la durada del programa formatiu oficial, segons el procediment regulat a la disposició transitòria cinquena del Reial decret 639/2014, de 25 de juliol.

Disposició transitòria vuitena. *Pensió de jubilació.*

Els reconeixements de pensions de jubilació, causades a partir de l'1 de gener de 2015, en què el beneficiari compleixi els requisits que estableix la disposició addicional cinquena d'aquesta Llei, s'han de revisar d'ofici per adequar-los al que estableix la disposició esmentada, amb efectes econòmics a partir del dia primer del mes següent al fet causant.

Disposició transitòria novena. *Termini de sol·licitud per a la prolongació de la permanència en el servei actiu.*

El termini de dos mesos previst a l'article 386 de la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial, per sol·licitar la prolongació de la permanència en el servei actiu no és exigible als qui es jubilin entre la data d'entrada en vigor de la present Llei i l'1 de desembre de 2015.

Disposició final primera. *Modificació de la Llei 38/1988, de 28 de desembre, de demarcació i de planta judicial.*

La Llei 38/1988, de 28 de desembre, de demarcació i de planta judicial, queda modificada en els termes següents:

U. Es modifica l'apartat 2 de l'article 8, que queda redactat de la manera següent:

«2. Les seccions de les audiències provincials a què es refereix l'apartat 5 de l'article 3 d'aquesta Llei, així com els jutjats penals, els jutjats contenciosos administratius, els jutjats socials, els jutjats de menors, els jutjats mercantils i els jutjats de violència sobre la dona, amb jurisdicció d'extensió territorial inferior o superior a la d'una província, tenen la seva seu a la capital del partit que s'assenyali per llei de la comunitat autònoma corresponent i prenen el nom del municipi en què aquella estigui situada.»

Dos. Es modifica l'article 23, que queda redactat de la manera següent:

«Article 23.

Les retribucions dels lletrats al servei del Gabinet Tècnic del Tribunal Suprem són les corresponents a un lletrat de l'Administració de justícia de Sala del Tribunal Suprem. No obstant això, els lletrats que exerceixin tasques de coordinació d'acord amb el que preveu l'apartat 4 de l'article 61 bis de la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial, i que a més pertanyin a la carrera judicial, perceben les que preveu l'annex II.2 de la Llei 15/2003 per als magistrats del Gabinet Tècnic del Tribunal Suprem.»

Tres. Es modifica l'annex III, que queda redactat de la manera següent:

«ANNEX III

Audiència Nacional

President Audiència Nacional.

Sala Penal:

- 1 president de sala.
- 4 seccions: composta per 16 magistrats.

Sala d'Apel·lació:

- 1 president de sala.
- 2 magistrats.

Sala Contenciosa Administrativa:

- 1 president de sala.
- 8 seccions: composta per 39 magistrats.

Sala Social:

- 1 president de sala.
- 2 magistrats.

Total: 64 magistrats.

4 magistrats del Tribunal Suprem, un dels quals amb consideració de president de sala.»

Disposició final segona. *Modificació de la Llei orgànica 2/1989, de 13 d'abril, processal militar.*

La Llei orgànica 2/1989, de 13 d'abril, processal militar, queda modificada en els termes següents:

U. Es modifica l'article 328, que queda redactat de la manera següent:

«Article 328.

1. És procedent el recurs de revisió contra sentències fermes en els casos següents:

1r Quan hagin estat condemnades dues o més persones en virtut de sentències contradictòries per un mateix fet que només ha pogut ser comès per una sola persona.

2n Quan hagi estat condemnat algú com a responsable de la mort d'una persona l'existència de la qual s'acrediti després de la data de la sentència condemnatòria.

3r Quan hagi estat condemnada una persona en una sentència el fonament de la qual sigui: un document o testimoni declarats després falsos per sentència ferma en causa criminal, la confessió del reu arrencada per violència o coacció o qualsevol altre fet punible executat per un tercer, sempre que aquests aspectes siguin també declarats per sentència ferma en un procediment seguit a aquest efecte. Amb aquesta finalitat es poden practicar totes les proves que es considerin necessàries per a l'aclariment dels fets controvertits en el procediment, i es poden anticipar les que per circumstàncies especials puguin dificultar després i fins i tot fer impossible la sentència ferma base de la revisió.

4t Quan hagi estat penada una persona en una sentència dictada pel tribunal i algun dels seus membres sigui condemnat per prevaricació comesa en aquella sentència, o quan en la tramitació de la causa s'hagi prevaricat en resolució o tràmit essencial d'influència notòria als efectes de la decisió.

5è Quan sobre els mateixos fets hagin recaigut dues sentències fermes i dispars dictades per la mateixa jurisdicció o per jurisdiccions diferents.

6è Quan després de dictada sentència condemnatòria es coneguin proves indubtables suficients que evidenciïn l'error de la decisió per ignorància d'aquestes.

2. Així mateix, es pot interposar un recurs de revisió contra una resolució judicial ferma quan el Tribunal Europeu de Drets Humans hagi declarat que la resolució esmentada ha estat dictada en violació d'algun dels drets que reconeix el Conveni europeu per a la protecció dels drets humans i de les llibertats fonamentals i els seus protocols, sempre que la violació, per la seva naturalesa i gravetat, comporti efectes que persisteixin i no puguin cessar de cap altra manera que no sigui mitjançant aquesta revisió.

En aquests casos, els processos de revisió s'han de substanciar d'acord amb les normes sobre aquesta matèria que conté la Llei d'enjudiciament criminal i no és aplicable el que preveuen els articles 329 a 333, 335 i 336. S'han d'aplicar les regles sobre legitimació que preveu la Llei esmentada per a aquest tipus de processos.

Igualment, les sentències que es dictin en els processos esmentats tenen els efectes que preveu per a aquest cas la Llei d'enjudiciament criminal.»

Dos. Es modifica l'article 336, que queda redactat de la manera següent:

«Article 336.

El procés de revisió s'ha de substanciar, amb citació dels penats i sol·licitants, de conformitat amb les normes sobre aquesta matèria que contenen les lleis comunes, llevat del que disposen els dos últims paràgrafs de l'article 328.2.»

Tres. Es modifica l'article 504, que queda redactat de la manera següent:

«Article 504.

1. Les sentències fermes que dicti la Sala Militar del Tribunal Suprem en recurs contenciós disciplinari militar, així com les actuacions també fermes, a què es refereix l'article 478, dictades per la dita Sala, poden ser objecte de recurs de revisió en els casos següents:

a) Si la part dispositiva de la sentència conté contradiccions en les seves decisions.

b) Si s'han dictat resolucions contràries entre si respecte als mateixos litigants o altres de diferents en la mateixa situació, en què en mèrit a fets, fonaments i pretensions substancialment iguals, s'arribi a pronunciaments diferents.

c) Si després de pronunciada la sentència es recobren documents decisius, aturats per força major o per obra de la part en favor de la qual s'ha dictat.

d) Si la sentència ha s'ha dictat en virtut de documents que en el moment que aquesta es va dictar una de les parts ignorava que havien estat reconeguts i declarats falsos o la falsedat dels quals es va reconèixer o declarar després.

e) Si, un cop dictada la sentència en virtut de prova testifical, els testimonis són condemnats per fals testimoni en les declaracions constitutives d'aquella.

f) Si la sentència s'ha guanyat injustament en virtut de prevaricació, suborn, violència o una altra maquinació fraudulenta.

g) Si la sentència s'ha dictat amb infracció del que disposa l'article 490 o si no s'hi resol alguna de les qüestions plantejades en la demanda i contestació.

2. Així mateix, es pot interposar un recurs de revisió contra una resolució judicial ferma quan el Tribunal Europeu de Drets Humans hagi declarat que la resolució esmentada ha estat dictada en violació d'algun dels drets reconeguts en el Conveni europeu per a la protecció dels drets humans i de les llibertats fonamentals i els seus protocols, sempre que la violació, per la seva naturalesa i gravetat,

comporti efectes que persisteixin i no puguin cessar de cap altra manera que no sigui mitjançant aquesta revisió.

3. Pel que fa a legitimació, termes i procediments respecte a aquest recurs, regeixen les disposicions de la Llei d'enjudiciament civil.

Se n'exceptuen els casos que preveuen els apartats a), b) i g) d'aquest article, en què el recurs de revisió s'ha de formular en el termini d'un mes, comptat des de la notificació de la fermesa de la sentència.

El recurs s'ha d'interposar davant la Sala del Tribunal Suprem a què es refereix l'article 61 de la Llei orgànica del poder judicial.»

Quatre. Es modifica l'article 505, que queda redactat de la manera següent:

«Article 505.

Contra les sentències fermes que dicti la Sala de Justícia del Tribunal Militar Central o els tribunals militars territorials es pot interposar recurs de revisió davant la Sala Militar del Tribunal Suprem en els mateixos terminis i pels mateixos tràmits que els assenyalats a l'apartat 3 de l'article anterior.

Aquest recurs es pot fonamentar en els mateixos motius que els que s'especifiquen als apartats 1 i 2 de l'article anterior, menys els que preveuen les lletres a), b) i g) de l'apartat 1.»

Disposició final tercera. *Modificació de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.*

La Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, queda modificada en els termes següents:

U. La secció 3a del capítol III del títol IV, integrada pels articles 86 a 93, queda redactada de la forma següent, i se suprimeixen els articles 94 i 95:

«*Secció 3a Recurs de cassació*

Article 86.

1. Les sentències dictades en única instància pels jutjats contenciosos administratius i les dictades en única instància o en apel·lació per la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional i per les sales contencioses administratives dels tribunals superiors de justícia són susceptibles de recurs de cassació davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem.

En el cas de les sentències dictades en única instància pels jutjats contenciosos administratius, únicament són susceptibles de recurs les sentències que continguin doctrina que es reputa greument danyosa per als interessos generals i siguin susceptibles d'extensió d'efectes.

2. S'exceptuen del que estableix l'apartat anterior les sentències dictades en el procediment per a la protecció del dret fonamental de reunió i en els processos contenciosos electorals.

3. Les sentències que, essent susceptibles de cassació, hagin estat dictades per les sales contencioses administratives dels tribunals superiors de justícia només són recurribles davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem si el recurs pretén fonamentar-se en infracció de normes de dret estatal o de la Unió Europea que sigui rellevant i determinant de la decisió impugnada, sempre que hagin estat invocades oportunament en el procés o considerades per la sala sentenciadora.

Quan el recurs es fonamenti en infracció de normes emanades de la comunitat autònoma és competent una secció de la Sala Contenciosa Administrativa que tingui la seva seu en el Tribunal Superior de Justícia composta pel president de la sala esmentada, que la presideix, pel president o presidents de les altres sales contencioses administratives i, si s'escau, de les seccions d'aquestes, en nombre no

superior a dos, i pels magistrats de la referida sala o sales que siguin necessaris per completar un total de cinc membres.

Si la sala o sales contencioses administratives tenen més d'una secció, la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia ha d'establir per a cada any judicial el torn d'acord amb el qual els presidents de secció han d'ocupar els llocs de la regulada en aquest apartat. També ho ha d'establir entre tots els magistrats que prestin servei en la sala o sales.

4. Les resolucions del Tribunal de Comptes en matèria de responsabilitat comptable són susceptibles de recurs de cassació en els casos que estableixi en la seva llei de funcionament.

Article 87.

1. També són susceptibles de recurs de cassació les interlocutòries següents dictades per la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional i per les sales contencioses administratives dels tribunals superiors de justícia, amb la mateixa excepció i el mateix límit que disposen els apartats 2 i 3 de l'article anterior:

- a) Els que declarin la inadmissió del recurs contenciós administratiu o en facin impossible la continuació.
- b) Els que posin fi a la peça separada de suspensió o d'altres mesures cautelars.
- c) Els dictats en execució de sentència, sempre que resolguin qüestions no decidides, directament o indirectament, en aquella o que contradiguin els termes de la decisió que s'executa.
- d) Els dictats en el cas que preveu l'article 91.
- e) Els dictats en aplicació dels articles 110 i 111.

2. Perquè es pugui preparar el recurs de cassació en els casos que preveu l'apartat anterior és requisit necessari interposar prèviament el recurs de súplica.

Article 87 bis.

1. Sense perjudici del que disposa l'article 93.3, el recurs de cassació davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem s'ha de limitar a les qüestions de dret, a exclusió de les qüestions de fet.

2. Les pretensions del recurs de cassació han de tenir per objecte l'anul·lació, total o parcial, de la sentència o interlocutòria impugnada i, si s'escau, la devolució de les interlocutòries al tribunal d'instància o la resolució del litigi per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem dins dels termes en què aparegui plantejat el debat.

3. La Sala de Govern del Tribunal Suprem pot determinar, mitjançant un acord que s'ha de publicar en el "Butlletí Oficial de l'Estat", l'extensió màxima i altres condicions extrínseques, incloses les relatives a la seva presentació per mitjans telemàtics, dels escrits d'interposició i d'oposició dels recursos de cassació.

Article 88.

1. El recurs de cassació pot ser admès a tràmit quan, invocada una infracció concreta de l'ordenament jurídic, tant processal com substantiva, o de la jurisprudència, la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem consideri que el recurs presenta un interès cassacional objectiu per a la formació de jurisprudència.

2. El Tribunal de cassació pot apreciar que existeix un interès cassacional objectiu, i l'ha de motivar expressament en la interlocutòria d'admissió, quan, entre altres circumstàncies, la resolució que s'impugna:

- a) Fixi, davant qüestions substancialment iguals, una interpretació de les normes de dret estatal o de la Unió Europea en les quals es fonamenta la decisió contradictòria amb la qual altres òrgans jurisdiccionals hagin establert.

- b) Estableixi una doctrina sobre les normes esmentades que pugui ser greument danyosa per als interessos generals.
- c) Afecti un gran nombre de situacions, bé en si mateixa o perquè transcendeix el cas objecte del procés.
- d) Resolgui un debat que hagi versat sobre la validesa constitucional d'una norma amb rang de llei, sense que la improcedència de plantejar la qüestió d'inconstitucionalitat pertinent aparegui suficientment aclarida.
- e) Interpreti i apliqui aparentment amb error i com a fonament de la seva decisió una doctrina constitucional.
- f) Interpreti i apliqui el dret de la Unió Europea en contradicció aparent amb la jurisprudència del tribunal de justícia o en supòsits en què fins i tot pugui ser exigible la intervenció d'aquest a títol prejudicial.
- g) Resolgui un procés en què es va impugnar, directament o indirectament, una disposició de caràcter general.
- h) Resolgui un procés en què el que es va impugnar va ser un conveni subscrit entre administracions públiques.
- i) Hagi estat dictada en el procediment especial de protecció de drets fonamentals.

3. Es presumeix que hi ha un interès cassacional objectiu:

- a) Quan en la resolució impugnada s'hagin aplicat normes en les quals se sustenta la raó de decidir sobre les quals no hi ha jurisprudència.
- b) Quan la resolució esmentada s'aparti deliberadament de la jurisprudència existent en considerar-la errònia.
- c) Quan la sentència recorreguda declari nul·la una disposició de caràcter general, llevat que aquesta, amb tota evidència, no tingui transcendència suficient.
- d) Quan resolgui recursos contra actes o disposicions dels organismes reguladors o de supervisió o agències estatals l'enjudiciament dels quals correspon a la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional.
- e) Quan resolgui recursos contra actes o disposicions dels governs o consells de govern de les comunitats autònomes.

No obstant això, en els supòsits referits a les lletres a), d) i e) el recurs es pot inadmetre per mitjà d'una interlocutòria motivada quan el tribunal apreciï que l'afer està mancat manifestament d'interès cassacional objectiu per a la formació de jurisprudència.

Article 89.

1. El recurs de cassació es prepara davant la sala d'instància en el termini de trenta dies, comptats des del següent al de la notificació de la resolució que es recorre, i hi estan legitimats els qui hagin estat part en el procés o n'haguessin d'haver estat.

2. L'escrit de preparació, en apartats separats que s'han d'encapçalar amb un epígraf expressiu d'allò de què tracten, ha de:

- a) Acreditar el compliment dels requisits reglats amb vista al termini, la legitimació i la recurribilitat de la resolució que s'impugna.
- b) Identificar amb precisió les normes o la jurisprudència que es consideren infringides, justificant que van ser al·legades en el procés, o tingudes en compte per la sala d'instància, o que aquesta les hagués hagut d'observar fins i tot sense ser al·legades.
- c) Acreditar, si la infracció imputada ho és de normes o de jurisprudència relatives als actes o garanties processals que va produir indefensió, que es va demanar l'esmena de la falta o transgressió en la instància, si hagués existit un moment processal oportú per a això.

d) Justificar que la infracció o les infraccions imputades han estat rellevants i determinants de la decisió adoptada en la resolució que es pretén recórrer.

e) Justificar, en cas que aquesta hagués estat dictada per la Sala Contenciosa Administrativa d'un tribunal superior de justícia, que la norma suposadament infringida forma part del dret estatal o del de la Unió Europea.

f) Especialment, fonamentar amb singular referència al cas que concorren algun o alguns dels supòsits que, d'acord amb els apartats 2 i 3 de l'article anterior, permeten apreciar l'interès cassacional objectiu i la conveniència d'un pronunciament de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem.

3. Si l'escrit de preparació no es presenta en el termini de trenta dies, la sentència o interlocutòria queda ferma, i així ho ha de declarar el lletrat de l'Administració de justícia mitjançant un decret. Contra aquesta decisió només es pot interposar el recurs directe de revisió regulat a l'article 102 bis d'aquesta Llei.

4. Si, fins i tot presentat dins el termini, no compleix els requisits que imposa l'apartat 2 d'aquest article, la sala d'instància, mitjançant una interlocutòria motivada, ha de considerar no preparat el recurs de cassació i ha de denegar l'emplaçament de les parts i la remissió de les actuacions al Tribunal Suprem. Contra aquesta interlocutòria únicament es pot interposar un recurs de queixa, que s'ha de substanciar en la forma establerta per la Llei d'enjudiciament civil.

5. Si es compleixen els requisits que exigeix l'apartat 2, la sala esmentada, mitjançant una interlocutòria en què s'ha de motivar suficientment la seva concurrència, ha de considerar preparat el recurs de cassació, i ha d'ordenar l'emplaçament de les parts per a la seva compareixença dins del termini de trenta dies davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, així com la remissió a aquesta de les interlocutòries originals i de l'expedient administratiu. I, si ho entén oportú, ha d'emetre una opinió succincta i fonamentada sobre l'interès objectiu del recurs per a la formació de jurisprudència, que ha d'unir a l'ofici de remissió.

6. Contra la interlocutòria en què es consideri preparat el recurs de cassació, la part objecte del recurs no pot interposar cap recurs, però es pot oposar a la seva admissió en el moment de comparèixer davant el Tribunal Suprem, si ho fa dins del terme de l'emplaçament.

Article 90.

1. Un cop rebudes les interlocutòries originals i l'expedient administratiu, la secció de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem a què es refereix l'apartat següent pot acordar, excepcionalment i només si les característiques de l'afer ho aconsellen, escoltar les parts personades per un termini comú de trenta dies sobre si el recurs presenta interès cassacional objectiu per a la formació de jurisprudència.

2. L'admissió o inadmissió a tràmit del recurs l'ha de decidir una secció de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem integrada pel president de la sala i per almenys un magistrat de cadascuna de les seves seccions restants. A excepció del president de la sala, la composició esmentada s'ha de renovar per meitat un cop transcorregut un any des de la data de la seva primera constitució i en endavant cada sis mesos, mitjançant un acord de la Sala de Govern del Tribunal Suprem que en determini els integrants per a cadascun dels períodes esmentats i que s'ha de publicar a la pàgina web del poder judicial.

3. La resolució sobre l'admissió o inadmissió del recurs ha d'adoptar la forma següent:

a) En els supòsits de l'apartat 2 de l'article 88, en què s'ha d'apreciar l'existència d'interès cassacional objectiu per a la formació de jurisprudència, la resolució ha d'adoptar la forma de providència, si decideix la inadmissió, i d'interlocutòria, si acorda l'admissió a tràmit. No obstant això, si l'òrgan que va dictar

la resolució recorreguda hagués emès en el tràmit que preveu l'article 89.5 una opinió que, a més de fonamentada, sigui favorable a l'admissió del recurs, la inadmissió s'ha d'acordar per mitjà d'una interlocutòria motivada.

b) En els supòsits de l'apartat 3 de l'article 88, en què es presumeix l'existència d'interès cassacional objectiu, la inadmissió s'ha d'acordar per mitjà d'una interlocutòria motivada en què s'ha de justificar que concorren les excepcions que s'hi s'estableixen.

4. Les interlocutòries d'admissió han de precisar la qüestió o qüestions en les quals s'entén que existeix interès cassacional objectiu i han d'identificar la norma o normes jurídiques que en principi són objecte d'interpretació, sense perjudici que la sentència s'hagi d'estendre a d'altres si així ho exigeix el debat finalment entaulat en el recurs. Les providències d'inadmissió únicament indiquen si en el recurs de cassació concorre una d'aquestes circumstàncies:

- a) absència dels requisits reglats de termini, legitimació o recurribilitat de la resolució impugnada;
- b) incompliment de qualsevol de les exigències que l'article 89.2 imposa per a l'escrit de preparació;
- c) no ser rellevant i determinant de la decisió cap de les infraccions denunciades; o
- d) carència en el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de jurisprudència.

5. Contra les providències i les interlocutòries d'admissió o inadmissió no es pot interposar cap recurs.

6. El lletrat de l'Administració de justícia de sala ha de comunicar immediatament a la sala d'instància la decisió adoptada i, si és d'inadmissió, li ha de tornar les actuacions processals i l'expedient administratiu rebuts.

7. Les interlocutòries d'admissió del recurs de cassació s'han de publicar a la pàgina web del Tribunal Suprem. Amb periodicitat semestral, la seva Sala Contenciosa Administrativa ha de fer públic, a la pàgina web esmentada i al «Butlletí Oficial de l'Estat», la llista de recursos de cassació admesos a tràmit, amb menció succinta de la norma o normes que són objecte d'interpretació i de la programació per a la seva resolució.

8. La inadmissió a tràmit del recurs de cassació comporta la imposició de les costes a la part recurrent, i aquesta imposició pot ser limitada a una part de les costes o fins a una xifra màxima.

Article 91.

1. La preparació del recurs de cassació no impedeix l'execució provisional de la sentència recorreguda.

Les parts afavorides per la sentència poden instar-ne l'execució provisional. Quan d'aquesta se'n puguin derivar perjudicis de qualsevol naturalesa, es poden acordar les mesures que siguin adequades per evitar o pal·liar els perjudicis esmentats. Es pot exigir igualment la presentació de caució o garantia per respondre d'aquells. No es pot dur a efecte l'execució provisional fins que la caució o la mesura acordada no estigui constituïda i acreditada en actuacions judicials.

2. La constitució de la caució s'ha d'ajustar al que estableix l'article 133.2 d'aquesta Llei.

3. El tribunal d'instància ha de denegar l'execució provisional quan pugui crear situacions irreversibles o causar perjudicis de reparació difícil.

4. Quan es tingui per preparat un recurs de cassació, el lletrat de l'Administració de justícia ha de deixar testimoni suficient de les actuacions judicials i de la resolució recorreguda als efectes que preveu aquest article.

Article 92.

1. Un cop admès el recurs, el lletrat de l'Administració de justícia de la secció d'admissió de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem ha de dictar una diligència d'ordenació en la qual disposi remetre les actuacions a la secció de la sala competent esmentada per a la seva tramitació i decisió i en la qual faci saber a la part recurrent que disposa d'un termini de trenta dies, a comptar de la notificació d'aquella, per presentar a la Secretaria d'aquesta secció competent l'escrit d'interposició del recurs de cassació. Durant aquest termini, les actuacions processals i l'expedient administratiu han d'estar de manifest a l'oficina judicial.

2. Si, un cop transcorregut el termini esmentat, no s'ha presentat l'escrit d'interposició, el lletrat de l'Administració de justícia ha de declarar desert el recurs i ordenar la devolució de les actuacions rebudes a la sala de la qual provinguin. Contra aquesta declaració només es poden interposar els recursos que preveu l'article 102 bis d'aquesta Llei.

3. L'escrit d'interposició, en apartats separats que s'han d'encapçalar amb un epígraf expressiu d'allò de què tracten, ha de:

a) Exposar raonadament per què han estat infringides les normes o la jurisprudència que com a tals es van identificar en l'escrit de preparació, sense que es pugui estendre a una altra o altres de no considerades aleshores, i s'han d'analitzar, i no només citar, les sentències del Tribunal Suprem que segons el parer de la part són expressives d'aquella jurisprudència, per justificar la seva aplicabilitat al cas; i

b) Precisar el sentit de les pretensions que la part dedueix i dels pronunciaments que sol·licita.

4. Si l'escrit d'interposició no compleix el que exigeix l'apartat anterior, la secció de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem competent per a la resolució del recurs ha d'acordar escoltar la part recurrent sobre l'incompliment detectat i, sense més tràmits, ha de dictar sentència inadmetent-lo si entén després de l'audiència que l'incompliment va ser cert. En la sentència ha d'imposar a la part esmentada les costes causades, i aquesta imposició pot ser limitada a una part d'elles o fins a una xifra màxima.

5. Si passa altrament, ha d'acordar traslladar l'escrit d'interposició a la part o parts recorregudes i personades perquè es puguin oposar al recurs en el termini comú de trenta dies. Durant aquest termini les actuacions processals i l'expedient administratiu han d'estar de manifest a l'oficina judicial. En l'escrit d'oposició no es pot pretendre la inadmissió del recurs.

6. Un cop transcorregut el termini esmentat, tant si s'han presentat els escrits d'oposició com si no, la secció competent per a la decisió del recurs, d'ofici o a petició de qualsevol de les parts formulada per atressí en els escrits d'interposició o oposició, ha d'acordar la celebració d'una vista pública llevat que entengui que l'índole de l'afer la fa innecessària, cas en el qual ha de declarar que el recurs queda conclús i pendent de votació i decisió. L'assenyalament del dia en què s'hagi de celebrar la vista o en què hagi de tenir lloc l'acte de votació i decisió ha de respectar la programació que, atenent prioritàriament el criteri de més antiguitat del recurs, s'hagi pogut establir.

7. Quan l'índole de l'afer ho aconselli, el president de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, d'ofici o a petició de la majoria dels magistrats de la secció abans indicada, pot acordar que els actes de vista pública o de votació i decisió tinguin lloc davant el Ple de la Sala.

8. La secció competent, o el Ple de la Sala en el cas previst a l'apartat anterior, ha de dictar sentència en el termini de deu dies des que acabi la deliberació per a votació i decisió.

Article 93.

1. La sentència ha de fixar la interpretació d'aquelles normes estatals o la que tingui per establerta o clara de les de la Unió Europea sobre les quals, en la interlocutòria d'admissió a tràmit, es va considerar necessari el pronunciament del Tribunal Suprem. I, d'acord amb aquesta i amb les normes restants que siguin aplicables, ha de resoldre les qüestions i pretensions deduïdes en el procés, anul·lant la sentència o interlocutòria recorreguda, en tot o en part, o confirmant-les. Així mateix, quan justifiqui la seva necessitat, pot ordenar la retroacció d'actuacions a un moment determinat del procediment d'instància perquè segueixi el curs ordenat per la llei fins a la seva culminació.

2. Si aprecia que l'ordre jurisdiccional contenciós administratiu no és competent per al coneixement d'aquelles pretensions, o que no ho era l'òrgan judicial d'instància, ha d'anul·lar la resolució recorreguda i ha d'indicar, en el primer cas, l'ordre jurisdiccional concret que s'estima competent, amb els efectes que preveu l'article 5.3 d'aquesta llei, o ha de remetre, en el segon, les actuacions a l'òrgan judicial que hauria hagut de conèixer d'aquestes.

3. En la resolució de la controvèrsia jurídica concreta que és objecte del procés, el Tribunal Suprem pot integrar en els fets admesos com a provats per la sala d'instància aquells que, tot i haver estat omesos per aquesta, estiguin suficientment justificats segons les actuacions i la presa en consideració dels quals sigui necessària per apreciar la infracció al·legada de les normes de l'ordenament jurídic o de la jurisprudència, fins i tot la desviació de poder.

4. La sentència que es dicti en el moment processal a què es refereix l'apartat 8 de l'article anterior ha de resoldre sobre les costes de la instància d'acord amb el que estableix l'article 139.1 d'aquesta llei i ha de disposar, pel que fa a les del recurs de cassació, que cada part aboni les causades a la seva instància i les comunes per meitat. No obstant això, pot imposar les del recurs de cassació a una sola d'elles quan la sentència aprecii, i així ho motivi, que ha actuat amb mala fe o temeritat; imposició que pot limitar a una part d'aquestes o fins a una xifra màxima.»

Dos. Se suprimeixen les seccions 4a i 5a del capítol III del títol IV, integrades pels articles 96 a 101.

Tres. Es modifica l'article 102, que queda redactat de la manera següent:

«Article 102.

1. La revisió d'una sentència ferma és procedent:

a) Si després de pronunciada es recobren documents decisius, no aportats per una causa de força major o per obra de la part a favor de la qual s'hagi dictat.

b) Si s'ha dictat en virtut de documents que, en el moment de dictar la sentència, una de les parts ignorava que havien estat reconeguts i declarats falsos o la falsedat dels quals es reconeix o es declara després.

c) Si, havent-se dictat en virtut d'una prova testifical, els testimonis han estat condemnats per fals testimoni donat en les declaracions que van servir de fonament a la sentència.

d) Si s'ha dictat sentència en virtut de suborn, prevaricació, violència o una altra maquinació fraudulenta.

2. Així mateix, es pot interposar un recurs de revisió contra una resolució judicial ferma quan el Tribunal Europeu de Drets Humans hagi declarat que la resolució esmentada ha estat dictada en violació d'algun dels drets reconeguts en el Conveni europeu per a la protecció dels drets humans i de les llibertats fonamentals i els seus protocols, sempre que la violació, per la seva naturalesa i gravetat, comporti efectes que persisteixin i no puguin cessar de cap altra manera que no

sigui mitjançant aquesta revisió, sense que aquesta pugui perjudicar els drets adquirits de bona fe per terceres persones.

3. Pel que fa a legitimació, terminis, procediment i efectes de les sentències dictades en aquest procediment de revisió, regeixen les disposicions de la Llei d'enjudiciament civil. No obstant això, només és procedent que tingui lloc la vista quan ho demanin totes les parts o la Sala ho estimi necessari.

4. La revisió en matèria de responsabilitat comptable és procedent en els casos que estableix la Llei de funcionament del Tribunal de Comptes.»

Quatre. S'introdueix un nou apartat 3 a l'article 108, amb la redacció següent:

«3. El jutge o tribunal, en els casos en què, a més de declarar contrària a la normativa la construcció d'un immoble, n'ordeni motivadament la demolició i la reposició al seu estat originari de la realitat física alterada, ha d'exigir, com a condició prèvia a la demolició, i llevat que una situació de perill imminent ho impedeixi, la prestació de garanties suficients per respondre del pagament de les indemnitzacions degudes a tercers de bona fe.»

Cinc. Es modifica l'article 139, que queda redactat de la manera següent:

«Article 139.

1 En primera o única instància, l'òrgan jurisdiccional, en dictar sentència o en resoldre per interlocutòria els recursos o els incidents que es promogui davant seu, ha d'imposar les costes a la part que hagi vist rebutjades totes les seves pretensions, llevat que aprecii, i així ho raoni, que el cas presentava seriosos dubtes de fet o de dret.

En els supòsits d'estimació o desestimació parcial de les pretensions, cada part ha d'abonar les costes causades a la seva instància i les comunes per meitat, llevat que l'òrgan jurisdiccional, raonant-ho degudament, les imposi a una d'elles per haver sostingut la seva acció o haver interposat el recurs amb mala fe o temeritat.

2. En els recursos s'imposen les costes al recurrent si es desestima totalment el recurs, llevat que l'òrgan jurisdiccional, raonant-ho degudament, aprecii la concurrència de circumstàncies que en justifiquin la no-imposició.

3. En el recurs de cassació les costes s'imposen de conformitat amb el que preveu l'article 93.4.

4. La imposició de les costes pot ser a la totalitat, a una part o fins a una xifra màxima.

5. Per a l'exacció de les costes imposades a particulars, l'Administració creditora ha d'utilitzar el procediment de constrenyiment, a falta de pagament voluntari.

6. En cap cas no es poden imposar les costes al Ministeri Fiscal.

7. Les costes causades en les interlocutòries són regulades i taxades segons el que disposa la Llei d'enjudiciament civil.»

Disposició final quarta. *Modificació de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil.*

La Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil, queda modificada en els termes següents:

U. Es modifica l'article 45, que queda redactat de la manera següent:

«Article 45. *Competència dels jutjats de primera instància.*

1. Correspon als jutjats de primera instància el coneixement, en primera instància, de tots els afers civils que per disposició legal expressa no estiguin atribuïts a altres tribunals.

2. Així mateix, aquests jutjats coneixen:

a) Dels afers, els actes, les qüestions i els recursos que els atribueix la Llei orgànica del poder judicial.

b) Dels concursos de persona natural que no sigui empresari.»

Dos. Es modifica l'article 115, que queda redactat de la manera següent:

«Article 115. *Recusació. Competència per instruir i resoldre els incidents de recusació.*

1. Són aplicables a la recusació dels secretaris les prescripcions que estableix la Llei orgànica del poder judicial per a jutges i magistrats, amb les especialitats següents:

a) Els secretaris judicials no poden ser recusats durant la pràctica de qualsevol diligència o actuació de què estiguin encarregats.

b) La peça de recusació l'ha de resoldre el secretari de Govern respectiu, amb la instrucció prèvia de l'incident per part del secretari coordinador corresponent o, si s'escau, secretari judicial que aquell designi.»

Tres. Es modifica l'article 116, que queda redactat de la manera següent:

«Article 116. *Informe del recusat.*

Un cop presentat l'escrit de recusació, el secretari judicial recusat ha d'informar detalladament per escrit si reconeix o no com a certa i legítima la causa al·legada, i ha de traslladar l'escrit esmentat al secretari coordinador corresponent perquè en doni compte al secretari de Govern o, si s'escau, directament al secretari de Govern que hagi de conèixer de la recusació.»

Quatre. Es modifica l'article 117, que queda redactat de la manera següent:

«Article 117. *Acceptació de la recusació pel recusat.*

1. Quan el recusat reconegui com a certa la causa de la recusació, el secretari de Govern ha de dictar decret, sense més tràmits i sense recurs ulterior, i considerar-lo recusat, si considera que la causa és legal.

2. Si considera que la causa no és de les tipificades en la Llei, ha de declarar que no escau la recusació. Contra aquest decret no es pot interposar cap recurs.»

Cinc. Es modifica l'article 118, que queda redactat de la manera següent:

«Article 118. *Oposició del recusat i substanciació de la recusació.*

Quan el recusat negui la certesa de la causa al·legada com a fonament de la recusació, si l'instructor admet a tràmit la recusació proposada, el secretari coordinador ha d'ordenar la pràctica, en el termini de deu dies, de la prova sol·licitada que consideri pertinent i útil, i n'ha de donar trasllat al Ministeri Fiscal per un termini de tres dies. Un cop transcorregut aquest termini, amb informe del Ministeri Fiscal o sense, ho ha de remetre al secretari de Govern, qui ha de decidir l'incident dins dels cinc dies següents. Contra aquesta resolució no es pot interposar cap recurs.»

Sis. S'afegeix un nou apartat 4 a l'article 138, que queda redactat de la manera següent:

«4. La relació d'assenyalaments de l'òrgan judicial s'ha de fer pública. Els secretaris judicials han de vetllar perquè els funcionaris competents de l'oficina judicial publiquin en un lloc visible al públic, el primer dia hàbil de cada setmana, la relació d'assenyalaments corresponents al seu respectiu òrgan judicial, amb indicació de la data i l'hora de la seva celebració, tipus d'actuació i número de procediment.»

Set. Es modifiquen els apartats 1 i 2 de l'article 140, que queden redactats de la manera següent:

«1. Els lletrats de l'Administració de justícia i funcionaris competents de l'oficina judicial han de facilitar a qualsevol persones que acreditin un interès legítim i directe tota la informació que sol·licitin sobre l'estat de les actuacions judicials, que poden examinar i conèixer, llevat que siguin o hagin estat declarades reservades de conformitat amb la llei. També poden demanar, a càrrec seu, l'obtenció de còpies simples d'escrits i documents que constin en les interlocutòries, no declarades reservades.

2. A petició de les persones a què es refereix l'apartat anterior, i a càrrec seu, el lletrat de l'Administració de justícia ha d'expedir els testimonis i certificats que sol·licitin, amb expressió del destinatari.»

Vuit. Es modifica l'article 147, que queda redactat de la manera següent:

«Article 147. *Documentació de les actuacions mitjançant sistemes d'enregistrament i reproducció de la imatge i el so.*

Les actuacions orals en vistes, audiències i compareixences celebrades davant el Tribunal s'han de gravar en un suport apte per a l'enregistrament i la reproducció del so i de la imatge.

Sempre que es disposi dels mitjans tecnològics necessaris, el secretari judicial ha de garantir l'autenticitat i la integritat del que s'ha gravat o reproduït mitjançant la utilització de la signatura electrònica reconeguda o un altre sistema de seguretat que de conformitat amb la llei ofereixi aquestes garanties. En aquest cas, la celebració de l'acte no requereix la presència a la sala del secretari judicial llevat que ho hagin sol·licitat les parts, almenys dos dies abans que tingui lloc la vista, o que excepcionalment ho consideri necessari el secretari judicial atenent la complexitat de l'afer, el nombre i la naturalesa de les proves a practicar, el nombre d'intervinents, la possibilitat que es produeixin incidències que no es puguin registrar o la concurrència d'altres circumstàncies igualment excepcionals que ho justifiquin. En aquests casos, el secretari judicial ha d'estendre una acta succinta en els termes que preveu l'article anterior.

Les actuacions orals i vistes enregistrades i documentades en un suport digital no es poden transcriure, excepte en aquells casos en què una llei així ho determini.

El secretari judicial ha de custodiar el document electrònic que serveixi de suport a la gravació. Les parts poden demanar, a càrrec seu, una còpia dels enregistraments originals.»

Nou. Es modifica l'apartat 2 de l'article 212, que queda redactat de la manera següent:

«2. Sense perjudici del que estableix el paràgraf segon de l'apartat 1 de l'article 236 quinques de la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial, es permet a qualsevol interessat l'accés al text de les sentències o a determinats aspectes d'aquestes. Aquest accés només es pot portar a terme amb la dissociació prèvia de les dades de caràcter personal que continguin i amb ple respecte al dret a la intimitat, als drets de les persones que requereixin un deure especial de tutela, a la garantia de l'anonimat dels perjudicats, quan escaigui, així com, amb caràcter general, per evitar que les sentències puguin ser usades amb fins contraris a les lleis.»

Deu. Es modifica l'article 266, que queda redactat de la manera següent:

«Article 266. *Documents exigits en casos especials.*

S'han d'adjuntar a la demanda:

1r Els documents que justifiquin complidament el títol en virtut del qual es demanen aliments, quan aquest sigui l'objecte de la demanda.

2n Els documents que constitueixin un principi de prova del títol en què es fonamenten les demandes de retracte i, quan la consignació del preu s'exigeixi per llei o per contracte, el document que acrediti haver consignat, si és conegut, el preu de la cosa objecte de retracte o haver constituït caució que garanteixi la consignació quan se'n conegui el preu.

3r El document en què consti feientment la successió «mortis causa» a favor del demandant, així com la relació dels testimonis que puguin declarar sobre l'absència de posseïdor a títol de propietari o usufructuari, quan es pretengui que el tribunal posi el demandant en possessió d'uns béns que s'afirmi haver adquirit en virtut d'aquella successió.

4t Els altres documents que aquesta Llei o una altra exigeixi expressament per a l'admissió de la demanda.»

Onze. Es modifica l'article 403, que queda redactat de la manera següent:

«Article 403. *Admissió i casos excepcionals d'inadmissió de la demanda.*

1. Les demandes només s'han d'inadmetre en els casos i per les causes que preveu expressament aquesta Llei.

2. No s'han d'admetre les demandes quan no s'hi adjuntin els documents que la Llei exigeixi expressament per a l'admissió d'aquelles o no s'hagin intentat conciliacions o efectuat requeriments, reclamacions o consignacions que s'exigeixin en casos especials.»

Dotze. Es modifica l'apartat 2 de l'article 483, que queda redactat de la manera següent:

«2. Escau la inadmissió del recurs de cassació:

1r Si el recurs és improcedent, pel fet que la sentència no és recurrible o per qualsevol altre defecte de forma no esmenable.

2n Si l'escrit d'interposició del recurs no compleix els requisits que estableix, per als diferents casos, aquesta Llei.

3r Si l'afer no arriba a la quantia requerida, o no hi ha interès cassacional per inexistència d'oposició a doctrina jurisprudencial, per falta de jurisprudència contradictòria o si la norma que es pretén infringida fa més de cinc anys que és vigent o, a judici de la sala, hi ha doctrina jurisprudencial del Tribunal Suprem sobre la norma esmentada o sobre una altra d'anterior de contingut igual o similar.

Així mateix, s'inadmet el recurs en els casos del segon paràgraf de l'article 477.3, quan el tribunal superior de justícia corresponent consideri que ha establert doctrina sobre la norma discutida o sobre una altra d'anterior de contingut igual o similar.

4t Si el recurs no té manifestament fonament o s'hagin resolt ja en el fons altres recursos substancialment iguals.»

Tretze. Es modifica l'article 510, que queda redactat de la manera següent:

«Article 510. *Motius.*

1. És procedent la revisió d'una sentència ferma:

1r Si després de pronunciada, es recobren o s'obtenen documents decisius dels quals no s'ha pogut disposar per força major o per obra de la part en favor de la qual s'ha dictat.

2n Si s'ha dictat en virtut de documents dels quals, en el moment de dictar-se, una de les parts ignorava que havien estat declarats falsos en un procés penal, o la falsedat dels quals s'hagi declarat després penalment.

3r Si s'ha dictat en virtut d'una prova testifical o pericial, i els testimonis o els pèrits han estat condemnats per fals testimoni donat en les declaracions que van servir de fonament a la sentència.

4t Si s'ha guanyat injustament en virtut de suborn, violència o maquinació fraudulenta.

2. Així mateix, es pot interposar un recurs de revisió contra una resolució judicial ferma quan el Tribunal Europeu de Drets Humans hagi declarat que la resolució esmentada ha estat dictada en violació d'alguns dels drets reconeguts en el Conveni europeu per a la protecció dels drets humans i de les llibertats fonamentals i els seus protocols, sempre que la violació, per la seva naturalesa i gravetat, comporti efectes que persisteixin i no puguin cessar de cap altra manera que no sigui mitjançant aquesta revisió, sense que aquesta pugui perjudicar els drets adquirits de bona fe per terceres persones.»

Catorze. Es modifica l'article 511, que queda redactat de la manera següent:

«Article 511. *Legitimació activa.*

Pot sol·licitar la revisió qui hagi estat part perjudicada per la sentència ferma impugnada.

En el supòsit de l'apartat 2 de l'article anterior, la revisió només pot ser sol·licitada per qui hagi estat demandant davant el Tribunal Europeu de Drets Humans.»

Quinze. Es modifica l'apartat 1 de l'article 512, que queda redactat de la manera següent:

«1. En cap cas no es pot sol·licitar la revisió un cop transcorreguts cinc anys des de la data de la publicació de la sentència que es pretén impugnar. S'ha de rebutjar qualsevol sol·licitud de revisió que es presenti passat aquest termini.

El que disposa el paràgraf anterior no és aplicable quan la revisió estigui motivada en una sentència del Tribunal Europeu de Drets Humans. En aquest cas la sol·licitud s'ha de formular en el termini d'un any des que adquireixi fermesa la sentència del referit Tribunal.»

Disposició final cinquena. *Disposicions amb caràcter de llei ordinària i títol competencial.*

1. Tenen caràcter de llei ordinària les disposicions addicionals segona i cinquena, i les disposicions finals primera, tercera i quarta.

2. La present llei orgànica es dicta en exercici de les competències exclusives atribuïdes a l'Estat en matèria d'Administració de justícia per l'article 149.1.5a de la Constitució, excepte les disposicions finals primera, tercera i quarta, que es dicten a l'empara de l'article 149.1.6a de la Constitució, que atribueix a l'Estat la competència exclusiva per dictar la legislació processal.

Disposició final sisena. *Normativa militar.*

En el termini de dos anys des de l'entrada en vigor d'aquesta llei, el Govern ha de remetre a les Corts Generals el Projecte de llei de reforma de la llei orgànica 4/1987, de 15 de juliol, de la competència i organització de la jurisdicció militar, que s'ha d'ajustar al que disposa aquesta llei.

Disposició final setena. *Normativa processal.*

En el termini d'un any des de l'entrada en vigor d'aquesta llei, el Govern ha de remetre a les Corts Generals els projectes de llei de modificació de les lleis processals que siguin

necessaris per a l'adaptació al que disposa i ha d'aprovar les normes reglamentàries necessàries per al seu desplegament.

Disposició final vuitena. *Estatut bàsic dels lletrats del Gabinet Tècnic del Tribunal Suprem.*

En el termini d'un any, el Govern ha de remetre a les Corts Generals un projecte de llei que reguli l'Estatut dels lletrats del Gabinet Tècnic del Tribunal Suprem. En tot cas, i pel que fa al règim retributiu d'aquests lletrats, cal atènyer-se al que preveu sobre això l'article 23 de la Llei 38/1988, de 28 de desembre, de demarcació i de planta judicial.

Disposició final novena. *Desplegament reglamentari.*

El Consell General del Poder Judicial ha d'elaborar el reglament que desplegui el procediment a què es refereix l'article 296 de la Llei orgànica del poder judicial.

Disposició final desena. *Entrada en vigor.*

La present Llei entra en vigor el dia 1 d'octubre de 2015, excepte els apartats u, dos i cinc de la disposició final tercera, que ho fan l'any de la seva publicació.

Per tant,
Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei orgànica i que la facin complir.

Madrid, 21 de juliol de 2015.

FELIPE R.

El president del Govern,
MARIANO RAJOY BREY